

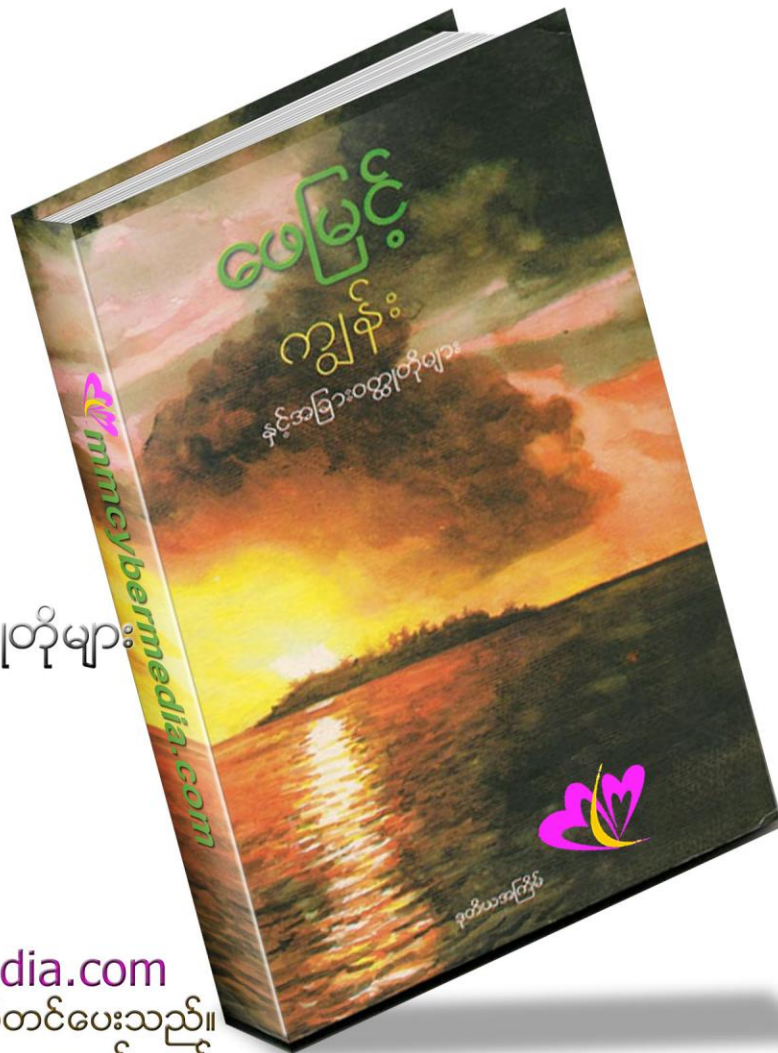

mmcybermedia.com

ဖေမြင့် ကျွန်း နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

mmcybermedia.com

မ Botazan မှရိုက်တင်ပေးသည်။
မ thanthannaing မှစာစစ်သည်။
design by wannar

MCM PDF TEAM

mmcybermedia.com

www.mmcybermedia.com

PDF & Cover Design – wannar

Proof Reading – thanthannaing

Typing – Botazan

ကျွန်းနှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ (ဖေမြင့်)

၁. ကျွန်း

၂. ရွှေ

၃. နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ ဝတ္ထုတို (၃) ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။

MCM PDF TEAM

ကျွန်း

လှေကလေး၊ ကျွန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍သွားသည်။ ပဲ့ချိတ်စက်မှ တချပ်ချပ် မြည်သံကို ကြားနေရသည်။ လူလုံးကား မကွဲတော့။ လူနှင့်လှေတစ်သားတည်းဖြစ်လာသည်။ တောက်ပသော နေခြည်အောက် လှိုင်းဂယက်ကလေးများနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်သော ပင်လယ်ရေပြင်၌ မည်းမည်းအချောင်း တစ်ခုလိုသာ မြင်ရတော့သည်။ မည်းရာမှ မှုန်၊ မှုန်ရာမှ ဝါးသွားသည်။ ထို့နောက် စက်သံလည်းပျောက်၊ လှေလည်း ပျောက်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ကျွန်းမှ နောက်ဆုံး ခွာသော လှေကလေးသည် လည်း တစ်ခြားသော ကမ္ဘာသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ နောက်ထပ် ငါးလနီးပါးမျှသော ကာလအတွင်း ဤကျွန်းနှင့် ပြင်ပကမ္ဘာအကြား စည်းခြားသွားခဲ့ပြီ။ အကူးအသန်း အသွားအလာ လုံးဝမရှိတော့။ သမုဒ္ဒရာ ရေအလယ်၌ တစ်ကျွန်းတည်း ထီးထီးမားမား သီးခြားကမ္ဘာအဖြစ် ကျန်ရစ်သည်။

သီးခြားကမ္ဘာ၌ လူနှစ်ယောက်။

အုန်းပင်ငှက်တို့ နှစ်ခုလို သောင်ပြင်ထက်၌ မလှုပ်မယှက်။ ပျောက်သွားသော လှေကို ပြန်မြင်ရန်၊ လှိုင်းကြား လှေကြားမှာ ဖွေကြည့်နေကြသည်။ မရှိတော့။ လုံးဝ ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။

“သူငယ်ချင်း” တစ်ယောက်က ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီး တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်ဖက်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျောခိုင်းလျက် ကျွန်းပေါ်သို့တက်လာသည်။ ရောက်စတုန်းက အလွန် ကြည်နူးစရာ သာယာလှပသည့် ကျွန်းကလေး၊ ယခုမူ သာယာကြည်နူးမှုကို မခံစားရ။ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ခြင်းကိုသာ တွေ့သိနေရသည်။ မနက်ကအထိ လူသံသူသံ ညံနေခဲ့သော ကျွန်းကလေးမှာ ယခုတော့ သုသာန်တစ်စပြင်ပမာ ချောက်ချားစဖွယ် ငြိမ်သက်လျက်။ နှစ်ဦးသား တစ္ဆေခြောက်သော လမ်းကြားမှောင်မှောင်ကို ဖြတ်လျောက်လာရသည့် ကလေးငယ်များသဖွယ် တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက် တင်းတင်းဖက်ကာ တဲရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။ သီချင်းအော်၍မဆို စကားလည်းမပြော၊ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက်။

သည်လူနှစ်ယောက်။

ဝရမ်းပြေး မဟုတ်။ တစ်ကျွန်းကျနေသူတွေ မဟုတ်။ ကျွန်းပေါ်တင်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းခံရသူတွေလည်း မဟုတ်။

တစ်ယောက်က မြန်မာလူမျိုး။ နာမည် မောင်မောင်သိန်း။ ကိုမောင်မောင်သိန်း။ ကိုသိန်းဟုပဲ ခေါ်ကြသည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့်။ အရပ်တိုတို၊ အသား မဖြူမညို၊ ဇာတိ အတိအကျ မသိရ။ မန္တလေးသားလိုလို၊ ပုသိမ်ဇာတိလိုလို၊ ရေနံချောင်းရှိ ရေနံသူဌေးမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသလိုလို။ တစ်ကြိမ်တစ်မျိုး ပြောတတ်သည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းဒေသသို့ သူ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီ။ သူ ရောက်လာစဉ်က တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ အဖွဲ့နှင့်။ ရွှေသီဂီဇာတ်အဖွဲ့၊ သည်အဖွဲ့တွင် သူက မန်နေဂျာလိုလို၊ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာလိုလို၊ အကျွေးအမွေးနှင့် ဇာတ်သူဇာတ်သားများ အရေးကိစ္စ တာဝန်ယူရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်လိုလို။ ဇာတ်ထဲမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ တောက်တိုမည်ရ ဟိုတစ်ခန်း သည်တစ်ခန်းက ပါဝင်တတ်သေးသည်။ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ကကြ ခုန်ကြရင်း ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးက နယ်ခံ သူဌေးသားဆိုသူတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသည်။ ပွဲသုံးလေးချီ ဆက်တိုက်ရုံးသည့်အခါ ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းလာသော ကန်ထရိုက်တာက ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပစ်ကာ ခြေရာဖျောက် ထွက်ပြေးသည်။ ရွှေသီဂီဇာတ်အဖွဲ့ပျက်သည့်အခါ ကိုယ့်နေရာဌာနသို့ မြန်မြန်ပြန်သူတွေလည်း ပြန်ကြသည်။ အချို့လည်း သည်နေရာမှာပင် ယောင်လည်လည်နှင့် ခင်ရာမင်ရာလူများထံ ခိုကပ်ကာ ကြုံရာကျဖမ်း အလုပ်လုပ်ကြရင်း တဖြည်းဖြည်း နောက်ရောက်လာသည့် ဇာတ်အဖွဲ့များနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်ပါသွားကြသည်။ ကိုသိန်းတစ်ယောက်သာ သည်နေရာမှာ ကျောက်ချတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၍လား၊ ဇာတ်အဖွဲ့သားများထဲမှာ သူ့အတွက်နေရာ မရှိတော့၍လား မသိ။ သည်နယ်တစ်ခွင်မှာပင် ရွာစဉ်နဲ့အောင် လှည့်၍ နေခဲ့သည်။

ဇာတ်ထဲက ထွက်လာ၍လားမသိ၊ အပြောကောင်းသည်။ သူ့စကားအတိုင်းမူ မြန်မာပြည်တွင် သူ မရောက်ဖူးသည့်နေရာ မရှိ၊ နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ သူနှင့် တစ်နည်းနည်း မပတ်သက်သူ မရှိ။ သူ့အကြောင်း သူ့မိဘဆွေမျိုးများအကြောင်း ဆိုတာတွေလည်း ပြောလိုက်သည်မှာ လွမ်းလောက်စရာ။ ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာ ဆိုသည်မျိုး။ နားထောင်၍တော့ အင်မတန် ကောင်းသည်။ တောသူတောင်သား ရွာသူရွာသားတွေ အလွန် သဘောကျကြသည်။ သို့သော် သူ့ဇာတ်လမ်းတွေက တစ်နေရာ တစ်မျိုး၊ တစ်ခါတစ်မျိုးမို့ ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန်ကိုမှ ကြိုက်သည့် တချို့လူတွေက သဘောမကျကြ။ တစ်ချို့ဆိုလျှင် သူ့အား ခင်ဗျား လူလိမ်ပဲဟု မပြောရုံတမယ် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောဆိုဆက်ဆံချင်တတ်သည်။ သို့သော် သူက ဘယ်လို အနေအထားမျိုးမှာမဆို မျက်နှာပျက်သွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ ရှက်ခြင်း ရွံ့ခြင်း အားငယ်ခြင်း မရှိ။ ရဲရဲဝင် ရဲရဲထွက်။ ဘုပြောသောသူ၊ ဟောက်လွှတ်သောသူမျိုးကိုပင် နောက်ထပ် ဘာဆက် ပြောရမှန်း၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင်၊ အစ်ကိုရယ် အဘရယ်နှင့် အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ချော့မော့ ပြောတတ်သူဖြစ်ရာ သူ့အတွက် သည်အရပ်မှာ နေရေးထိုင်ရေး အခက်အခဲ လုံးဝ မရှိခဲ့။ အလျဉ်းသင့်ရာ လူနှင့်

အဖော်လိုက်သလို လူစိုက် အလုပ်စပ်တူလုပ်သလိုဖြင့် ငွေကလေးကြေးကလေး အိတ်ထဲမှာ အနည်းအကျဉ်း ရှိသည့်အခါ ရှိ၊ မရှိသည့်အခါ မရှိ။ သို့သော် ထမင်းတစ်လုပ်အတွက်ကား နည်းနည်းလေးမှပင် ပူပင်စရာမလိုခဲ့။

ရပ်ရွာမှာ ဘုရားပွဲတို့ ရှင်ပြုပွဲတို့လို အလှူအတန်း ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလျှင် သူက ခိုးပတ်ဝိုင်းမှာ ကြီးကြပ်သူလိုလို၊ ဘုန်းကြီးဝိုင်းမှာ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်နေရသည့် ကပ္ပိယလိုလို၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်လိုလို။ တစ်ခါတစ်လေ လှေခုတ်သမားတွေ လှေစပ်ကြသည့်နေရာမှာ သူက လှေခုတ်သမားအဖွဲ့၏ ထမင်းချက်လိုလို၊ ဘယ်အရပ်က လှေကတော့ ဘယ်လို စပ်တာပဲ စသည်ဖြင့် အကြံဉာဏ်ပေးကာ အတိုင်ပင်ခံ ကျွမ်းကျင်သူလိုလို၊ မသာအိမ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ချိုင်းကုန်း ဇရပ်မှာဖြစ်ဖြစ် ဖဲဝိုင်းထောင်ကြတော့ သူက ဖဲဒိုင်ကိုင်သူ၏ လက်ထောက်လိုလို။

ကိုယ့်အသက်အရွယ်နှင့် အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခုလုပ်ပြီး အိုးအိမ်အတည်တကျ ထူထောင်ပါလားဟု စေတနာထားသူ မျက်စိနှောက်သူ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောလာလျှင်၊ သူ တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ အလကား မနေခဲ့ဘူးသည့်အကြောင်း အစချီကာ ဟိုနယ်တကာမှာရော သည်နယ်မှာပါ သူ လုပ်ဖူးသည့် အလုပ်အကိုင်တွေ လက်ဆယ်ချောင်း ခြေဆယ်ချောင်းမက ကုန်အောင် ချိုးကာ ရေတွက်ပြပြီး သူ့ဘဝ အကျိုးပေး မကောင်းလှပုံကို သနားစရာ ဖြစ်အောင် ပြောပြပါလေမည်။

မှန်သည်။ အလုပ်ကတော့ မျိုးစုံခဲ့ပြီ။ ယခု သည်ကျွန်းပေါ် စ ရောက်လာသည်မှာလည်း အပျော်သက်သက် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်။ အလုပ်တာဝန်နှင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အလုပ်က သူ တစ်သက်လုံး မလုပ်ခဲ့ဘူးသည့်အလုပ်။ သူ စာရင်းချုပ်ဖူးသည့် အလုပ်အကိုင် အမျိုးပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ မပါသေးသည့် အလုပ်။ အလုပ်ခန့်အပ်သူ ပေးလိုက်သည့် ရာထူးအမည်အရ အလုပ်သင်တံငါသည် ဟူ၍။

နောက်တစ်ယောက်။

သံလုံးဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျောင်းနာမည် မြတ်သာ။ သို့သော် မြတ်သာကို မသိ။ သံလုံးကိုပဲ သိကြသည်။ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်။ အရပ်ပျပ်ပျပ် အသားဖြူနီစပ်နှင့် အရက်သမားရုပ်ပေါက်သည်။ သံလုံး၏ ရာဇဝင်အူပေါက်ကိုကား သည်နေရာတွင် လူတိုင်း သိကြသည်။

ရခိုင် တောင်ပိုင်းသား ဇာတိဖြစ်သည်။ ကမ်းရိုးတန်းမှာ မွေး၍ ကမ်းရိုးတန်းမှာ ကြီးပြင်းသူဖြစ်သည်။ မိဘ မျိုးရိုးသန့်သည်။ လူချမ်းသာဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားလျက် ပြည့်စုံဖူလုံကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် အုန်းခြံလုပ်ငန်းနှင့် တံငါလုပ်ငန်းကို ဒွန်တွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ သံလုံးဖခင်မှာ ဆွေထဲမျိုးထဲတွင် ရှားရှားပါးပါး ပညာတတ်ဖြစ်၍ မူလတန်းကျောင်းအုပ်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ဖြစ်၍ ရပ်ရွာမှာ ဩဇာရှိသည်။ လူ ရိုသေသည်။ ဆရာကြီးမှာ သားသမီး နှစ်ယောက်ထွန်းကားသည်။ အကြီးက သမီး။

ထိုနောက် သမီးအောက် ဆယ်နှစ်ခြားပြီးမှ မွေးဖွားသည့် သို့မဟုတ် အဖတ်တင်သည့် သားကလေးက သံလုံး။

သားကလေး သံလုံးကို မိဘနှစ်ပါး အလွန်ချစ်ကြသည်။ ရွာက အဖေကျောင်းမှာ လေးတန်းအောင်တော့ မြို့ကျောင်းသို့ ပို့သည်။ မြို့မှာ ဈေးအနီး ဆိုင်ကြီးကနားကြီး ဖွင့်ထားသည့် အသိအိမ်တွင် အပ်နှံ၍ ကျောင်းထားသည်။ တောသားတစ်ယောက် မြို့လယ် အချက်အခြာ နေရာရောက်သည့်အခါ ဗဟုသုတ များစွာ ရသည်။ စာကောင်းကောင်း မတတ်သော်လည်း မြို့က ပညာကောင်းတွေ တတ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရွာပြန်လာလျှင် ရွာက လူတွေ မျက်စိနှောက်အောင် လုပ်တတ်လာသည်။ ဆရာကြီးသားဆိုတော့ သူကြီးသားနှင့် မခြား အရှိန်အဝါ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဘယ်သူကမျှ မကျေနပ်ကြောင်း အသံကျယ်ကျယ် မပြောဝံ့။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း သားကလေးကို အပြစ်မမြင်။ မြို့သားနှင့် တူလာသည်။ လူရည်လည်လာသည်ဟု ဝမ်းတောင် သာချင်သည်။

မြို့ကျောင်းမှာ ခုနှစ်နှစ်နေတော့ ကိုးတန်းအောင်သည်။ ရွာနှင့် မိုင်သုံးဆယ်လောက်သာ ဝေးသည့်မြို့ကလေးမှာ ကျောင်းထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း သည်ခုနှစ်နှစ်အတွင်း မိဘများမှာ သူတစ်ပါးသားသမီး ရန်ကုန်ကောလိပ်ပို့သည်ထက်ပင် ငွေ ပိုကုန်သည်။ ငွေကုန်ကြေးကျများသည်ကို မနှစ်သက်သော်လည်း သားကလေး ပညာတတ်ဖို့ မြို့ပြမှာ လူရာဝင်ဖို့ဆိုတော့ မတွန့်တိကြ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့သား အသုံးအစားများတာကိုပင် ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခုလို ပြောချင်ဆိုချင်တတ်ကြသေးသည်။

ဆယ်တန်းတက်နေဆဲ မိဘလည်း မပြောမဆို သံလုံး စစ်တပ်ထဲ ဝင်သည်။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် အဖော်ကောင်း၍ ဝင်ခြင်း။ စစ်သင်တန်းမတက်ရသေးမှီ တပ်သားလောင်းတွေ စုရုံးထားတုန်း တပ်မှာရှိသည့် တချို့အလုပ်များ ဝင်လုပ်ရသည်။ အိမ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အပင်ပန်းမခံ ဘော်ကြော့နေလာသည့် အကောင်၊ အစားအသောက်ဆိုလျှင်လည်း စည်းကမ်းမရှိ အိမ်ကို ညှာတာရကောင်းမှန်း မသိ၊ ကြက်ရိုက်စား ဘဲရိုက်စားနှင့် ထင်တိုင်းကြိုလာသူ၊ စည်းကမ်းနှင့် အကန့်အသတ်နှင့် နေရစားရသည့်အခါ မျက်နှာ ပျက်ချင်လာသည်။ သင်တန်းတက်ရလျှင် ပင်ပန်းဦးမှာ တွေးပြီး ကြောက်လာသည်။ သူများ ဝင်လိုသာ ဝင်ရသည်။ သတ္တိလည်း မရှိ၊ ဗျတ္တိလည်း မရှိသည့်အကောင်ဆိုတော့ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ဖို့ စရုံ ရှိသေး စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။ သည်တုန်းမှာ ကယ်တင်ရှင် ပေါ်လာသည်။ နောင် မသေမချင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကယ်တင်ကြဦးမည့် ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါး။ ဒီသားလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည့်အကြောင်း၊ ပညာဆက်သင် ပေးချင်သေးသည့်အကြောင်း စသည်များနှင့် တောင်းပန်ပြီး ပြန်ခေါ်ခွင့် တောင်းကြသည်။ တာဝန်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက ပြန်လိုက်လိုလျှင် လိုက်နိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုသည့်အခါ ကိုယ့်လူက မိဘနှစ်ပါးကို သနားသဖြင့် မိမိဘဝ ရည်မှန်းချက်ကြီး တစ်ခုလုံး စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် ခပ်တင်းတင်း လိုက်ပါလာသည်။

ကျောင်းဆက်မနေတော့ပဲ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ အရင်ကထက် နှစ်ဆတိုး၍ အလိုလိုက်ကြသည်။ သူကလည်း နှစ်ဆတိုး၍ အစွမ်းပြလေတော့သည်။ အိမ်မှာ အမြင့်သား ထိုင်စားရုံမက အမေ့ကိုပင် ဟင်းချက်တာ အသုံးမကျဟူ၍ တစ်မျိုး၊ ဗဟုသုတ မရှိ ခေတ်ကို နားမလည်ဟူ၍ တစ်ဖုံ၊ အမျိုးမျိုး ဆူပကြိမ်းမောင်းသည်။ ဒူးယားစီးကရက် လက်ကြားညှပ်ကာ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သည်။ ရွာမှာ အရက်ပုန်းချက်သူများနှင့် အဖွဲ့ဖြစ်ကာ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ဆိုသလို အရက်ကလေး တမြေ၊ တစ်လော တစ်လော အမေ့ဆီက တောင်း၊ အမေ့ဆီက တောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ခန်းထဲက သေတ္တာကို ခိုးဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံကလေး တစ်ထပ် အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး မြို့တက်သည်။

တစ်ည၌ သံလုံး မိန်းကလေး တစ်ယောက် ခိုးယူလာခဲ့သည်။ မြို့ပေါ်ရှိ လူကုံထံ တစ်ဦး၏ သမီး။ သံလုံးက တောသားဆိုပေမယ့် တောသူဌေးသားလို့ နာမည်ရသည်။ ဆံရှည်နှင့် ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီ ဂျင်းဘောင်းဘီ ထည်လဲနှင့်၊ စီးကရက် တဖွားဖွား ဒူးယားနှင့်၊ အိတ်ထဲမှာလည်း ငွေနှင့် ကြေးနှင့်၊ ပြီး မြို့ပေါ်က ခပ်တေတေကောင်လေးတွေကြားမှာ ဝင်ဆန့်သူဆိုတော့ တစ်ချို့ ကောင်မလေးများက သဘောကျကြပုံ ရသည်။ သို့သော် လူကြီးမိဘများကတော့ တောသားလူဘော်ကြော့ကို အဘယ်မှာ သဘောကျမည်နည်း။ ဆွေမျိုးမိသင်္ဂဟထဲက ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူများ ခေါ်ကာ သမီးကို ပြန်လာတောင်းသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တင့်တောင်းတင့်တယ် လာတောင်းပါဟု ဆိုသည်။ သမီးကို ပြန်ရသွားပြီးသည့်နောက်တွင်မူ သည်လိုကောင်မျိုးနှင့် ပေးစားဖို့ တစ်သက်လုံး စိတ်မကူးသည့်အကြောင်း လူကြိုနှင့် ပြောလိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေး၏ မောင်များကလည်း သံလုံး မြို့တက်လာလျှင် အသေဟု ခါးကြိမ်း ကြိမ်းသည်။

များမကြာမီ သံလုံး ခြေငြိမ်အောင် ဆို၍ မိဘများက တစ်ဘက်ရွာမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ချပေးသည်။ မိန်းမရပြီးနောက် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သလိုလို ရှိသည်။ ငါးဖမ်းပိုက်လှေနှင့် လိုက်သည်။ အုန်းခင်း ကြည့်သည်။ သူများတကာနှင့် အဖော်လိုက်ကာ ရန်ကုန်အထိ လိုက်ပြီး အုန်းသားရောင်းသည်။ ငါးခြောက်ရောင်းသည်။ အိမ်ကလည်း အလုပ်အကိုင် လုပ်တတ်ပါစေတော့ဟု ငွေနှင့် ကြေးနှင့် လွှတ်ပေးထားသည်။ သို့သော် ဇာတိက မပျောက်။ ငွေလေး ကြေးလေး ကိုင်ရတော့ ဖဲရိုက်သည်။ သောက်စားသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်ဘက်က အလုပ်ကလေး တစ်ခု ဟန်အောင် ပန်ဆောင် လုပ်ရင်း မိဘပစ္စည်း ဖြုန်းကောင်းနေစဉ်ပင် ဖခင်ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သည်။

အဖေ့ကို သဂြိုဟ်ပြီးသည့်နောက် သံလုံး ပထမဆုံးလုပ်သည့်ကိစ္စက အမွေခွဲခြင်း။ အစ်မကြီးနှင့် ယောက်ဖကြီးက ချစ်လည်းချစ် ကြောက်လည်းကြောက်ရသည့် မောင်လေးကို သည်လိုပဲ ဖြုန်းတီးပြီး ကုန်မည်မှန်း သိလျက်နှင့် သူ စိတ်တိုင်းကျ ခွဲဝေသည့်အတိုင်း ကျေနပ်စွာ လက်ခံလိုက်ကြသည်။ အမေဆိုတာကလည်း သူ့ကို တစ်ခွန်းတစ်ပါး ပြောဆိုဝံ့သည်မဟုတ်။

ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားလောက် များများ မရသဖြင့် သံလုံး၏ စည်းစိမ်တို့မှာ ကြာကြာမခံ။ ပေါင်လိုက် နံလိုက်၊ ရောင်းလိုက် ချလိုက်။ အိမ်က မယားနှင့်လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ကွဲသွားလိုက်၊ ပြန်ပေါင်းလိုက်။ သည်လိုနှင့် ကလေးသုံးယောက် ရသည့်အချိန်တွင် သံလုံး အမွေရရှိသည့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ အားလုံး သူတစ်ပါးလက်ဝယ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ တောသူဌေးသား လူဘော်ကြော့ဘဝမှာ၊ ပုဆိုးအဖာ ကျောဗလာနှင့် သူတစ်ပါး အုန်းခြံထဲတွင် တဲထိုး၍ နေရသည့် အုန်းခြံစောင့်လိုလို ဘဝမျိုးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ အမေဖြစ်သူ ဆုံးခဲ့ပြီး အစ်မနှင့် ယောက်ဖလည်း အရင်းအနှီးပြုရန်၊ ကလေးဆေးကုရန်၊ ဆန်ဝယ်ရန် စသဖြင့် မကြာခဏ ပေးရဖန်များသောအခါ အိမ်နား အကပ် မခံလိုတော့ပြီ။

သည်အချိန်မှာ သံလုံးဘဝ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးအတွက် အားကြိုးမန်တက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်းကား အရက်ချက်လုပ်ငန်း။

ကျွန်းနာမည်က အုန်းကျွန်းဟု ခေါ်သည်။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းရှိ အလှပဆုံး ကျွန်းများထဲမှာ တစ်ကျွန်းအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြားသော ကုန်းမြေများနှင့် အလှမ်းကွာသည်။ ကမ်းရိုးတန်းနှင့် မိုင်လေးဆယ်ကျော်အကွာမှာ အထီးတည်း တည်ရှိသည်။ သူ့ ပတ်ပတ်လည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံးထိ မြင်ရသမျှမှာ ကုန်းမြေဟူ၍ မရှိ။

သဘာဝ အုန်းတောစိမ်းစိမ်း၊ စိမ်းညိုသော တောင်တန်း၊ ဖြူလွလွ သဲသောင်ပြင်၊ မည်းနက်သော ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများနှင့် သာယာကြည်နူးဖွယ်။

သို့သော် အုန်းကျွန်းက အလှသက်သက် မဟုတ်။ ဆူး ရှိသည်။ ကျွန်းပတ်ပတ်လည်မှာ သောင်ခုံတွေ ကျောက်တန်းတွေ ရှိသည်။ ကြည်လင်သော ရေ၌ ထွင်းဖောက်မြင်နေရသည့် ကျောက်ဆောင်များ၊ သန္တာကျောက်ခက်များသည် ရေပေါ် ရှုပ်တိုက်ပြေးလာသော လှေဝမ်းကို ထိုးဖောက်တော့မယောင် ထင်မှတ်ရသည်။ အလွန် ကျွမ်းကျင်သော လှေသမား၊ မော်တော်သမားများပင် ကျွန်းကို သတိကြီးစွာ ချဉ်းကပ်ရသည်။ ဒါသည်ပင်လျှင် လှိုင်းလေ အလွန်ငြိမ်သော နေ့နှင့် ဆောင်းရာသီများမှာသာ ဖြစ်သည်။ မိုးဦးမှသည် မိုးနှောင်းအထိ ငါးလနီးပါး ကာလ၌မူ ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ဖို့မှာ အလွန်အန္တရာယ်များသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ရေအောက်ကျောက်ဆောင်များနှင့် မှန်းဆ၍ မရနိုင်သော လှိုင်းလေသဘာဝက ကျွန်းပတ်လည်မှာ ထောင်ချောက်တွေ ဆင်ထားသလို ရှိသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ချဉ်းကပ်လာသော လှေသမ္ဗန်တွေ ပျက်စီးပေါင်းများလှပြီ။ ယခုအခါ၌ သည်ရာသီမျိုးမှာ ကျွန်းသို့ မည်သူမျှ မလာကြတော့။ သည်ကာလသည် ကျွန်းပိတ်သော ကာလ၊ ကမ္ဘာနှင့် လုံးဝ စည်းခြားပြတ်တောက်သော

ကာလဖြစ်သည်။

မိုးလေသာယာသော ဆောင်းနှင့် နွေကာလ အချို့ အချိန်များ၌မူ အုန်းကျွန်းမှာ အလွန် သာယာအေးချမ်းဘိသည်။ တံငါများအတွက် ခိုနား၍ ကောင်းလှသည့် ကွန်းထောက်စခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အုန်းကျွန်းတွင် စခန်းချကာ ပင်လယ်ကမ်းဝေး ငါးဖမ်းထွက်ကြသည်။ ပြီး ကျွန်းမှာပင် ငါးခွဲ၊ ငါးလှန်းနှင့် ကုန်ကြမ်းကို ကုန်ချောဖြစ်အောင် လုပ်ကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျောက်ချရပ်နားထားသည့် ငါးလုပ်ငန်းစက်ရုံ သဘောကြီးတစ်စီးပမာပင်။ သည်အခါမျိုးတွင် အုန်းကျွန်းမှာ လူ အလွန်စည်သည်။ တံငါသည် အုပ်စုများ၊ ငါးကုန်သည်များသာမက ကျွန်းပေါ်၌ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ မုန့်ပဲသားရေစာ ရောင်းသူ၊ ထမင်းဟင်းရောင်းသူ၊ အရက်ရောင်းသူ၊ ဖဲဝိုင်းထောင်သူ၊ ကြက်တိုက်သူ၊ နယ်လှည့်ရှုပ်ရှင်ပြသူပါ မကျန်အောင် လူမျိုးပေါင်း စုံညီစွာနှင့် စည်ကားနေတတ်ပေသည်။

ကိုသန်းအောင်တို့ ငါးဖမ်းအဖွဲ့နှင့်အတူ ကိုသိန်း သည် ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အုန်းကျွန်းမှာ စခန်းချပြီး ငါးဖမ်းကြမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော်လဲ မရောက်ဘူးလို့ လိုက်ပါရစေဟု သူက ဆိုသည်။ ကိုသန်းအောင်ကလည်း သူ့ အပြောအဆိုလေး သဘောကျသူ ဖြစ်၍ “လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ၊ ဝိုင်းလုပ် ဝိုင်းစား၊ အများနည်းတူ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာ ဝင်လုပ်ပေါ့၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေလည်း ထိုင်သင့်သလောက်ပေးမယ်၊ အလုပ်သင်တံငါသည်ပေါ့ဗျာ” ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။ လူက ဘာတစ်ခုမှာသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်ချင်၊ ဖင်တော့ အပေါ့သား၊ နေရာတကာ သူပါသည်။ စက်ဆရာက ဟိုဟာတပ် သည်ဟာဖြုတ်တော့လည်း သူက စက်ဆီပေပေနှင့်။ ထမင်းချက်ချိန်ကျလျှင်လည်း ဓားတစ်လက်နှင့် လှီးလျှက် ချွတ်လျက်။ ပိုက်ချပြီးဆိုတော့လည်း သူက ဟိုနားဝင်ကိုင် သည်နားကဝင်ဆွဲ။ သည်လူ ထထကြွကြွ အရှိသား။ ဘာဖြစ်လို့ ရွာမှာ လတ်လျားလတ်လျား တစ်ရာကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ်သမားလုပ်နေပါလိမ့်ဟု ကိုသန်းအောင် အံ့သြချင်သည်။

အုန်းကျွန်းပေါ် ရောက်ပြီး တဲစခန်းချကြ၊ ငါးဖမ်း ငါးခွဲ ငါးခြောက်လှမ်းကြနှင့် တကယ် အလုပ်များပြီးဆိုတော့မှ ကိုယ့်လူ တကယ်တမ်း လက်ကြောမတင်းသည်ကို သိရသည်။ ကိုသန်းအောင်ရှေ့ ရောက်လျှင်တော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဟိုဟာလုပ်သယောင် သည်ဟာလုပ်သယောင်။ လစ်ပြီဆိုလျှင် တစ်ခြားငါးသမားတွေ စတည်းချသည့်နေရာများ သွားပြီး လေကန်လျှင် ကန်၊ ဖဲဝိုင်း ကြက်ဝိုင်းနား ရောက်လိုရောက်၊ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ကာ အရက်ရောင်းသည့်တဲမှာ အချိန်ကြာချင်လည်း ကြာသွားတတ်သည်။ လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူက လူပျင်းကိုးဟု ကိုသန်းအောင် မှတ်ချက်ချသည်။ စိတ်တော့ မဆိုးပါ။ ခေါ်တုန်းကလည်း အလကား အပျော် ခေါ်လာခဲ့သည်ကိုး။

သံလုံး အုန်းကျွန်းပေါ် ရောက်လာသည်ကတော့ ကိုသိန်းလို အလုပ်သင်တံငါသည် သို့မဟုတ် တံငါအဖွဲ့က အရန်လူဘဝမျိုးဖြင့်မဟုတ်။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အရက်ချက်လုပ်ငန်းရှင်၊ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ တစ်ဦးတည်းပိုင် လုပ်ငန်းတော့မဟုတ်။ စပ်တူလုပ်ငန်း။ ရွာမှာ အစဉ်အဆက် အရက်ပုန်းရောင်းလာသည့် ကိုဘိုးညွန့်နှင့် တစ်ယောက်တစ်ဝက် စပ်တူဖြစ်သည်။

ပင်လယ်တံငါဆိုသည်က အရက်ကို ရေသောက်သလို သောက်နိုင်သူတွေ များသည်ဖြစ်ရာ သံလုံးတို့အရက် လက်မလည်အောင် ရောင်းကောင်းလှသည်။ ရွာမှာထက် ဈေးပိုရသည်။ ပိုက်ဆံအစား ငါးနှင့် ရောင်းရသည့်အတွက် ပိုကိုက်သည်။ ကုန်ကြမ်းများ ပြတ်ခါနီးလျှင် ကြိုရာလေနှင့် မှာလိုက်ရုံသာ။

ဒါမျိုးကျတော့ လေ့သမားတိုင်းက ဂရုတစိုက် ကူညီတတ်သည်။ အုန်းကျွန်းမှာ အရက်ရောင်းကောင်းလှကြောင်း သတင်းကြားရပြီး သံလုံးထံက ပေးလိုက်သည့် ငါးခြောက် ငါးခြမ်းလေးများ စားရတော့ အမှတ်မရှိသည့် မိန်းမက အလွန်အားရချင်သည်။ ငါ့ယောက်ျား သည်လုပ်ငန်းနှင့်မှ အကျိုးပေးတော့မည်လား အောက်မေ့သည်။

သို့သော် မိဘပစ္စည်း တစ်ပုံတစ်ပင်ကိုတောင် မကုန် ကုန်အောင် ဖြုန်းတီးလာသည့်အကောင်။

အရက်ချက်ရောင်းကာမှ ကြီးပွားမည်ဆိုလျှင် ခက်ရချေမည်။ “ အရက်ရောင်းတဲ့လူက ငါးသမားထက်တောင် စားသာသေးတယ်” ဟု ပြောကြ ဆိုကြဖန်များသည့်အခါ သံလုံး ဘဝင်မြင့်ချင်သည်။

အရက်ကလေးတွေတွေနှင့် စွာကျယ်စွာကျယ် လုပ်ချင်သည်။ ဖဲပိုင်းနား ကပ်ချင်လာသည်။ သို့သော် ရဲရဲတော့မဟုတ်။ သည်မှာ အရက်လာရောင်းဖို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြကတည်းက ကိုဘိုးညွန့်က ကတိတောင်းသည်။

အုန်းကျွန်းမှာ ဖဲမရှိပါ။ ဟူသော ကတိ။ စိတ်ချပါ။ ကိုဘိုးညွန့် သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်ဟု သံလုံး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကတိပြုခဲ့သည်။ ကိုဘိုးညွန့်နှင့်ကျလျှင် ငယ်ကြောက်လိုလို ဖြစ်နေသည်တစ်ကြောင်း၊ သူနှင့် စပ်တူလုပ်သည့်လုပ်ငန်းလေး အောင်မြင်နေသည်ကို ထောက်၍ တစ်ကြောင်း သံလုံး ကတိမပျက်အောင် ကြိုးစားချုပ်တည်း၍ နေခဲ့သည်။ သို့သော် ပျက်စီးဖို့ အကြောင်းက ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ စခန်းတွေ သိမ်းကြခါနီး ဆယ့်လေးငါးရက်အလို ကိုဘိုးညွန့်က ရွာမှာ သူ့ကလေးတစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည် သတင်းရသဖြင့် အိမ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေးသည်။ စုဆောင်းထားသည့် ငါးခြောက် ငါးခြမ်းတွေ ရွာသွားတုန်း တစ်ပါတည်း ယူသွားရန် စီစဉ်သော်လည်း လေ့ကြိုမှာ ဝန်မဆန့်တော့သဖြင့် အနည်းအကျဉ်းသာ ယူသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ရွာမှာ ကြာကြာမနေ။ နှစ်ရက်နှင့် ပြန်လာသည်။ သံလုံးကို သူ စိတ်မချသဖြင့် ကလေး သက်သာပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမြန်ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုနှစ်ရက်မှာပင် တက်တက်ပြောင်လေသည်။ ရှိပြီးသားတွေရော၊ နှစ်ဦးစပ် ရစရာရှိသည့် အကြွေးများပါ အားလုံး ကုန်သည့်အပြင် ကြွေးပါတင်သည်။ တစ်ရာသီ လုပ်စာကို နှစ်ရက်နှင့် အပြတ်ရှင်းသည့်

ဖဲရိုက်ပွဲတွင် သံလုံးဘက်က အကြံပေးအရာရှိလိုလို လက်ထောက်လိုလိုနှင့် ပါဝင်ခဲ့သူက ကိုသိန်း။

ဖဲဝိုင်း သိမ်းသည့်ည၊ ကမ်းစပ်က ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်မှာ ငါးကင်အမြည်းနှင့် အရက်သောက်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ် ချမှတ်သည်။ စခန်းသိမ်းပြီး အားလုံး ပြန်ကြသည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်းမှာ ကျန်နေရစ်ကြမည်ဟု။

အကြောင်းက ...။

အုန်းကျွန်းသည် ရိုးရိုးကျွန်းမဟုတ်။ သူ့မှာ ထူးခြားချက်တစ်ရပ် ရှိသည်။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်တွင် အနောက်မြောက်ဘက်မှ အရှေ့တောင်ဘက်သို့ စီးဆင်းသော ပင်လယ်ရေစီးကြောင်း တစ်ခု ရှိသည်။ သည်ရေစီးကြောင်းသည် အုန်းကျွန်းကို ဦးတိုက်၍နေသည်။ သည်ရေစီးကြောင်း ရှိခြင်းကြောင့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်တွင် သွားလာလျက်ရှိသည့် သင်္ဘောကြီးငယ်တို့မှ လွင့်ပါးကျသမျှ ပစ္စည်း၊ လှိုင်းကြမ်းလေထန်ချိန်တွင် ဝန်ပေါ့စေရန်ဟူ၍ စွန့်ပစ်သမျှ ပစ္စည်းတို့သည် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်ခြင်း သို့မဟုတ် ကြွေမွပျက်စီးခြင်းမရှိပါက အချိန်တန်လျှင် အုန်းကျွန်းသို့ လာ၍ ဆိုက်ကပ်စမြဲ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့်ကား မိုးဦးကာလ လှိုင်းလေပြင်းထန်၍ သင်္ဘောများမှ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဖိတ်စင်ကျဆုံးမှုများသည့် အချိန်၊ လှေသင်္ဘောများ နစ်မြုပ်ချိန်တို့တွင် အုန်းကျွန်းသောင်စပ်သို့ အမျိုးမျိုးအပြားပြားသော ပစ္စည်းများ ရောက်ရှိလာလေ့ရှိပေသည်။ ဤသည်မှာ ရှေးနှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာကပင် ရှိခဲ့သည့် အခြင်းအရာ ဖြစ်ရာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်အတွင်း လှေသင်္ဘော အသွားအလာ တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားလာသည့်ကာလ၊ မိုးနှင့် မုန်တိုင်းကြားတွင် စွန့်စားကာ ကုန်စည်ကူးသန်းသူတို့ ပေါများလာသည့် ကာလ၌ အုန်းကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာသော ပစ္စည်းပစ္စယတို့၏ စာရင်းဇယားမှာ ပို၍ ရှည်လျားများပြားလာခဲ့ပေသည်။

မိုးကုန်၍ ဥတုရာသီ အနည်းငယ်သာပြီ ဆိုသည့်အချိန်တွင် အရဲစွန့်ပြီး အုန်းကျွန်းသို့ သူများထက် ဦးအောင် ကူးလာနိုင်သူသည် ကျွန်းသောင်စပ်တွင် တန်ဖိုးရှိ ပစ္စည်းပေါင်းများစွာ ကောက်ယူရရှိမြဲ ဖြစ်ရာ အုန်းကျွန်းနှင့် နီးသည့် ကမ်းရိုးတန်းဒေသမှ တံငါသည်များအတွက် အုန်းကျွန်းသို့ အစောဆုံး ရောက်ရှိရေးသည် နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲ ပြိုင်ပွဲတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် အုန်းကျွန်းပြိုင်ပွဲသည် ရိုးရိုးအားကစားပွဲ မဟုတ်။ အန္တရာယ် ပြွမ်းတီးသော ပြိုင်ပွဲ၊ စွန့်စားရသော ပွဲ၊ ပြိုင်ဆိုင်ဝံ့သူ နည်းသော ပွဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်ကမူ သူတကာထက် စွန့်စားသူ တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်။ မိသားစုနှင့် ဖြစ်သည်။ ကမ်းရိုးတန်းရွာတစ်ရွာမှ လူငယ်တစ်ဦးသည် မိမိဇနီးနှင့် သားသမီးကိုပါ ခေါ်ကာ လှေငယ်တစ်စီးနှင့် အုန်းကျွန်းသို့ ရွက်လွှင့် လာခဲ့သည်။ အုန်းကျွန်းတွင် တဲထိုး၍ တစ်မိုးတွင်းလုံး နေထိုင်သည်။ ရိက္ခာအဖြစ် ဆန်နှင့် ဆားသာ ပါသည်။ သို့သော် ငရုတ်၊ သခွား၊ ချဉ်ပေါင် စသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစေ့များကိုကား ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ အုန်းကျွန်းမှာ မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းသည်။ သီးနှံပင်များ အလွန် ကြီးထွားရှင်သန်သည်။ မိသားစု စား၍ပင် မကုန်နိုင်။ ငါးဆိုသည်ကလည်း ပေါ့ပါးဘိခြင်း။ ကမ်းနားမှာ ငါးများ၊ တဲနားက ငရုတ်၊ သခွားကို ခူးဆွတ်စားကာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျွန်းသို့ ပါလာသမျှ ပစ္စည်းများကို တဲသို့ သယ်ယူကြသည်။ သူတစ်ပါးထံက လှေအို၊ လှေငယ်ကလေးကို ငှားရမ်းကာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နှင့် လာခဲ့ရသော မိသားစုသည် ကျွန်းအပြန်တွင် ငွေ ငါးသောင်းဖိုးမျှ ချမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ၎င်းမိသားစု၏အကြောင်းကို ကမ်းရိုးတန်းတစ်ခွင်တွင် ပုံပြင်ပမာ ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ အဓိက စိတ်ဝင်စားကြသည့်အကြောင်းသည်ကား ကျွန်းတွင် ရရှိသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအမည်များ၊ တန်ဖိုးက မည်ရွေ့မည်မျှ၊ စသည်။ လူငယ်မိသားစုကား ဆင်းရဲသော်လည်း သတ္တိရှိသူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ ညည်းတတ်၊ ညူတတ်သူများ မဟုတ်။ ကျွန်းမှာ ဒုက္ခရောက်ပုံ၊ နေရစားရ ခက်ပုံတွေ သိပ်မပြော။ ပစ္စည်းတွေ ရသည့်အခါ ဝမ်းသာကြပုံ၊ သီးနှံပင်များ အားရစရာကောင်းလှပုံတွေသာ အားရပါးရ ပြောတတ်သည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ဆိုသည်။ {ကလေးတွေနဲ့ ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ သိပ်ဒုက္ခ ရောက်တယ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ခေါက်တော့ မသွားတော့ပါဘူး} ဟူ၍။ သို့သော် သူတို့ အခက်အခဲကို မည်သူမျှ ခရေစေ့တွင်းကျ မေးမနေကြ။ အများ စိတ်ဝင်စားသည်က နေချင်း ညချင်း ချမ်းသာသွားခြင်းအကြောင်း။ ရွာမှာ သည်တုန်းက ငွေ ငါးသောင်း ဆိုသည်က နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။

နောက်နှစ်တွင် သူသွားမည် ငါသွားမည်နှင့် ဟန်ပြင်ကြသည်။ အဖော်ညှိကြသည်။ ကလေးတွေ မပါဘဲ လင်မယားချည်း သွားမည်၊ ယောကျျားချည်း သွားမည် စသဖြင့် တိုင်ပင်ကြ နီးနှောကြသော်လည်း လက်တွေ့တွင်ကား မည်သူမျှ မသွားဖြစ်ကြ။ လောဘကလေး တက်တုန်းသာ ပြောကြသည်။ တကယ် သွေးအေးအေးနှင့် စဉ်းစားကြည့်တော့ တစ်မိုးတွင်းလုံး ကျွန်းပေါ်မှာ ကိုယ်ချည်းသက်သက်၊ မိုးနှင့် လေနှင့်၊ မုန်တိုင်းက ကြောက်ရသေး။ ဖျားတာ နာတာ၊ မတော်တဆ ထိခိုက်မိတာတွေအပြင် တခြား ကြုံတင်တွက်ဆမရသည့် ဘေးအန္တရာယ်များလည်း ပေါ်လာနိုင်သည်။ ပြီး ကျွန်းမှာ မြွေလည်း ပေါသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်တော့ မည်သူမျှ မသွားဖြစ်တော့။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်းမှာ ဒုတိယမြောက် စွန့်စားသွားရောက် နေထိုင်မည့်သူများက ကိုသိန်းနှင့် သံလုံးတို့သာ ဖြစ်လာသည်။ တမင်တကာ သွားနေဖို့ မလိုတော့။ သူများတွေ ပြန်သည့်အခါ ကျန်ခဲ့ရုံသာ။

သံလုံးက အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး သားမယားကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးသည်။ ကိုသိန်းက တားသည်။

“မင်း အိမ်ပြန်ရောက်ရင် စိတ်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ မိန်းမကလဲ မသွားနဲ့ ပြောမှာပဲ၊ မင်း တကယ် ဆုံးဖြတ်ပြီဆိုရင်တော့ အိမ်ပြန်မနေနဲ့တော့”

ကိုသိန်းနှင့် သံလုံး ကျွန်းပေါ်မှာ ကျန်ရစ်မည့်အကြောင်း ကြေညာလိုက်သောအခါ “ဟကောင်တွေ၊ မင်းတို့ နေနိုင်ပါ့မလားကွ၊ ဖဲဝိုင်းမရှိ အရက်ဝိုင်းမရှိနဲ့” ဟု ဆိုသူက ဆိုသည်။ “အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်တဲ့ အကောင်တွေ” ဟု ထောပနာသူက ထောပနာသည်။ “သတိဝိရိယနဲ့ နေတတ် ထိုင်တတ်ဖို့တော့ လိုတယ်နော်” ဟု စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် သတိပေးသူက ပေးသည်။ မည်သို့ ဆိုစေ တကယ်နေတော့မည် ဆိုသည့်အခါ၌ကား သံလုံးနှင့် ကိုသိန်းတို့ ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို ကာလတန်ဖိုး တက်သွားကြလေသည်။ သိန်းဆုပေါက်သည့် ထိလက်မှတ် ကိုင်ဆောင်ထားသူလို ချေးချင်တိုင်း ချေး၊ ငှားချင်တိုင်း ငှားနိုင်သည့် အခွင့်အာဏာ ရရှိသွားကြသည်။

ဘာပစ္စည်းရလျှင် ငါ့ကို ရောင်းပါ ဆိုသူက ဆိုသည်။ ရသမျှ ပစ္စည်း ချုပ်ပြီး ဝယ်ချင်သူက ရှိသေးသည်။ လူစွမ်းကောင်းနှစ်ယောက် သို့မဟုတ် ငဠုန်နှစ်ယောက်အတွက် တစ်မိုးစာ လိုအပ်မည့် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို စာရင်းပြုစုကြသည်။ ရွာမှာ ကုန်စုံဆိုင်ရောင်းသူ ငါးကုန်သည်တစ်ဦးက လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံး သူတစ်ဦးတည်း အကြွေးစာရင်းမှတ်ပြီး တာဝန်ယူလိုက်သည်။ သူတို့ နေရန်အတွက် တဲတစ်လုံး ဝိုင်းထိုးပေးကြသည်။ တဲက မြေစိုက်၊ အမိုးနိမ့်နိမ့်နှင့်။ အိပ်စရာ နေစရာ တစ်ဘက် ငါးကွပ်ပျစ်ကလေး တစ်လုံးစီ။ လေကွယ်မိုးကွယ်အတွက် ခြေရင်းခေါင်းရင်းနှင့် ဘေးတစ်ဘက်မှာ ခပ်နိမ့်နိမ့် အကာအရံလေးတွေပါ လုပ်ပေးထားသည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များလည်း ချွေချွေတာတာ တစ်မိုးစာလောက်အောင် ထည့်သိုပြီး တဲထဲမှာ သူ့အိုး သူ့ခွက်နှင့် စနစ်တကျ နေရာချပေးကြသည်။ ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်လိုထား၊ ဘယ်လိုသို၊ မီးကိစ္စ၊ ရေကိစ္စ၊ ထင်းကိစ္စ ဘယ်လို သတိဝိရိယနှင့် ဆောင်ရွက်ရန် စသဖြင့် ဂရုတစိုက် မှာကြားကြသည်။

သည်လိုနှင့် အုန်းကျွန်းမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ကျန်နေဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ သို့သော် ကလေး မဟုတ်။ မိန်းမ မဟုတ်။ ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားကြီးများ။

ပြီး လိုအပ်သမျှ အစစ ပြည့်စုံအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသူများ။

ပထမ ဆယ့်သုံးရက်လုံးလုံးကား ထမင်းချက်လိုက်၊ ငါးများလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်းပတ်ပြီး
 လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ကျွန်းလယ် တောင်ပေါ်တွေ တက်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်သည်။ ထူးထူးခြားခြား
 မည်မည်ရရအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ တန်ဖိုးကြီးသည့် ပစ္စည်းပစ္စယ ဟူ၍လည်း ဘာတစ်ခုမှ မရကြသေး။
 ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှသည်။ သို့သော် နေကာစရှိသေးသည်ဖြစ်၍ ပျင်းသည်ဟုကား မည်သူမျှ
 မသည်းကြ။

ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့တွင် အပျင်းပြေစရာ လာချေသည်။

မိုး။

သေသေချာချာ ရွာသည့် မိုးမဟုတ်။ တစ်ညနေလုံး အံ့သလို မည်းသလိုနှင့် မပြိုနိုင်ဘဲ ရှိသည်။

ညဘက် ရောက်လာသည်။ လေ အလွန်ငြိမ်သည်။ ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည်။ မိုးသေသေချာချာ ရွာလိုက်ရင်
 ကောင်းမှာပဲဟု ကျောပြောင်ပြောင်နှင့် သံလုံး ညည်းသည်။ မိုးမရွာမီ ကောင်းကင်ယံက အသံစ၍
 ပေးလေသည်။ ကောင်းကင်၌ အစင်းကြောင်းကြီး လင်းလက်ကာ ဂျိုးဂျိုးဂျိုင်းဂျိုင်း မြည်ဟည်းသွားသည်။
 ဝင်းခနဲ လင်းသည်။ ဂျိုးခနဲ အသံကျယ် တစ်ချက် မြည်ပြီး ကောင်းကင်ကြမ်း မညီမညာမှာ ဧရာမ
 ဖော်ဆီတိုင်က အခွံကြီးလှိုမ့်လိုက်သလို တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း အော်မြည်လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

မိုးက တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ရွာချင်သလို မရွာချင်သလိုလို။ ခနိမိုးပေါ် တဖျောက်ဖျောက်နှင့်။ သည်းသည်း
 မရွာနိုင်။ လျှပ်စီးမိုးကြိုးက တစ်ချက် နှစ်ချက်နှင့် မပြီး။ ဆက်၍ ဆက်၍ လာသည်။ တဝင်းဝင်း တလင်းလင်း။

ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ခွဲသည့်အခါ ခွဲသည်။ စက္ကူစကြီးကြီးကို ပျင်းတိပျင်းတွဲ တမြီမြီ ဖြဲသလို၊ အသည်းယားစရာ
 ဂွတ်ဂွတ် ဂွမ်းဂွမ်း ဂျိုးဂျိုး ဂျိုင်းဂျိုင်းနှင့် တစ်မိုးလုံး အစအဆုံး အော်မြည်၍ သွားသည်လည်း ရှိသည်။
 မပြီးဆုံးနိုင်။ တစ်မိနစ် နှစ်ကြိမ်နှုန်းလောက် လင်းလက် ရိုက်ချုံးနေသည်။ တဲထဲက လူသားနှစ်ယောက်
 ကျောက်ခေတ်လူသား၏ ကြောက်ရွံ့ရိုကျိုးစိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

မိုးခြိမ်းသံ တဖြည်းဖြည်း စဲသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း စိတ်သက်သာသွားကြသည်။ လေပြည်ကလေး တစ်ချက်

ဝေ့လာသည်။ ချမ်းသလို၊ အေးသလိုလို၊ နေသာထိုင်သာ ရှိသလို ဖြစ်လာသည်။ မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ မှန်မှန် ရွာလာသည်။ မိုးဦး ကျချေပြီ။ နောက်ထပ် ငါးလနီးပါး။ သည်မိုးသံ နာခံရင်း ကျွန်းမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်စွာ နေရဦးတော့မည်။ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုစီပေါ်မှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေကြဆဲ၊ ရုတ်တရက် မျက်စိကျိန်းအောင် ဖွေးဖွေးလက်သွားသော အလင်းရောင်နှင့်အတူ နားကွဲမတတ် ကျယ်လောင်သော အသံကို တစ်ပြိုင်နက် ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုသိန်း ကွပ်ပျစ်အစွန်းပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး သဲပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သံလုံး သူ့ ကွပ်ပျစ်နံဘေးမှ ဝါးလုံးတန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ မျက်စိ စုံမှိတ်ထားသည်။ ရင်ဘတ်က တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ငါ မသေဘူး။ သူ သိနေသည်။ သို့သော် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို တောင့်တောင့်ကြီး ဆန့်တန်းထားသည်။ ခြေထောက်တွေ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ လှုပ်မကြည့်ရဲ။ ခေါင်းမလှုပ်ရဲ။ မျက်စိ မဖွင့်ရဲ။ သေချင်ယောင်ဆောင်သူလို ငြိမ်နေသည်။

ကိုသိန်း တုတ်တုတ်မလှုပ်။ သူ သဲပြင်ပေါ် ရောက်နေမှန်း သိသည်။ လှုပ်လိုက်လျှင် နောက်ထပ် ပစ်မှာ စိုးသဖြင့် ငြိမ်နေသည်။ သံလုံးကော။ သံလုံး သေပြီလား။ တစ်ကျွန်းလုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိသည်။ သူ မဟုတ်လျှင် သံလုံး။ သံလုံးကိုပင် ချိန်ပစ်လေသည် ထင်သည်။ သည်ကောင်က တစ်သက်လုံး အဖေအမေတွေကို ဆဲဆိုလာသည့်အကောင်။ အခုတော့ သွားလေပြီလား။ မိမိက အရှိန်ဟပ်ပြီး လွင့်ကျတာ ဖြစ်မည်။ တဲခေါင်မိုးတွေကော ရှိသေး၏လော။

ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်၊ တစ်ကျွန်း။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်ကျွန်းလုံးက အသံဗလံများကို မိုးကြိုးက လှဲကျင်းယူသွားသလို ထင်ရသည်။

လေဝေ့လာသည်။ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါနှင့် အဝေးမှ ဆူညံသံတစ်ခု ပြေးလာသည်ကို ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်စွာ ကြားရပြန်သည်။ မိုး။ ခေါင်မိုးပေါ် သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်ကြီးများ ထူထပ်ပြတ်သိပ်စွာ ကျဆင်းလာလေသည်။ တဲခေါင်မိုး ဘာမှ မဖြစ်သေး။ သည်အတိုင်းပဲ ရှိသေးသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်က သံလုံး လှုပ်လာသည်။

“ကိုသိန်း၊ ကိုသိန်း” မရဲတရဲ ခေါ်ကြည့်သည်။

“ဟေ၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ရန်သူကြားသွားမှာ စိုးသည့်ဟန် ခပ်အုပ်အုပ် ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်နားမှာလဲ”

“ငါ အောက်ကို လွင့်ကျသွားတယ်”

“ကျွန်တော့် ကွပ်ပျစ် လာအိပ်ချင် အိပ်ပါလား၊ မိုးကြိုးက ဘာကို ပစ်လိုက်သလဲ မသိဘူး၊ မနက်ကျမှ ကြည့်ရမယ်”

ကိုသိန်း မှောင်ထဲမှာ စမ်းကာ သံလုံး ကွပ်ပျစ်ပေါ် တက်လာသည်။ နှစ်ယောက်သာ ကျောချင်းကပ်ကာ မိုးသံ သည်းသည်းအောက်တွင် အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ ခြေထောက် ကွေးလိုက်၊ ဆန့်လိုက်၊ ရသမျှ ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုးကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ရွတ်လိုက်နှင့် နံနက် လင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

အိပ်ရာမှ နိုး၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်တို့ကာ တဲပြင်ထွက်ပြီး ဘေးဘီ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ကား တဲခေါင်းရင်း ကပ်လျက်ရှိသော အုန်းပင်နှစ်ပင် ခေါင်းပိုင်းပြတ်ကာ မီးသွေးငုတ်များ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သံလုံးနှင့် ကိုသိန်း မီးကျွမ်းသွားသော အုန်းပင်နှစ်ပင်ကို ကြည့်ကာ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ တဲထဲကိုသာ ပစ်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်လုံး မီးသွေးတုံးဘဝနှင့် မိုးကုန်ချိန် တံငါသည်တွေ ပြန်လာသည်အထိ စောင့်ကြရလိမ့်မည်။ ကျွန်းစောင့်တစ္ဆေတွေများ ဖြစ်နေကြမည်လား။

“တို့ ကံကောင်းသွားတာပေါ့ကွာ၊ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ၊ ညအိပ်ရာဝင်ရင် အမြဲ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ရမယ်” ကိုသိန်းက ဆိုသည်။

မီးသွေးငုတ်များနားမှာ ဆက်၍ နေချင်စိတ် မရှိသဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးစဲသွားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ကြည်ကြည်လင်လင် မသာချင်။ မိုးရိပ်မိုးနံ့ကလေး လွှမ်းခြုံ၍ နေသည်။ သဲပြင်က ရေမတင်သော်လည်း ညက မိုးနှင့် လေတွင် ကြွေကျသည့် အုန်းလက်များ၊ သစ်ကိုင်သစ်ရွက်များက စွတ်စိုဆဲ ဖြစ်သည်။ သဲသောင်ပြင်၏ အသွင်သည်လည်း မနေ့ကနှင့် မတူ။ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ထိုနည်းတူ ပင်လယ်ပြင်သည်လည်း မိုးတွင်းကာလ လှုပ်ရှားမှုကြီးအတွက် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း ယူသည့်နယ် လူးလှိုမှိုရိုက်ခတ်စ ပြုနေပေပြီ။

“မိုး မြန်မြန်ကျပြီး မြန်မြန်ကုန်သွားရင် ပြီးတာပဲကွာ၊ တို့ ရသမျှ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး ပြန်ကြရဲ့ပဲ” ကိုသိန်းက ဆိုသည်။

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့” သံလုံးက ခပ်သွက်သွက် ထောက်ခံလိုက်သည်။

အုန်းနှစ်ပင် မိုးကြိုးခပြီးသည့် နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ထစ်ချုန်းမှုလျော့ကာ မိုးမှန်လေမှန်နေသလို ရှိသည်။
မိုးဦးကျစ ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုသော အစွဲလေးရှိသည့် ကိုသိန်းစိတ်တွင် မိုးဦးကျအန္တရာယ်ကတော့
သည်မျှနှင့်ပဲ ပြီးလေပြီဟု တွေးမိကာ သက်သာသလိုရှိနေသည်။

သို့သော် တကယ်၌ သည်မျှနှင့် မပြီးခဲ့ချေ။

ပြဿနာက ပင်လယ်ထဲက စ လာသည်။

မုန်တိုင်း။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် အနောက်ပိုင်း တစ်နေရာ၌ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသော လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်း
တစ်ခုသည် မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားလာသည်။ ထိုသို့
ရွေ့လျားရင်း အင်အား ပိုမိုပြင်းထန်လာကာ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတောင်ပိုင်းသို့ အရှိန်အဟုန်နှင့်
ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ အုန်းကျွန်းသည် မုန်တိုင်း မျက်စိတည့်တည့်၌ မကျရောက်သော်လည်း
အဖျားခတ်သည့်ဒဏ်ကိုကား အတော်ပင် ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

မနက်စာကို မနေ့က ချန်ထားခဲ့သည့် ငါးကင်တစ်ကောင် ချဉ်ပေါင်ဟင်း တစ်အိုးနှင့် စားလိုက်ကြပြီးနောက်
အိုက်စပ်စပ် ရှိသည်နှင့် ကွပ်ပျစ်ကိုယ်စီ၌ မှိန်းနေကြစဉ် တစ်ချက် တစ်ချက် လေတိုက်ပုံ ကြမ်းသည်ကို
သတိပြုမိကြသည်။

“မုန်တိုင်းများ ရှိသလား မသိဘူး”

သံလုံး ပါးစပ်က ထွက်သွားသည်။

“မင်းကလဲကွာ မဦးမချွတ်နဲ့” ကိုသိန်းက မာန်သလို ဆိုသည်။ ထို့နောက် “မင်း ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်ရင်
ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ တဲကတော့ ခိုင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်ဗျ၊ တော်တော်တန်တန်လောက်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ တဲက အသစ်ကြီးပဲဟာ၊ ခင်ဗျားလည်း
ပင်လယ်နား နေလာတာ ကြာပြီဗျာ၊ မိုးတွင်းဆိုတာ လေတော့ နည်းနည်းပါးပါး တိုက်မှာပေါ့၊ မကြောက်ပါနဲ့ဗျ”

“ကြောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်မိုးတွင်းလုံး နေရမှာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ တွေးပူတာပေါ့၊ ခုမှ အစ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

ကိုသိန်း တဲအပြင် ထွက်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်က ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ခပ်မှုန်မှုန်။ ပင်လယ်ရေက ပြာလဲ့ ကြည်စင်ခြင်း မရှိ။ ခဲသားရောင်ဖျော့ဖျော့။ ခပ်မှုန်မှုန် ခပ်နောက်နောက်။ အပေါ်ယံတွင် နေရောင်ဖျိုးဖျ လက်နေသည်။ လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်ရာ အုန်းပင် အုန်းလက်များ ဘယ်ယိမ်း ညာယိုင်။ သစ်ပင်သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်သံက အတန်ပင် ညံ့သလို။ သစ်ရွက်ကြွေအချို့ လေတွင် လွင့်ဝဲပါလာကြသည်။ ကိုသိန်း ကမ်းစပ်အထိ လျှောက်သွားသည်။ အနောက်ဘက် ဟိုအဝေးဆီ၌ တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲ မည်းမည်းတစ်ခု။ မှုန်မှိုင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ထက် ပို၍ မည်းသည်။ တိမ်တိုက်တိမ်မည်းမည်းက မျက်စိရှေ့မှာပင် ကြီးထွားလှုပ်ရှားနေသလို။ ပင်လယ်လှိုင်းများက ခါတိုင်းလို နရီစည်းဝါး မကျချင်။ မညီမညာ လှယက်တိုးဝှေ့လျက်။ တစ်ခုကို တစ်ခု ခေါင်းထိုးရိုက်ချိုးလျက်။ လေပြင်း တစ်ချက်အဝှေ့တွင် နောက်ဘက် လန်ချင်သလို ဖြစ်သွားပြီး ရုတ်တရက် ကိုသိန်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နွေရာသီ အပန်းဖြေလေညှင်းခံသည့်အခါမျိုးမှာလည်း ဒီလောက်တော့ တိုက်တတ်တာပဲဟု ကိုယ့်စိတ်ကို စိတ်အေးအောင် သတိပေးကာ တဲဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ကိုသိန်း တဲထဲ ဝင်လာတော့ သံလုံး ကွပ်ပျစ်ပေါ်က လှမ်းမေးသည်။

“ကိုသိန်း မိုးလေဝသ အခြေအနေ သွားကြည့်တာလား၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျ၊ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ၊ လေမှုန်တိုင်း တိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်မလဲဗျ၊ ခင်ဗျား ပင်လယ်ထဲ ပါသွားအောင် အထိတော့ မတိုက်ပါဘူးဗျ”

“ခွေးမသား” ဆိုပြီး ကိုသိန်း ကွပ်ပျစ်ပေါ် တက်၍ လှဲနေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်ကား မအေးနိုင်။ လေမှုန်တိုင်းတိုက်လျှင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်မလဲ။ သံလုံးဆိုသည့်ကောင်က အသိဉာဏ်သိပ်ရှိသည့်အကောင်မဟုတ်။ အားကိုးရမယ့် အကောင် မဟုတ်။

နွေလယ်ခင်း တစ်ခုလုံး လေသည် ပြင်းပြင်းကလေး ဝှေ့သွားလိုက်၊ ပြန်ငြိမ်သွား ပြေသွားသလို ရှိလိုက် ဖြစ်၍နေသည်။ ညနေ လေးငါးနာရီခန့်တွင်ကား သိသိသာသာ ပြင်းထန်၍ လာလေသည်။ သစ်ပင်အုန်းပင်များ သောသောအုတ်အုတ် လှုပ်ရှားသံအပြင် လေသံတစ်စုံကိုပါ ဆူညံစွာ ကြားလာရသည်။ ပင်လယ်ပြင်က ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လာသည်။ လှိုင်းလုံးတွေ မြင့်မောက် ကြီးထွားလာသည်။ ခေါင်းချင်း ယှက်ထိုး တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ချိုးကာ ရေမြုပ် တစ်စီ ထလာသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အုံ့မည်းကာ မိုးပေါက်ကြီးများ ကျလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေရော ရေပါ သွန်ကြိုတိုက်ခတ်သလို ဖြစ်လာသည်။

တဲကလေး သွက်သွက်ခါ၍ နေသည်။ တဲခေါင် ခန့်မိုးက လေတွင် လွင့်ပါသွားတော့မလို လှုပ်ယမ်း၍ လာသည်။ မိုးက အပေါ်တည့်တည့်မှချည်း ရွာသွန်းချနေသည်မဟုတ်။ စွေစောင်းရော၊ ဘေးတိုက်ပါ တအားပက်ဖျန်းနေသည်။ ခေါင်နီမ့်နီမ့်လေး အုပ်ထားသည့်ကြားက တဲတွင်း ရှိသမျှ အဝတ်အစားတွေ သားရေအိတ်ထဲ ဖိသိပ် ထည့်သည်။ စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးများကို ပုဆိုးနှင့်ပတ်၊ ပလတ်စတစ်နှင့် ထုပ်ကာ ကြိုးတစ်ချောင်းရှာ၍ ချည်ပြီး ကွပ်ပျစ်ခြေထောက်နှစ်ခုကြား ချထားလိုက်သည်။

အိုးခွက်ပန်းကန်နှင့် တိုလီမိုလီဘူးတွေ ခွက်တွေအားလုံး သိမ်းကျုံးကာ စားပွဲခုံ သဘောမျိုး သုံးသည့် ထင်းရှူးပုံးကြီးထဲ ထည့်သည်။ အရေးကြီးသည်က ဆန်။ ဆန်ရေစိုလျှင် ခက်မည်။ သို့သော် ဆန်က စဉ်အိုးများနှင့် ထည့်ထားတာ ဖြစ်၍ အဖုံး လုံနေလျှင် ပူစရာမလို။ စဉ်အိုးကြီး တစ်လုံးကတော့ ဖွင့်မသုံးရသေးသဖြင့် ငါးဖမ်းအဖွဲ့သားတွေ စီမံပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ပလတ်စတစ် ထူထူအုပ်ပြီး အိုးနှုတ်ခမ်းပတ်၍ ကြိုးစည်းလျက် လုံလုံခြုံခြုံ။ သုံးလက်စအိုးမှာ အပေါ်က ဝါးပတ်ခမောက် တစ်လုံးနှင့် အုပ်ထားသည်။ လေတိုးသည့်အခါ ခမောက်က အိုးပေါ်မှာ မငြိမ်နိုင်၊ ခဏခဏ လိမ့်ကျနေသည်။

“သံလုံးရေ၊ ဆန်အိုးဖုံးတဲ့ ပလတ်စတစ်စ ဘယ်ရောက်နေလဲကွ”

ကိုသိန်း လှမ်းမေးသည်။ လေသံမိုးသံ ညံနေသဖြင့် သံလုံး မကြား။

“ဆန်အိုး ဖုံးတဲ့ ပလတ်စတစ် ဘယ်မှာလဲ”

ကိုသိန်း သံလုံး အနားကပ်ကာ အော်၍ မေးသည်။

သံလုံး ယောင်တိယောင်တောင်။ မျက်စိထဲ အမြဲ မြင်နေပါတယ်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ နောက်တော့မှ သတိရသည်။ တဲခေါင်နောက်ဖက် အနိမ့်ပိုင်း ခန့်မိုးကြားတွင် ခေါက်၍ ထိုးထားသော ပလတ်စတစ်နှင့် ကြိုးထုံးကလေးကို သံလုံး ဆွဲထုတ်ယူလာပြီး ကိုသိန်းကို ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သာ ဆန်အိုးကို လုံခြုံအောင် ထုပ်ပိုးချည်နှောင်ကြသည်။ ထိုနောက် သောက်ရေအိုးကို စင်ကလေးပေါ်မှ ချကာ စဉ်အိုးကြီး နှစ်အိုးအနီး သဲပြင်မှာ ကရွတ်ခွေနှင့် တင်။ ရေခွက်ကို အိုးထဲ နှစ်ပြီး အဖုံးဒန်ပြားကို တဲထောင့်ရှိ ကျောက်ခဲကြီး တစ်လုံးနှင့် ဖိထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လုပ်စရာ မရှိတော့။ တဲထဲ ထိုင်နေဖို့ပဲ ရှိသည်။ သို့သော် တဲကလည်း အပြင်းအထန်

လှုပ်ယမ်း၍နေချေသည်။ လူပင် လှုပ်လာ ယိုင်လာသည်။ တဲသာ မရှိလျှင် လူတွေပါ လေနှင့် လွင့်ပါသွားမလား ထင်ရသည်။ မိုးဒဏ်လေဒဏ် ခံနိုင်အောင်ဟူ၍ အထပ်ထပ် ချည်နှောင်ချုပ်လုပ်ထားခဲ့သော တဲခေါင်မိုးက လေပြင်းနောက် လိုက်ပါချင်သဖြင့် အတင်းအဓမ္မ ရုန်းကန်လျက် ရှိနေသည်။

လေသံက တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သံ သက်သက်မဟုတ်။ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်နေသည့် အသံမျိုး။ လေထဲ မိုးသီးမိုးပေါက်များ သိပ်သည်းပိတ်ဆို့ကာ အပြင်ဘက်ဆီသို့ မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ အလင်းရောင် နည်းနည်း ရှိသေးသဖြင့်သာ နေမဝင်သေးမှန်း သိရသည်။

“မီးခြစ်ကျောက်ထုပ် တွေ့လိုက်ရဲ့လားကွ၊ မီးခြစ်ကျောက်”

ကိုသိန်း သံလုံးနားကပ်ကာ အရေးတကြီး သတိရလိုက်သည့်အရာကို မေးသည်။

“ထည့်ထားပြီ၊ ထည့်ထားပြီ”

သံလုံး ထင်းရှူးပုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ အော်၍ ဖြေသည်။

မီးခြစ်က သူတို့အတွက် သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စ။ ဓာတ်မီးခြစ်နှစ်လုံး။ မီးခြစ်ကျောက်၊ ဓာတ်ဆီ၊ စိတ်ချရအောင် နှစ်ပုလင်းခွဲထည့်ထားသည်။ “မီးမရှိရင် မင်းတို့ သေလိမ့်မယ်” ဟု သတိပေးသွားကြသည်။ မှန်သည်။ မီးမရှိလျှင် ကမ္ဘာဦးခေတ် ပြန်ရောက်သွားမည်။ မိမိတို့က ကမ္ဘာဦးလူသား၏ ခွန်အား၊ သတ္တိနှင့် မီးလွတ်စားသည့် အလေ့အကျင့်မျိုး ရှိသည်မဟုတ်။

နှစ်ယောက်စလုံး သဲမြေပေါ်တွင် ဆန်အိုး ကိုယ်စီမှီလျက် ငုတ်တုတ် ထိုင်နေကြသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ဒီနေ့တော့ ထမင်းဝတ်ပြီ။ သံလုံး တွေးမိသည်။ လေက ဘယ်လောက် တိုက်ဦးမည်မသိ။ တဲသာ လွင့်ပါသွားမည်ဆိုလျှင်တော့ ဘာနဲ့ ဘယ်လို ပြန်ဆောက်ပါ့မလဲ။ တစ်မိုးလုံး ဒုက္ခ။ အေးအေးဆေးဆေး ရွာမှာပဲ အရက်ချက်ပြီး အကြွေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆပ်ရင် အရသား။ ပြီးတော့ ဖဲ ဆိုတာလည်း ရှုံးမဲ မမဲဘဲ အလိမ္မာနှင့် ပိုင်းဖြတ်ပြီး ကစားမယ်ဆိုရင် ပြန်နိုင် နိုင်သည် မဟုတ်လား။ သံလုံး သည်လိုပဲ တွေးကာ ကျွန်းမှာ နေဖို့ စိတ်ကူးမိခဲ့သည်ကို နောင်တရနေသည်။ သို့သော် ကြာကြာ တွေးမနေနိုင်။ တဲက သိမ့်ခနဲ၊ သိမ့်ခနဲ။ လေက စူးစူးဝါးဝါး၊ ဟူးဟူးရားရား။ လေအော်သံ မိုးအော်သံများကြားမှာ တဲ၏ ညည်းတွားသံကိုပါ ကြားနေရသလို။ တဲကလေး ယိုင်ပြီး မြေမှာ ပြားသွားလေမည်လား။ တိုင်တွေပါ ကျွတ်ပြီး ပါသွားလေမည်လား စိုးရိမ် ထိတ်လန့် နေရသည်။

တစ်ဘက်သတ် တွန်းဖိနေသည့် လေပြင်းက ထပ်၍ အားစိုက်ကာ လူကိုပါ ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို ထင်ရသည်။ ကိုသိန်းအနီးရှိ ကွပ်ပျစ် ခြေထောက်ကို လှမ်းဖက်သည်။ သံလုံး သူ့အနား ရောက်လာပြီး သူ့လိုပဲ ကွပ်ပျစ်ခြေထောက် တစ်ချောင်းကို လာချိတ်သည်။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ် မိုးရေတွေ တအား သွန်ချသလို ကျနေသည်။ သံလုံး ကိုသိန်း နား နားကပ်ပြီး အော်ပြောသည်။

“တဲခေါင်မိုး မရှိတော့ဘူး”

သူတို့ တဲက ခေါင်မိုးအပြင် တိုင်နှင့် တန်းသာ ရှိသည်။ ခေါင်မိုးက အဓိက။ သူပဲ အမိုး သူပဲ အကာဖြစ်သည်။ ခေါင်မိုး မရှိလျှင် တဲ မရှိတော့သည်နှင့် အတူတူ။

တဖြည်းဖြည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးလာသည်။ အမှောင်ထုထက်မက ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေသည်က အသံထူ။ ငြီးငွေ့စရာ ပင်လယ်လှိုင်းသံမှ အပ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေခဲ့သော ကျွန်းမှာ မပြီးဆုံးနိုင်သော ဧရာမ အသံလှိုင်းလုံး၏ နင်းကြိတ်ချေမှုန်းခြင်းကို ခံနေရသည်။ မိုးရေကလည်း အစက်အပေါက်လိုက် မဟုတ်။ ရေတံခွန်လို တပြင်တည်း တသွင်တည်း သွန်ကျနေသည်။

ကိုယ့်လက် ကိုယ် မမြင်ရအောင် မည်းမှောင်သော မုန်တိုင်းည အမှောင်အောက်တွင် စူးစူးဝါးဝါး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်မြည်တမ်းသံများနှင့် စစ်သားရာထောင်တို့ လှံစွပ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသည့်နှယ် ကြောက်ခမန်းလိလိ ကြမ်းမောင်းဟစ်ကြွေးသံများ တစ်လှည့်စီ တစ်ဖန်စီ ခြိမ်းခြောက်နေသည့် လေမုန်တိုင်းဒဏ် မိုးပေါက်မိုးခဲတို့၏ ကြမ်းတမ်းစွာ ရိုက်ပုတ်ခြင်း ဒဏ်များကို အားကိုးရာမဲ့စွာဖြင့် လည်စင်း၍ ခံကြရသည်။ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးစရာ နေရာလည်း မရှိ။ ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှလည်း မမြင်ရ။ ကွပ်ပျစ်ခြေထောက်ကို တင်းတင်းဖက်ကာ ဘုရားကိုသာ အကြိမ်ပေါင်း ထောင်သောင်းမက တ နေကြရသည်။ မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင်။ မိုးက ဘယ်အခါမှ မလင်းတော့ဟု ထင်ရသည်။

အမှောင်ထု ပိန်းပိတ်လျက်ပင် မုန်တိုင်း တဖြည်းဖြည်း စဲသွားသည်။ မိုးက မိုးပေါက်ကျကျ ခပ်ဖွဲဖွဲသာ ရွာတော့သည်။ အချိန်ကို ည သန်းခေါင်လား၊ အရုဏ်တက်ခါနီးလား၊ မမှန်းဆတတ်။ သံလုံးနှင့်ကိုသိန်း ကွပ်ပျစ်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို တစ်ယောက် လက်တစ်ဖက်စီချိတ်၊ ကျန်နေသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းဖက်ကာ ထိုင်နေမိကြတာ ကိုယ့်ဘာသာ သတိပြုမိကြသည်။

“စဲသွားတော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

သံလုံးက ဆိုသည်။

“ဘုရားမလို့ စဲသွားပါစေဗျာ”

ကိုသိန်း သံလုံးကို ပြောသလို ဘုရားထံ ဆုတောင်းသလို ဆိုသည်။

မုန်တိုင်း တကယ်ပင် စဲသွားလေသည်။ သို့သော် ဘာမှ မမြင်ရအောင် မှောင်မိုက်နေဆဲ။ ဘယ်အချိန် မနက်လင်းမည်ဟူ၍လည်း မသိနိုင်။ သံလုံးနှင့် ကိုသိန်း အဝတ်စုံများနှင့်ပင် ကွပ်ပျစ်တွေပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ငြိမ်သက်၍နေရင်း အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ကား အကြီးအကျယ် အလုပ်လုပ်ရသော နေ့ ဖြစ်သည်။ မနက်အာရုဏ်ကျင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် အိပ်ရာမှ ပြိုင်တူလိုလို နီးလာကြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်းတစ်ခုလုံးကား မနေ့က ကမ္ဘာပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို အထင်အရှား သက်သေထူလျက် ရှိသည်။ မူလက ကျွန်းအလှသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သဘာဝအလှတွေသည် အမှိုက်သရိုက်အဖြစ် ကူးပြောင်းခဲ့ပြီ။ သဲသောင်ဖွေးဖွေးသည် သစ်ရွက်သစ်ခက် သစ်ကိုင်းကျိုးတို့ဖြင့် ညစ်ထေးလျက်ရှိသည်။ လေပြေတွင် အခက်အလက်တွေ ဝှေ့ယမ်းကာ ကျွန်း၏ အလှကို ဆောင်ခဲ့သည့် အုန်းပင်များမှာ မြေတွင် တုံးလုံးလဲလျက်ရှိကြသည်။ မလဲဘဲ တောင့်ခံနိုင်သူတို့သည်လည်း အလက်အကျိုးအကျနှင့် သနားစဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။ တောင်ဆီမှာလည်း သစ်ပင်ကြီးတွေ လဲပြိုကျလျက်။

ညက အုန်းပင် မပိ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးများနှင့် မထိမရိုက်မိခဲ့ခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလွန်းသည်။ ဘုရားမသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ သူတို့တဲမှာလည်း ဒုက္ခသည်စခန်း ဖြစ်နေပြီ။ တိုင်ကျိုးကျဲကြားမှာ ကွပ်ပျစ်နှစ်ခု ချထားသည့်နှယ်။ စဉ့်အိုးကြီးငယ်များက အနေအထား မပျက်။ ထင်းရှူးပုံးက အတော်ဝေးဝေး ရွှေ့သွားသည်။ ခေါင်းအုံးထုပ် မရှိတော့။ အပြေးအလွှား လိုက်ရှာကြသည်။ ကံအားလျော်စွာ ဝေးဝေးမရှာရ။ မလှမ်းမကမ်းက အုန်းပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ပိ၍ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အင်း ဘာပစ္စည်းမှ ဆုံးရှုံးမှုမရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တဲခေါင်မိုးက ပြဿနာ” ကိုသိန်း ဆိုသည်။

မှန်သည်။ တဲခေါင်မိုးကိစ္စက ပြဿနာ။ ခေါင်မိုးမရှိလျှင် တစ်မိုးတွင်းလုံး ဘယ်လိုနေကြမည်နည်း။ ပေါ့ပေါ့မဟုတ်။ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ။ မလှမ်းမကမ်းဆီတွင် မဖျက်ဘဲ ချန်ရစ်သော တံငါတဲနှစ်လုံးနှင့် ဘေးနားမှာ စုပုံထားသော နေီဟောင်းကလေး၊ ဝါးအတိုအစကလေးများ ရှိတာ သတိရကြသည်။ အနည်းအကျဉ်း ကျန်မည်ဆိုလျှင် စပ်ဟပ်ဖာထေး ကြည့်၍ ရနိုင်မည်လား။ တဲဟောင်းတွေဆီ သူတို့

ပြေးသွားကြသည်။

တဲကောင်းပင်လျှင် လွင့်ပါသွားပြီး ဆိုသည့်နောက် တဲဟောင်းက ဘယ်မှာ အစအန ကျန်ရစ်မည်နည်း။ နေီဟောင်းပုံမှ လွင့်စင်သော နေီမိုး တစ်ခုတစ်လေကိုကား ဟိုအောက် သည်အောက်မှာ ပိလျက် ညပ်လျက် တွေ့ရသည်။ နဂိုက အဟောင်း။ လေတိုက်၍ လွင့်စင်တော့ ဖွာလန်ကြံ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ အားကိုးရမလား ဆိုသောသဘော။ အားကိုးစရာကား မမြင်။ ပျက်နေသော မျက်နှာကိုသာ မြင်ရသည်။

“ကဲ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ မိုးတွင်းကြီးမှာ အမိုးမရှိ အကာမရှိနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဟင်း”

ကိုသိန်း သက်ပြင်းကြီး ချသည်။ မိုးတွေ လေတွေ ကြားများ၊ ပြီး သည်လို မုန်တိုင်းမျိုး ထပ်တိုက်လျှင် ဘယ်ချောင်မှာ တိုးဝှေ့ခိုကပ်နေမည်နည်း။ မတွေးဝံ့စရာ။

ကိုသိန်း ထိတ်လန့်ဝမ်းနည်းကာ ငိုချင်လာသည်။ သံလုံး မျက်နှာကြည့်လိုက်တော့လည်း ဆီးရွက်လောက်သာ။ ရုတ်တရက် လိုက်ခေါင်းကို သတိရသည့်အခါ အလွန်ပင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟေ့ သံလုံးရေ၊ တို့ ဟိုတောင်ခြေရင်းက လိုက်ခေါင်းကြီး ရှိတာပဲကွ၊ အဲဒီမှာ နေရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရှေးခေတ်က လူသားတွေ အဲဒီလိုပဲ နေကြတာပဲ”

“ဟာ ခင်ဗျား လိုက်ခေါင်းက ချုံတွေ စီးနေတာ၊ ဘယ်လောက် ကျယ်မှန်း နက်မှန်း မသိ၊ အထဲ ဘာကောင်ရှိလို့ ရှိမှန်းမသိ၊ ပြီးတော့ မတော် ပြိုပျက်ကျရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ တစ်ခါတည်း မြုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေမယ်”

“ဟာ မင်းကလဲ မဟုတ်တာကွာ၊ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ရှိလာတဲ့ဟာ၊ ခုမှ ချက်ချင်း ဘယ်ပြိုပါ့မလဲ၊ အထဲ သတိနဲ့ ဝင်ကြည့်ပြီး နေလို့ ထိုင်လို့ ဖြစ်မယ့် အနေအထားဆိုရင် ရှင်းလင်းပြုပြင်ပြီး နေမယ်၊ နေလို့ မဖြစ်ရင်တော့လဲ မနေဘူးပေါ့၊ မိုးလုံလေလုံဖို့က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားကွ”

ကိုသိန်းက လိုက်ခေါင်းကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ သံလုံးက အကြောက်အကန်။

“ခင်ဗျား ဥစ္စာ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုက်ခေါင်း ဆိုတာမျိုးထဲ မနေရဲဘူးဗျာ၊ သစ်ပင်အောက်သော်လဲ နေချင်နေရမယ်၊ တဲမိုးလို့ ရအောင် ကြံဖန်စဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ ဝါးတွေ ခုတ်ပြီး

ဝါးကပ်လုပ်မိုးရင်ကောဗျာ၊ နေဦးဗျာ၊ ဒီ အုန်းလက်တွေနဲ့ ခန့်မိုး လုပ်ရင် မရဘူးလား၊ ခင်ဗျား ခန့်မိုးထိုးတာ မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“မြင်ဖူးရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ငါ ထိုးတောင် ထိုးဖူးတယ်”

မှန်သည်။ သံလုံးသာ ပင်လယ်နားသားဖြစ်ပြီး ခန့်မိုး တစ်ခါမှ စမ်းမထိုးကြည့်ဘူးသော်လည်း ကိုသိန်းကတော့ ခန့်မိုး ထိုးသည့် အမျိုးသမီးတစ်သိုက်ကြားထဲ ဝင်ရောရင်း ခန့်မိုး ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထိုးတတ်လောက်အောင်အထိ စမ်းကြည့်ဖူးခဲ့သည်။ သို့သော် တဲတစ်ခုလုံး မိုးဖို့ဆိုသည်က မလွယ်။ ပြီး အခုဟာက ခန့်မဟုတ်၊ အုန်းလက်။ တစ်ခြားစီ။ ခန့်ကိုပင် အိမ်မိုးလုပ်ရန်အတွက် အဆင့်ဆင့် ပြုပြင်ရသေးသည်။ သည်အုန်းရွက်နှင့် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အလကား အချိန်ကုန် လူပန်း ဖြစ်မည်လား။ မတတ်နိုင်။ အခြေအနေအရ တစ်ခြားလုပ်စရာနည်းလမ်း မရှိဘူးဆိုလျှင် စမ်းကြည့်ရတော့မည်။

“တဲတစ်လုံး ပြီးအောင်ဆိုရင် ဘယ်နှစ်ရက် ဆက်ထိုးရမလဲ မသိဘူး၊ အေးလေ၊ မလုပ်မဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ တို့မှာ တခြားအလုပ်လဲ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတစ်နေ့ ပြီးသလောက် လုပ်ပြီး မိုးကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ” ကိုသိန်း ဆိုသည်။

“ကဲ ခုအချိန်က စပြီး လုပ်ကြမယ်၊ မင်းက ဝါးသွားခုတ်၊ ခေါင်အတွက် တန်းတွေ အတွက်ရော၊ ပြီးတော့ နီးထိုးဖို့ ဝါးလည်း လိုသေးတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းစီ သယ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်း နီးရော ထိုးတတ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလိုပဲ စမ်းထိုးကြည့်ရမှာပေါ့၊ မခက်ပါဘူး”

သံလုံး ဝါးတောရှိရာသို့ ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ထွက်သွားသည်။ ကိုသိန်း သုံးစွဲလို့ရမည့် ဝါးလုံးအတိုအစများ လိုက်စုသည်။ ပြီး လဲကျနေသော အုန်းပင်များမှ အရွက်တွေ အရင်းက ဓားနှင့် လှီးပြီး ယူနေသည်။ အုန်းရွက်ပုံ တစ်ပုံရသည့်အခါ စောစောက ဝါးလုံးအတိုတွေ ခွဲခြမ်းကာ ဝါးခြမ်းစ ချောချောဖြစ်အောင် ခါးနှင့် သပ်သည်။ ဝါးခြမ်းစ ရှည်ရှည်မှာ အုန်းရွက်တွေကို အမျိုးမျိုး စီတွဲကြည့်ရင်း ကိုသိန်း စဉ်းစားသည်။ ဒီကောင် မိုးရွာရင် ခံနိုင်ပါ့မလား။ လေတိုက်ရင်၊ နေပူလို့ ခြောက်သွားရင်၊ ဝါးထရံ စိတ်စိတ်ရက်ပြီး အပေါ်က ဖိအုပ်ထား၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ ချည်တုပ်ထားရင်တော့ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သည်လို စဉ်းစားတွေးတောရင်း လုပ်ကိုင်နေဆဲ အော်သံခေါ်သံ ကြားရသည်။

“ကိုသိန်းရေ၊ ဟေ့ ကိုသိန်း” သံလုံး အော်ခေါ်ပြီး ပြေးလာနေသည်။

ကိုသိန်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လို ဘေးအန္တရာယ် တွေ့လာပြန်လေပြီလဲ။

“တဲခေါင်မိုး ပြန်တွေ့ပြီဗျ၊ တဲခေါင်မိုး” သံလုံး ဗလုံးပထွေး ပြောသည်။

“ဟေ တဲခေါင်မိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တဲခေါင်မိုး တစ်ရွက် ဟိုတောင်စောင်းက ချုံထဲမှာ ညပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မစဉ်းစားမိလို့ဗျ၊ လေက ပင်လယ်ဘက်ကနေ ကုန်းတွင်းဘက်တိုက်တာ၊ အုန်းပင်တွေ လဲပုံ ကြည့်ပါလား။ အတွင်းဘက် ခေါင်းထိုးပြီး လဲနေတာများတယ်။ တဲခေါင်မိုးလဲ လေနဲ့ လွင့်ပါပေမယ့် ဒီတောင်ကြီးတော့ ဘယ်ကျော်နိုင်မလဲဗျ” သံလုံးက ရှင်းပြနေသည်။

နှစ်ယောက်သား တဲခေါင်မိုး တွေ့ခဲ့သည်ဆိုသော နေရာသို့ သွားကြသည်။ သံလုံးပြောသည့်အတိုင်း နွယ်ပင်တွေ စီးနေသော သစ်ပင်အုပ်တစ်ခုမှာ ချိတ်လျက် တွေ့ရသည်။ ခေါင်မိုး တစ်ခြမ်း။ သူတို့တဲမှာ အဓိက က ရှေ့နောက်ပင်မ အမိုး နှစ်ခြမ်း။ ပြီးတော့ ဘေးက ကာသည့် အဖီမိုးလေး နှစ်ချပ်။ ဓနိမိုးကို အပေါ်မှမျက်ကွင်းထရံနှင့်အုပ် ဝါးလုံးတန်းနှင့် ချုပ်ပြီး အခိုင်အမာ ချည်နှောင်ထားခြင်း ဖြစ်၍ လေတိုက်သည့်အခါ အချပ်လိုက် လွင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ကျန်တာတွေ တွေ့ရနီး လိုက်ရှာကြသည်။ အနီးပါးနား မျှော်ခေါ်ကြည့်ကြသည်။ မတွေ့၊ မမြင်။ လူနှစ်ယောက် တောင်မြောက်ခွဲကာ တောင်ခြေရင်းတစ်လျှောက်၊ တောင်စောင်း တောင်ကြော တစ်လျှောက် လိုက်ရှာကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်အလှမ်းမဝေးသည့် အချိန်မှာပင် သံလုံး လှမ်းအော်ခေါ်သည်။ နောက်ထပ် အမိုး တစ်ခြမ်း။ နှစ်ယောက်လုံး အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ရှာတဲ့ လက်စနဲ့ ဘေးအကာတွေပါ လိုက်ရှာကြည့်ကြမယ်ကွာ၊ ပြီးတော့မှပဲ ဒါတွေ သယ်ကြတာပေါ့” ကိုသိန်းက ဆိုသည်။

တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီခန့်သာ ကြာသွားသည်။ ကိုသိန်း မျက်စိသာ မူးနောက်လာသည်။ ဘေးအဖီအကာတွေ အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရ။ တောင်ကိုပါ ကျော်၍ လွင့်သွားကြလေသလား။ ခေါင်မိုးနှစ်ချပ်လို ခိုင်ခိုင်မာမာ မဟုတ်သဖြင့် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ စုတ်ပြီလွင့်စင်သွားကြလေသည်လား။ သံလုံးက ရှာတွေ့ပြီး သူ ဘာမျှ မတွေ့သည့်အတွက်သာ ကြိုးစားပြီး လိုက်ရှာနေရသည်။ စိတ်မပါချင်တော့။ ပင်မ အမိုး နှစ်ချပ်ရပြီဆိုလျှင် ကျန်တာက သည်လိုပဲ ဖာထေး စပ်ဟပ်ပြီး လုပ်၍ရနိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် မပျောက်မပျက် ရှိဦးမည်ဆိုလျှင်လည်း နောက်ရက်တွေမှာ သွားရင်းလာရင်း တွေ့နိုင်သည်။ ကိုသိန်း ပထမ တဲခေါင်မိုး

တွေသည့်နေရာဘက် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

သံလုံးက သူ့အရင် ရောက်ကာ သစ်ပင်အောက်မှာ ငုတ်တုတ်။

“မတွေ့ဘူးလား” သံလုံးက လှမ်းမေးသည်။

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ မင်းလဲ မတွေ့ဘူးပေါ့၊ နေပါစေကွာ၊ နောက်တွေ့တဲ့အခါ တွေ့လိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်း လိုက်ရှာမယ်ဆိုရင် တစ်ကျွန်းလုံး ပတ်နေရလိမ့်မယ်၊ ရှိမှန်းမသိ၊ မရှိမှန်းမသိနဲ့၊ ပင်လယ်ထဲ လွင့်ပြီး ပါသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်” ဆိုပြီး သံလုံးနံဘေး ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒီဟာ နှစ်ခုရရင်ပဲ တို့ အတော်လေး ဟန်ကျသွားပါပြီ၊ ကျန်တာတော့ တို့ ဒီလိုပဲ ကြံဖန်စပ်ဟပ်ပြီး လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“အင်း၊ ဒါကြီးတွေ တဲအထိ သည်ရမှာလဲ မသက်သာသေးဘူး” သံလုံးက ကြုံကြုံတင်တင် ညည်းသည်။

“ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲကွာ၊ ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်ခြင်းလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား” ကိုသိန်းက ဇာတ်ထဲက စကားတွေ ကိုးကားပြီး ဆိုသည်။

ခဏ ဆက်ပြီး ထိုင်နေကြသေးသည်။ သည့်နောက်တော့ ကြာကြာထိုင်နေ၍မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ပြောစရာမလိုသော အခြေအနေမို့ နှစ်ယောက်သား ထကာ တဲခေါင်မိုးချုပ်ကြီးကို မနိဋ်တနိုင် မ ကြ သယ်ကြတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ကား မုန်တိုင်းအတွက် နှစ်နာကြေး စတင်ရရှိလေသည်။

မနက်စာကို စောစော ချက်ပြုတ်စားကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ကျွန်းတစ်ပတ် လေ့လာရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ဆီ စူးစမ်းကြည့်ရှုကြသည်။ ရေစပ်ရှိ ကျောက်ဆောင်မြင့်မြင့်တစ်ခုထက် တက်ကာ ဟိုမျှော် သည်မျှော် မျှော်ကြည့်ကြစဉ် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ ပင်လယ်ပြင်၌ မည်းမည်းအရာတစ်ခု မျောပါနေသည်ကို မြင်ရသည်။ လှိုင်းနှင့်မျောကာ ကမ်းဘက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာနေသည်။ သို့သော် ရွေ့လျားမှုနှုန်းက နှေးကွေးလွန်းလှသည်။ အတော်ဝေးသည်မို့ ဘာရယ်ဟု မကွဲပြား။ နီးလာပြီ၊ နည်းနည်း သဲကွဲလာသည်။ ဆီပီပါတစ်လုံးဟု ထင်ရသည်။

သံလုံး ကိုယ်ပေါ်က တစ်ခုတည်းသော အဝတ်ဖြစ်သည့် လုံချည်တိုကို ချွတ်ကာ ရေထဲဆင်းပြီး မည်းမည်းအရာဆီ ကူးသွားသည်။ ကိုသိန်း ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဆီပီပါ။ ရေမှာ တစ်မိုက်ခန့်သာ ပေါ်နေသည်။ အထဲမှာ ဆီနှင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုသိန်း သံလုံး၏ ရေကူးဝတ်စုံမျိုးနှင့် ဆင်းလိုက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား ဆီပီပါကြီးကို ကမ်းသို့ရောက်အောင် တွန်းတင်ကြသည်။ အတော်လေးသည်။ အထဲမှာ အသားအပြည့်နှင့်။ ဓာတ်ဆီလား၊ ဒီဇယ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပီပီတစ်လုံးအပြည့်ဆိုလျှင် တစ်ထောင်ထက်တော့ မလျော့နိုင်။ အခွံတန်ဖိုးက ရှိသေးသည်။ ကျွန်းပေါ်ရောက်ပြီးမှ ရသည့် ပထမဆုံး အဖိုးတန် ပစ္စည်း။

တဲအထိရောက်အောင် မနည်း လှိမ့်ယူရသည်။ သို့ပေမယ့် ဝမ်းသာအားရနေသည်မို့ ပင်ပန်းသည်မထင်။ သံလုံးက လိမ့်သွားသော ပီပီပေါ် ကျော်တက်ပြီး ကျွမ်းပင် ထိုးလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် အရမ်းမလုပ်နဲ့၊ ဇက်ကျိုးနေဦးမယ်”

ကိုသိန်း ဟန့်ထားရသည်။ ထိုနောက် ရမ်နမာမူလေးတွေရော ဟေးလားမောင်ရဲ့ဝါးတွေပါ စုံညီစွာဖြင့် ကြွေးကြော်ပျော်မြူးကာ တဲဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ တဲထဲမှာ ဆီပုံးကြီး ထောင်လိုက်ပြီးနောက် သံလုံးနှင့် ကိုသိန်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ပြီး ဘယ်သူကစ၍ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

ဆီပီပါအဖုံးက လုံလုံခြုံခြုံ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း။ မနည်းဖွင့်ယူရသည်။ အတွင်း၌ကား ဓာတ်ဆီအပြည့်နီးပါး။ အပြည့်ဟုပဲ ဆိုရမည်။ မီးခြစ်အတွက် ဓာတ်ဆီပုလင်းလေးနှစ်လုံးကို ရှိရှိသေသေ သိမ်းဆည်းခဲ့ရသည်။ ကွဲသွားမှာ မှောက်သွားမှာ စိုးရိမ်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ခြစ်ရုံသာမက မီးပဲမွှေးမွှေး၊ ရေပဲချိုးချိုး ကြိုက်သလို သုံးနိုင်ပြီ။

ဆီပုံးက သည်တစ်လုံးတည်းမဟုတ်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး စုစုပေါင်း ဆီပီပါ လေးလုံးတိတိရသည်။ ဓာတ်ဆီနှင့် ဒီဇယ်ဆီများ။ ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် သမ္မာအာဇီဝ သို့မဟုတ် မသမ္မာအာဇီဝဖြင့် လောင်စာဆီများ သယ်ဆောင်လာသည့် ရေယာဉ်တစ်စီး နစ်မြုပ်ခဲ့ပြီထင်သည်။ ဆုံးရှုံးသူမှာ မည်မျှ ဆုံးရှုံးလေသည်မသိ။ သံလုံးတို့ နှစ်ယောက်အဖို့ကား ထိုနေ့က ရတနာပုံကလေး ဆိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။ တစ်လုံးတစ်ထောင်နှင့်တွက်လျှင် လေးလုံး လေးထောင်။

ကမ်းစပ်ရောက်လာသည်အထိ မစောင့်နိုင်ပဲ ရေထဲ ဆင်းဆယ်ကြ၊ တဲသို့ရောက်အောင် လှိမ့်သယ်ကြနှင့်မို့

အတော်လေး ပင်ပန်းသွားကြသည်။ သို့သော် စိတ်က အလွန်ပျော်နေသဖြင့် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ကြဘဲ တောက်ပြောင်သော အနာဂတ်ကို မှန်းဆတမ်းတကာ ကျေနပ်၍နေကြသည်။

မနက်အိပ်ယာထတွင် မနေ့က ဆီပီပါများရသည့် ကမ်းကွေ့ကလေးဆီသို့ သွားကြပြန်သည်။ ဘာရဦးမည်ဟု မျှော်လင့်ပြီးလာခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ မနေ့က ရခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုစွာ စားမြုံ့ပြန်ရင်း အဲသည်ဘက် လျှောက်လာခဲ့မိကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ မျှော်လင့်မထားသော်လည်း ကံက ပေးဆဲဖြစ်သည်။ ရေစပ်ကျောက်ဆောင်ကြိုကျောက်ဆောင်ကြားမှာ နောက်ထပ် ပီပါတစ်လုံး။

“ဟာ တွေ့ပြန်ပြီဟေ့၊ ဒီမှာ ဆီပီပါတစ်လုံး”

ကိုသိန်း အားရပါးရ အော်ပြီး ပြေးသွားသည်။

“မနေ့ကဟာတွေနဲ့ တစ်အုပ်စုတည်းဖြစ်မယ်၊ ညတုန်းက မျောပြီးတင်နေတာကွ၊ လိုက်ရှာကြည့်ရင် နောက်ထပ်တွေ့ချင်တွေ့ဦးမယ်”

မှန်သည်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လျှောက်၍ ရှာကြရာ နောက်ထပ် နှစ်လုံး ထပ်တွေ့ရလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အထူးပင် အူမြူးနေကြသည်။ ဆီပီပါ သုံးလုံး တဲထဲရောက်ပြီးနောက် သံလုံး မျက်နှာက ချွေးတွေ ပုဆိုးနှင့် သုတ်ကာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုသိန်းရေ၊ ဒီအတိုင်းသာ ရနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲနဲ့တူတယ်၊ ဟား ဟား ဟား” တဲ့။

နှစ်ရက်တည်းနှင့် ငွေခုနစ်ထောင် ရသည်ဆိုတော့ ဘဝင်မြင့်မည် ဆိုလျှင်လည်း မြင့်စရာ။ ကိုသိန်း ငွေ ဘယ်လောက်များများ ကိုင်ဖူးသလဲတော့ မသိ။ သံလုံးကတော့ မိဘပိုက်ဆံနှင့် ကုန်သည်လုပ်စဉ်က သောင်းဂဏန်းအထိ ကိုင်ဖူးသည်။ သို့သော် ဟိုဟာက ကိုယ်ရှာ၍ ရသောငွေမဟုတ်။ အခုဟာကမှ ကိုယ်ရှာတာ အစစ်။ တကယ့်ကို စွန့်စွန့်စားစား ပင်လယ်ထဲ လိုက်၍ရှာရခြင်း မဟုတ်လား။

နောက်ပိုင်း သုံးလေးရက် ဆက်၍ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတွေ ဟိုနားတစ်ခု သည်နားတစ်ခု ရကြသည်။ သစ်တိုသစ်စတွေ၊ ပလတ်စတစ်ပုံး အကြီးအသေးတွေ၊ ဘူးကြီးပုလင်းကြီးတွေ၊ အခွံတွေလည်း ပါသည်။ အထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသည့် ဆေးရည်တွေ ဆေးမှုန့်တွေနှင့်လည်း ပါသည်။ ပြီး နိုင်လွန်ကြီးခွေများ၊ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊ အအေးခန်း ဆောက်သည့်နေရာ၊ ပစ္စည်းများ မပျက်စီးအောင် ခုခံသည့်နေရာများတွင် အသုံးပြုသည့် ဖော့ပြားများ၊ ဆင်ကြယ်တံဆိပ် ရာဘာဖိနပ်တွေ အပြည့်ပါသည့် ဖျင်အိတ်ကြီးတစ်လုံး။

ထိုနောက် နိုင်လွန်ငါးဖမ်းပိုက်များ၊ အကောင်းတွေရော စုတ်ပြတ်နေတာပါ ပါသည်။ သဘောများမှာ သုံးသည့် အသက်ကယ် ဘောကွင်းတစ်ခုလည်း ရသည်။ ပစ္စည်း တစ်ခုရလာတိုင်း တန်ဖိုးတွက်ရသည်။ စုစုပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ နေ့တိုင်း တွက်ကြသည်။ သို့သော် ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်လောက်တန်ဖိုး တကယ်တန်း သိကြသူများ မဟုတ်သဖြင့် တိတိကျကျတော့ မတွက်နိုင်။ သဘောသုံး နိုင်လွန်ကြိုးခွေတွေက အလွန်ဈေးကောင်းသည်။ အကြီးတွေကို တစ်ကိုက် ဘယ်လောက်အထိ ရနိုင်သည်။ ငါးဖမ်းပိုက်တွေ တန်ဖိုးကလည်း နည်းသလား။ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ပေမယ့် အားရစရာချည်း ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းတွေကို စုပေါင်းလိုက်သည့်အခါ အတော် အများသား ဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ပစ္စည်း တဲထဲမှာ ထားပြီး အတော်များများကို အပြင်မှာ ပုံထားရသည်။ ပစ္စည်းတွေ ကြည့်ပြီး ကိုသိန်း ဆိုသည်။

“ဟိုအဖွဲ့တွေ မပြန်ခင်က ဂိုဒေါင်တစ်လုံး မဆောက်နိုင်မိတာ မှားတာပဲကွ” ဟူ၍။

သို့သော် ဘာပဲပြောပြော ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ဖြစ်လာတော့ နဂိုက ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားသမားနှစ်ယောက် ပစ္စည်းလောဘတွေ ကုက္ကုစ္စတွေ ဝင်လာကြဟန်တူသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းမနေဘဲ ဟိုပစ္စည်း ဟိုမှာတင် သည်ပစ္စည်း သည်မှာထား။ မိုးလုံလေလုံအောင် မပျက်စီးအောင် ဘယ်သို့ ထားရမည်ကို စဉ်းလည်း စဉ်းစား၊ သွက်သွက်လက်လက် ထ၍လည်း လုပ်ကြသည်။ သည့်နောက်တော့ ပျဉ်တိုပျဉ်စ ပလတ်စတစ်များ ဖော့ပြားများ အသုံးပြုကာ တဲနှင့် တစ်ဆက်တည်း လုံခြုံသော အဆွယ်ကလေးတစ်ခု တည်ဆောက်ကြသည်။ တကယ်တန်း စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ကြတော့လည်း အဖြစ်သား။ သူတို့ ဦးနှောက်တွေက သုံးမရလောက်အောင်အထိတော့ သံချေး တက်သေးဟန် မတူ။

“တို့နှစ်ယောက် ကုန်းပေါ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အခုရတဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဆက်ပြီး လုပ်ကြကိုင်ကြရင် မြို့ပေါ်မှာ လူချမ်းသာ စာရင်းဝင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်” ကိုသိန်းက အကြံပြုသည်။

“ဒါပေါ့ ကိုသိန်းရ၊ လုပ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွဲပြီး တစ်သက်လုံး လုပ်မယ်” သံလုံးက နှစ်ခါထပ် မစဉ်းစားပဲ အားရပါးရ ထောက်ခံ အတည်ပြုလိုက်သည်။ မြို့ပေါ်မှာပင် သူဌေးဖြစ်ရဦးမည်။ သူဌေးနှစ်ယောက်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင်ကား မုန်တိုင်းပြီးစတုန်းကလို အစုလိုက်အပြုံလိုက် များများစားစား မရတော့။ သို့သော် ကြိုးကြားကြိုးကြား ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခုတော့ ရနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖိုးတန်တာပါသည်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ကလေးကစားသည့် ပလတ်စတစ်ဘောလုံးလေး တစ်လုံး။ သောင်ပြင်လျှောက်ကန်ပြီး ပြန်လာရသည်။ အရွယ်မတူ အရောင်မတူသည့် ရာဘာဖိနပ် သုံးလေးဘက် တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြီး တွေ့ချင်လည်း တွေ့သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကလေးနို့ဘူး အသစ်ကလေး

တစ်လုံးလည်း ရဖူးသည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ရုံတန်ရုံ အဖိုးတန်တာလောက်နှင့်ကား ကျွန်းသားနေရှင်နှစ်ယောက် များစွာ ဝမ်းသာအူမြူးခြင်း မဖြစ်တော့။ ယခုအခါမှာ သူတို့ပြောလိုက်လျှင် ထောင်စကား သောင်းစကား။ ရေထဲက ရတနာတွေ ကောက်ယူဆယ်ယူရသည့်အလုပ်က သူတို့အတွက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပုံမှန်အလုပ် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

များသောအားဖြင့် မနက်အိပ်ယာထလျှင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ် သို့မဟုတ် ငါးကင်ကို ထမင်းကြမ်းခဲနှင့် စားပြီး ပစ္စည်းအများဆုံး ရတတ်သည့် ကျွန်း အနောက်မြောက်ဘက်ခြမ်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခု ရလျှင် သယ်ကြပိုးကြ။ မရလျှင်လည်း သည်အတိုင်း ပြန်လာကြ။ ပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းအိုး တည်သူကတည်း၊ ငါးရှာသူက ရှာ၊ အနီးအနားမှာ ယခင်လူတွေ စိုက်ခဲ့သည့်အခင်းမှ အလိုအလျောက် ထပေါက်သည့် ချဉ်ပေါင်ပင်၊ ငရုတ်ပင်များကလည်း ရှိသေးသည်။ အလွယ်တကူ ခူးဆွတ်ရုံပင်။

ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးလျှင် တရေးတမော အိပ်၊ အိပ်ရတာကြာ၍ ပျင်းလျှင် တောင်ကြောပေါ်တက်၊ မှိုကလေး မျှစ်ကလေးရှာ၊ လေးခွတစ်လက်နှင့် ငှက်ကလေး ရှဉ့်ကလေး ပစ်။ မှိုပေါက်သည့်အချိန်ကျ မှိုက အဆမတန် ပေါသည်။ စားမကုန် သောက်မကုန်။ သို့သော် မှိုသက်တမ်းက ရက်ပိုင်းကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ မျှစ်ကတော့ ခရင်မျှစ်၊ ဝါးပိုးမျှစ်၊ မျှင်မျှစ် စသဖြင့် မျှစ်မျိုးစုံသည်။ တစ်မိုးတွင်းလုံး အချိန်မရွေးရသည်။ ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ချဉ်ပေါင်၊ မျှစ်၊ ငါးကင်၊ ငါးငပိကျက်။ အစားအသောက် ဆင်းရဲသည်ဟု ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဆိုနိုင်စရာ မရှိ။ သို့သော် နေ့တိုင်း သည်တိုင်းချည်းဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကပင် ငါးစေ့၊ ချဉ်ပေါင်စေ့ နံသည် ထင်လာသည်။ မိုးမှန်လေမှန် ရာသီဥတုကလည်း လုံးဝ မဖောက်ပြန်၊ ကျွန်း မှာ အနေကြာသဖြင့် ကျွန်း သဘာဝအတိုင်း နေတတ်ထိုင်တတ်လည်း ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အခက်အခဲ မရှိသည့်အတွက်ပင် ပျင်းစရာလို ဖြစ်လာသည်။ ပြီး ပင်လယ်လည်း သည်ပင်လယ်၊ ကျွန်းသည်လည်း သည် ကျွန်း ၊ လူလည်း သည်လူ၊ ထိုနောက် ချဉ်ပေါင်၊ မျှစ်၊ ငရုတ်သီး၊ ငါး၊ ညည်းငွေ့လှပြီ။ ရပ်ရွာကို အောက်မေ့ကြ လွမ်းကြပြီ။ သည်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီး လူကုံထံ လုပ်ချင်လှပြီ။ နဂိုက အထင်သေးခဲ့သူတွေကြား သုံးစွဲပြ လက်မထောင်ပြချင်လှပြီ။

တစ်နေ့တွင်ကား ထူးထူးခြားခြား တကကြ လှုပ်ရှားသွားစရာ အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခုကို ကျွန်းသားနှစ်ဦး မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ရှိကြရလေသည်။

တစ်နံနက် ထုံးစံအတိုင်း ရှာဖွေရေး ထွက်ကြစဉ် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနံဘေးတွင် လင်ဗန်း ခပ်သေးသေးအရွယ် ဖြူတူတူဝါတာတာ အရာတစ်ခုကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။ ဆယ့်လေးငါးကိုက်ခန့် ဝေးမည်။

ရေတွင် ပေါလော ပေါလော။ လှိုင်းရိုက်တိုင်း ကျောက်ဆောင်နံဘေးတွင် လှုပ်ရှားတိုးဝှေ့နေသည်။

“ဟိုဟာ ဘာလဲ မသိဘူးကွ” ကိုသိန်း သံလုံးကို ခေါ်ပြသည်။ သံလုံးကလည်း ဘာမှန်း မသိ။

“ဘာထင်လို့လဲ” သံလုံးက မေးသည်။

“ငါးကြီးအန်ဖတ်များ ဖြစ်မလားလို့၊ မင်းမြင်ဖူးလား”

“မမြင်ဖူးဘူးဗျ။ ဝါတာတာနဲ့ အဆီခဲလို ချွဲကျိုကျိုလို့တော့ ပြောသံဆိုသံ ကြားဖူးတယ်၊ ဟုတ်ရင်တော့ ပွဲပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို သံလုံး ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြေးသွားသည်။ ကိုသိန်းလည်း သူ့နောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သည်။ ငါးကြီးအန်ဖတ်ဈေးက တစ်ပိသာ တစ်သိန်းကျော်ထိ ရှိသည်ဟု ကိုသန်းအောင်တို့ ပြောတာ ကြားဖူးသည်။ ရလျှင်တော့ တကယ့်ကို ပွဲပြီ။

အိပ်မက်က စက္ကန့်ပိုင်းထက် ပိုမကြာ၊ သံလုံး အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ .. အလကား ဖော့ပြား အဟောင်းကြီးဗျ။ ဘယ်တုန်းက ပဲ့ရွဲ့ပြီး ကျနေသလဲမသိဘူး။ အညှို့တွေ တက်နေလို့ ဘာလိုလို ညာလိုလို ထင်နေရတာ”

“နာလိုက်တာကွာ၊ ငါးကြီးအန်ဖတ်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့”

ကိုသိန်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ကမ်းဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဟာ ဟာ ဒီမှာ ဒီမှာ”

သံလုံး ဘာတွေ့ပြန်သည်မသိ။ ကိုသိန်း ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သံလုံးက အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြား တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပုလင်းတစ်လုံး။ ရေထဲမှာ ခေါင်းကလေးဖော်ကာ ပေါလောပေါလော ဖြစ်နေသည်။ သံလုံး ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲယူပြီး ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ အရည်တွေ ပုလင်းပုခုံးနားထိ ရှိသည်။

“ပုံကတော့ အရက်ပုလင်းပုံပဲ။ အထဲမှာသာ ပင်လယ်ရေလား ဘာလား”

သံလုံးက ဆိုပြီး အဖုံးကို လှည့်ဖွင့်သည်။ မရ။ ကျပ်နေသည်။

“အံ့မယ် အဖုံးက အလုံသားခင်ဗျာ၊ ဖွဟဲ့၊ အထဲကဟာ အရက်ဖြစ်ပါစေ”

သံလုံးက ဆက်မဖွင့်ပဲ ကမ်းအထိ ယူသွားသည်။ ကောင်းကောင်းမသွား၊ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်သွားသည်။ အရက်နှင့်တူတာ တွေ့ရုံရှိသေး၊ သံလုံး မူးသလို ရူးသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကမ်းပေါ်ရောက်မှ သဲပြင်မှာ သေသေချာချာ ထိုင်ကာ ပုလင်းအဖုံးကို ပုဆိုးစနှင့် ခုပြီး လှည့်ဖွင့်သည်။ တော်တော်နှင့် မပွင့်။ အတင်း အားစိုက်၍ လှည့်မှ ပွင့်တော့သည်။ သံလုံး ပုလင်းအဖုံးကို လှည့်ချွတ်လိုက်ပြီး နှာခေါင်းနှင့်တွေ့၍ နမ်းလိုက်သည်။ ပထမ ခပ်သာသာ သတိနှင့်၊ ထိုနောက် ကိုသိန်းဖက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ရူးခနဲ နေအောင် ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရှူလိုက်လေသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့အနံ့လေး။ အရက်အစစ်ဗျ။ ဘာအရက်မျိုးလဲတော့ မသိဘူး။ အကောင်းစားတော့ အကောင်းစားပဲ”

“အောင်မယ် သိနေပြန်ပြီ၊ ပင်လယ်ထဲက မျောလာတာ၊ မင်းတို့ ချက်တဲ့ တောအရက်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွာ”

ကိုသိန်းက သံလုံးဆီက ပုလင်းလှမ်းယူပြီး နမ်းကြည့်သည်။

“နိုင်ငံခြားအရက်ကွ၊ ဝီစကီဖြစ်ရမယ်။ ငါ ဂျော်နီဝါကား သောက်ဖူးတယ်။ ဒီအနံ့မျိုးပဲ။ ပုလင်းတော့ မတူဘူး။ စက္ကူပတ်တော့ ရေစိုလို့ ကွာသွားတာနဲ့ တူတယ်။ ဆားငန်ရေ မဝင်သေးရင်တော့ တို့အတွက် ဘုရားပေးတဲ့ လက်ဆောင်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ”

“ဟာ ဘယ်ကလာ ဘုရားပေးရမှာလဲ၊ အရက်မူးနေတဲ့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ယောက် လက်က လွတ်ကျတာဖြစ်ရမယ်”

သံလုံးက ဆိုသည်။

“ပုလင်းက အပြည့်ကြီးကွ၊ ဘယ်မူးဦးမလဲ၊ ဧကန္တ အရက်သောက်မလိုဟာ အဖုံးဖွင့်မရတာနဲ့ ဒေါပွပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာဗျာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါပွ ဒေါပွ အရက်ပုလင်းတော့ ဘယ်သူ လွှင့်ပစ်ပါ့မလဲ၊ လွတ်ကျတာပဲ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ လွှင့်ပစ်ရင် အရူးပေါ့ကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

သံလုံး ပုလင်းကို ယူပြီး မော့သောက်မလို လုပ်သည်။ ကိုသိန်း လက်မောင်း လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ၊

“နေပါဦးကွ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ၊ တဲရောက်မှ ရိုရိုသေသေ ခွက်နဲ့ ဘာနဲ့ သောက်စမ်းပါ”

သံလုံး ပုလင်းအဖုံး ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား တဲဆီသို့ အမြန် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ တဲရောက်သည်နှင့် သံလုံးက အကြမ်းပန်းကန် တစ်လုံး ယူပြီး အရက်ငဲ့သည်။

“နည်းနည်းပဲ ထည့်ပါကွ”

ငဲ့သည် ဆိုရိုရိုသေး၊ ကိုသိန်းက တားသည်။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ တစ်ဝိုက်လောက်တော့ သောက်ကြည့်မှ ကောင်းသလား ဆိုးသလား သိမှာပေါ့”

အကြမ်းပန်းကန် တစ်ဝက်ခန့် ထည့်ပြီး သံလုံး မော့ချလိုက်သည်။

“ဖွီး ဖွီး ထွီ” သံလုံး မျက်စိပြူး မျက်ဆန်ပြူးသွားပြီး ရေအိုးစင်ဆီ ပြေးကာ ရေတစ်ခွက် ကမန်းကတန်း သောက်ချလိုက်သည်။

“ဘယ့်နယ်နေလဲ”

“ဟား ရားရား” သံလုံး ပါးစပ်ဖြိုပြီး အာခေါင်ထဲက လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်ကာ “ကောင်းလိုက်တဲ့ အရက်ဗျာ၊ ဦးရေ အစစ်ထက်တောင် ပြင်းသေးတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့စိတ်ထဲ အဆိပ်တွေများ မှားပြီး သောက်မိပြီလားလို့” ကိုသိန်းက အပြောင်အပျက်

ပြောလိုက်သည်။

သံလုံးစိတ်ထဲ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်သောက်တာ အဆိပ်ဖြစ်လို့ သေရင်လဲ သေသွားပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေတာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် သေရင် ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ပစ္စည်းတွေ အားလုံး အပိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟာကွာ၊ မင်းကလဲ မဟုတ်တာ၊ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှ မရရင် နေပါစေ၊ မင်းမရှိဘဲ ဒီ ကျွန်း ပေါ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူးကွာ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ မင်းစိတ်ထဲ အဲဒါမျိုး လုံးဝ မတွေ့နဲ့၊ မင်းကကော ငါသေရင် ပစ္စည်းတွေ အားလုံး မင်းတစ်ယောက်တည်း ရမယ်လို့ စိတ်ကူးသလား၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘဝတူတွေပါကွာ၊ မင်း နေမကောင်းတုန်းက ငါ ဘယ်လောက် ပြုစုသလဲ၊ မင်း မေ့သွားပြီလား”

မှန်သည်။ မှန်တိုင်းတိုက်၍ ပစ္စည်းတွေ ခပ်များများ ရပြီး များမကြာမီ သံလုံး သုံးလေးရက် ဖျားသည်။ အဖျားက ရိုးရိုး အအေးမိ အဖျားမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။ နှစ်ရက်ပဲ ပြင်းပြင်းဖျားပြီး နောက်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ကောင်းသွားသည်။ သို့သော် အဖျားတက်တုန်းမှာ သံလုံး အလွန်ညည်းသည်။ သံလုံး ညည်းသံကြားလေ ကိုသိန်းကြောက်လေ။ ရောက်၍ ဘာမျှ မကြာသေး။ သံလုံး သေသွားလျှင် ဒီ ကျွန်း ပေါ်မှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို နေမည်လဲ။ သံလုံးက ဥစ္စာ စွဲလမ်းပြီး တဲက မခွာတမ်း ခြောက်လှန့်နေလျှင် ဘယ်ထွက်ပြေးရပါဟု တွေးကြောက်ကာ အကြီးအကျယ် ပြုစုသည်။

ထိုစဉ်က ကိုသိန်း သူ့အား ပျာပျာသလဲ ပြုစုပုံများကို သံလုံး သတိရလာသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုသိန်းရာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဆိပ်လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်၊ သေမယ့်အကြောင်း ကျွန်တော် မစဉ်းစားရဲဘူးပျ၊ ခင်ဗျားလည်း မသေစေချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူ တွဲပြီး စီးပွားရှာကြရမယ့်သူတွေပဲဟာ၊ ရော့ နည်းနည်း မြည်းကြည့်ပါဦး”

ကိုသိန်း အကြမ်းပန်းကန်ထဲ သံလုံး ထည့်သလောက်ပင် ထည့်ပြီး ရေအနည်းငယ် ရောလိုက်သည်။ အရက်ကို တစ်ဝိုက်လောက် ငုံပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲ နံနံ့စပ်စပ် ရောက်အောင် လုပ်ကြည့်သည့်သဘောလား မသိ၊ ပလုပ်ကျင်းသလို ဂလောက်ဂလက် လုပ်ကြည့်ပြီးမှ အသာ မျိုချသည်။ ပြီးမှ ခွက်ထဲ ရှိနေသေးသည့် လက်ကျန်ကလေးကို ကျိုက်ခနဲ မော့ချလိုက်သည်။

“အေး ကောင်းတယ်ကွာ၊ သိပ်ကောင်းတယ်” ဆိုပြီး ပုလင်းကို မြှောက်ကိုင်ကာ အသေအချာ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သံလုံးအား

“ဒီနေ့ သောက်ကြမှာလား”

“ဟာ အစ်ကိုကလည်း ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဒါလောက် ကုသိုလ်ကံ ထောက်မလို့ ရောက်လာတဲ့ ဥစ္စာ၊ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လုပ်နေလို့ ဘယ်မှာ တော်ပါ့မလဲ”

တစ်ဝိုက်မှာ ငိုရသေးသည်။ သံလုံး စကားပြောပုံက အရက်သံ ခပ်ပါပါ။

“ဒီလိုကွာ၊ သိပ်ကို ရှားရှားပါးပါး အဖိုးတန်သလို ဖြစ်နေလို့ ငါက စဉ်းစားနေတာ၊ မင်းလဲ သိပ်သောက်ချင်နေတယ်ဆိုတော့ ဒီလို လုပ်ရအောင်” ဟု ပြောရင်း သံလုံး မျက်နှာမဲ့ပြသည်ကို လှမ်းကြည့်ကာ “အဲ ငါလဲ သောက်ချင်တာပေါ့ကွာ၊ အရက်က အကောင်းစား၊ အပြင်းစား၊ ပြီးတော့ တို့ကလဲ အရက်မသောက်တာ ကြာပြီဆိုတော့ အူရိုင်းဖြစ်နေမှာ၊ တစ်ပိုင်းလောက် သောက်ရင် ရေချိန်ကိုက်မှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီတော့ ညနေဘက်ကျမှ တို့ သေသေချာချာ အမြည်းလေး ဘာလေးနဲ့ လေးလေးစားစားပေါ့ကွာ၊ ပုလင်းတစ်ဝက်လောက်အထိ သောက်ကြမယ်၊ ကျန်တာကိုတော့ ဖျားရင်နာရင် အအေးမိ ဘာညာဖြစ်ရင် ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် သောက်ဖို့ ရအောင် ချန်ထားလိုက်မယ်၊ သဘောတူရဲ့လား”

“တူပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ညနေ မြန်မြန် ရောက်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေတော့မယ်”

ညနေဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုသိန်းက သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသော မတ်ခွက်ထဲသို့ ပုလင်းထဲက အရက် တစ်ဝက်တိတိ ခြင်၍ ထည့်သည်။ ထိုနောက် ပုလင်းအဖုံးကို ကျပ်နေအောင် ပိတ်လိုက်ပြီး “ဒါက နေထိုင်မကောင်းရင် သောက်ဖို့ ဆေးပုလင်း” ဟု ဆိုကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။ ထိုနောက်တွင်ကား မတ်ခွက်ထဲက ယမကာကို အကြမ်းပန်းကန် နှစ်လုံးထဲသို့ နည်းနည်းစီ ညီမျှစွာ ထည့်ကာ ရိုရိုသေသေ သောက်သုံးကြလေသည်။ အရက် အနည်းငယ်စီ ဝင်သွားပြီးသည့်နောက်တွင်ကား အုန်း ကျွန်း ပေါ်တွင် သုံးလကျော်မျှ နှစ်ယောက်တည်း အတူနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို မေ့လျော့လေသလား မသိ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားတွေ အလှအယက် ပြောဆိုနေကြလေတော့သည်။ စင်စစ် သူတို့ ယခုပြောကြသည့် စကားများမှာ ယခင် ရက်ပေါင်းများစွာက ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောခဲ့ပြီးသည့် စကားများသာဖြစ်၍ ထူးခြားချက်မှာ ယခင်က ဟိုခါတစ်ခွန်း သည်ခါတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လျက် ယခုမူ ၎င်းစကားတွေ အားလုံးကို

တစ်ပြိုင်နက် စုပြုံပြောနေခြင်း၊ တစ်ချို့ စကားများကို ထပ်တလဲလဲ ပြောမိနေကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုစကားများအနက် အထပ်ဆုံး အကြောင်းအရာသည်ကား နောက် တစ်လကျော် နှစ်လနီးပါးကြာ၍ သူတို့နှစ်ယောက် အုန်း ကျွန်း ပေါ်က ပစ္စည်းရှင်များဘဝမှ မြို့ရွာပေါ်ရှိ ငွေရှင် ကြေးရှင်များဘဝသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားသည့်အခါ ဘာတွေ လုပ်ကြမည်ဆိုသည့်အကြောင်း၊ ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး အတူ လက်တွဲကာ ကြီးပွားသထက် ကြီးပွားအောင် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေသွားကြမည့်အကြောင်း အပြန်အလှန် ကတိသစ္စာ ပြုခြင်းများသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ကြားထဲ သံလုံးက မနက်က အကြောင်းကို သတိရတိုင်း အစ ပြန်ဖော်ကာ {ကိုသိန်း၊ မနက်က ကျွန်တော် ပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က အဆိပ်လို့ ပြောသံကြားတော့ စိတ်ထင်သွားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သေရမှာ ကြောက်တယ်ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ မနေရသေးဘဲ မသေနိုင်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း မသေရဘူး၊ ခင်ဗျား မရှိဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး} ဆိုသော စကားများကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေပြန်သည်။ သံလုံး သည်စကားတွေ ပြောတိုင်း ကိုသိန်း စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ကာ “တော်စမ်းပါ သံလုံးရာ၊ ဒီ သေစကားချည်း ထပ်တလဲလဲ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ပါ၊ ရှားရှားပါးပါး ကုသိုလ်ကောင်းလွန်းလို့ အရက် သောက်ရတဲ့ဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စမ်းပါ၊ မင်း ပြောချင်ရင် ချမ်းသာတဲ့အခါ ဘာတွေ လုပ်မလဲ၊ ဘယ်လို ပျော်မလဲ၊ ဒါပဲပြော” ဟူ၍ သံလုံးကို စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် မရ၊ သံလုံးက သူဌေးမဖြစ်မီ မသေချင်သေးသည့်အကြောင်းပဲ ထပ်တလဲလဲ။

ထိုနေ့မှ ရေတွက်၍ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်အကြာ တစ်ခုသော နေ့တွင်ကား သေရမှာ ကြောက်သည်ဆိုသော သံလုံးတစ်ယောက် တကယ်ပင် သေမလို ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လည်ဘက် သာသာယာယာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရှိသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် လက်နက်အဖြစ် ဓားမနှင့် လေးခွ ကိုင်ဆောင်ကာ တောဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်တက်စကလေးတွင် ကိုသိန်း မျက်စိက ရှေ့နားရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ သတ္တဝါတစ်ကောင် မြင်လိုက်ရသည်။ သင်းခွေချပ်။

“ဟေး သံလုံးရေ၊ ဟိုဟာ ဘာကောင်လဲ၊ သင်းခွေချပ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်မလဲဗျာ” သံလုံး သူ့နား ပြေးလာသည်။

“ဟိုမှာ ဟို သစ်ကိုင်ခွဆုံမှာ” ကိုသိန်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ သင်းခွေချပ်အစစ်ပေါ့”

သင်းခွေချပ်က အပေါ် တက်ပြေးမလို အောက်ဘက် ဆင်းလာမလို လုပ်နေသည်။ ကိုသိန်းနှင့် သံလုံး သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ ဟိုဘက် သည်ဘက် ညှပ်၍ ဓားမကိုယ်စီနှင့် စောင့်ကြသည်။ သင်းခွေချပ် အပေါ်တက်မလို အောက်ဆင်းလာမလို လုပ်ပြီး ခွဆုံမှ ဘေးဘက် ခွဲထွက်သွားသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ် လျှောက်သွားကာ အဖျားပိုင်းမှာ ငြိမ်နေသည်။ သံလုံး လေးခွနှင့် လေးငါးဆယ်ချက် ပစ်သည်။ မထိ။ တစ်ခြားစီ။

“ကိုသိန်း ခင်ဗျား အဲဒီနားက စောင့်”

သံလုံးက သင်းခွေချပ် ရှိနေသည့် သစ်ကိုင်းဖျား အောက်ဘက်ဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

“အောက်တည့်တည့်က မနေနဲ့၊ နောက်ဘက် နည်းနည်း ဆုတ်နေ၊ ကျွန်တော် အပင်ပေါ်တက်ပြီး အဲဒီအကိုင် ခုတ်ချမယ်၊ ဒီကောင် အောက်ဘက် ကျလာရင် ဘယ်မှ မပြေးဘဲ ခွေချင် ခွေနေမယ်၊ အဲဒါဆို ကောက်ဖမ်းပြီး ပုဆိုးထဲ ထည့်ထုပ်ယူရုံပဲ၊ ထွက်ပြေးရင်တော့ ဓားနဲ့ မိမိရရ လိုက်ခုတ်ပေတော့၊ သင်းခွေချပ်သား သိပ် စားလို့ကောင်းတာ” ဟု ပြောပြီး ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်၊ ခါးကြားများ ဓားမထိုးကာ သံလုံး အပင်ပေါ် ချိတ်တက်သည်။ ခွဆုံအထိ ဆယ်ပေကျော်လောက် ရှိမည်။ ပင်စည်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို အုန်းပင်တက်သလို တက်သွားပြီး ခွဆုံမှ သေသေချာချာ ရပ်ကာ သင်းခွေချပ်အကိုင်ကို ဓားနှင့် ခုတ်ချသည်။ ဆယ့်လေးငါးချက် ခုတ်ပြီးနောက် သစ်ကိုင်းက သူ့အလေးနှင့် သူ ပိကာ ပြိုပြိုနှင့် အောက်သို့ နိမ့်ပြီး ကျိုးတော့မလို ဖြစ်လာသည်။ သံလုံး ခပ်သွက်သွက် နှစ်ချက် ဆက်ခုတ်ပြီး သစ်ကိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း အိကျလာသည်ကို ကြည့်နေဆဲ သင်းခွေချပ် အောက်ဘက်သို့ ခုန်ချသွားသည်။

“ဟော ဟော ဆင်းသွားပြီ ဆင်းသွားပြီ” ဟု အောက်ဘက်က ကိုသိန်းဆီ လှမ်းအအော်၊ ဘယ်လို ဟန်ချက် ပျက်သွားသည်မသိ၊ သံလုံး အောက်သို့ ကျွမ်းပစ်ပြီး ကျသွားသည်။ အောက်ဘက်မှာ ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း၊ ငြိနေ တင်နေစရာလည်း တစ်ခုမှ မရှိ၊ မြေကြီးအထိ အသားလွတ် ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ဓားတခြား လူတခြား ဖြစ်သွားသည်။ ပြီး လေထဲမှာ တစ်ပတ်လည်ကာ မတ်တတ်တည့်တည့်လိုပင် ကျလေသည်။ သို့သော် ခြေနစ်ဖက် စုံမကျ။ ဘယ်ခြေနှင့် အရင် ထောက်မိပြီး လုံးဝ ပုံလျက်သား လဲသွားသည်။

ကိုသိန်း သံလုံးဆီ ပြေးလာသည်။ “သံလုံး၊ ဟေး သံလုံး၊ မင်း ဘယ့်နှယ်နေလဲ”

သံလုံး ကိုသိန်းကို မှီတွဲကာ ထမိုး ကြိုးစားသည်။ “အောင်မယ်လေး” ဆိုပြီး ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

“နေဦး၊ နေဦး၊ အရမ်း မထနဲ့၊ ခြေတွေ လက်တွေ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ကံကြီးပေလို့ကွာ၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း၊ ခြေထောက်နဲ့ ကျပေလို့”

ကိုသိန်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ သံလုံး ခြေထောက်နှစ်ဖက် လျှောက်စမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်ဖက်ခြေထောက် ခြေကျင်းဝတ်နေရာ၌ လုံးဝ အထိမခံနိုင်။ လုံးဝ မလှုပ်နိုင်၊ အရိုးကျိုးသွားသည့် ပုံမျိုး။ သံလုံး လဲကျသည့် အနေအထားအတိုင်းပင် မလှုပ်မရှားဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ကိုသိန်း သူ့ဘေးနားတွင် ငုတ်တုတ်။ အတော်ကြာတော့ ကိုသိန်းက

“ကဲ ဒီအတိုင်းချည်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ တဲရောက်အောင်တော့ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကိုတွဲပြီး ထကြည့်ပါဦး”

သံလုံး တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်ညည်းညူကာ ကိုသိန်းကို တွဲ၍ ထသည်။ ဘယ်ခြေထောက်က လုံးဝ မထောက်နိုင်။ ခြေမျက်စိတစ်စုံမှာ သိသိသာသာ ရောင်ရမ်း၍လာသည်။ သံလုံး ဘယ်ဘက်လက်က ကိုသိန်းကို ချိုင်းထောက်သဖွယ် ချိတ်တွယ်ကာ ညာခြေတစ်ဖက်နှင့် ထောက်ပြီး စမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ အမှတ်တမဲ့ ဘယ်ခြေနှင့် ထိမိလျှင် မခံမရပ်နိုင်လောက် နာသည်။

တစ်လမ်းလုံး တညည်းညည်းတညူညူ ဟိုမှာနား သည်မှာနားနှင့်ပင် တဲအထိ ရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီခြေအကျိုးကြီး ဆေးမကုရ ဘာမကုရနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်တယ်ဗျာ” သံလုံး မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ဆိုသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ၊ မင်းကလဲ၊ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတုန်းက မသေတာ ကံကောင်းတယ်၊ ခြေကျိုးတာလောက်နဲ့တော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းခြေထောက် ကောင်းသွားအောင် ငါ လုပ်ပေးမယ်၊ ငါက ဇာတ်အဖွဲ့နဲ့ အရပ်တကာ လျှောက်သွားခဲ့တဲ့အကောင်ဆိုတော့ ခြေကျိုးတာ လက်ကျိုးတာ တွေဖူးပေါင်း များလပြီ၊ အရေးကြီးတာက မင်း ခြေထောက်ကျိုးတဲ့နေရာက မလှုပ်အောင် ကျပ်စည်းပေးထားရုံပဲ၊ ကြာတဲ့အခါ တဖြည်းဖြည်း သူ့အလိုလို ပြန်ဆက်သွားမယ်၊ ငါ လုပ်ပြပါ့မယ်”

ပါးစပ်က ပြောသည့်အခါ လွယ်သော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ခြေမျက်စိနေရာ ကျပ်စည်းရသည်မှာ မလွယ်။ ဝါးခြမ်းစကလေးတွေ ကြိုးနှင့်သီကာ ယင်းလိပ်ကလေးလို လုပ်ပြီး ပတ်စည်းကြည့်သည်။ နေရာမကျ။

ဖော့ပြားကို ခြေထောက်ပုံ ကွေးကွေး လှီးဖြတ်ယူ၊ နည်းနည်းပါသွားအောင် လှီးပြီး ခြေထောက်ကို ညှပ်၍ စည်းကြည့်သည်။ နေရာမကျသေး။ နောက်တော့ ဖော့ပြားပါးပါးတွေနှင့် ဝါးခြမ်းယင်းလိပ် တွဲစပ်သုံးသော နည်းတစ်ခုက နေရာကျသလို ရှိသွားသည်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး စမ်းကြည့်တိုင်း နာရလွန်းသဖြင့် သံလုံးက “အခုအတိုင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု ထောက်ခံလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သံလုံး ခြေထောက်အတွက် ဆေးဝါး ကုသမှု တစ်ခုတော့ ခံယူလိုက်ရပြီပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှ စ၍ ကျွန်းပေါ်မှ လူမှုဆက်ဆံရေး ပုံသဏ္ဌာန်သည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အပြန်အလှန် အဖော်သဟဲပြုကာ တန်းတူရည်တူ ရပ်တည်နေသည့် အဆင့်မှ တစ်ဦးက တာဝန်အားလုံးကို ပခုံးထက် ထမ်းရွက်ထားရသူ၊ ကျန်တစ်ဦးက လုံးလုံးလျားလျား မှီခိုနေရသူဟူ၍ ကွဲပြားခြားနားသွားခဲ့သည်။

ပထမ သုံးလေးငါးရက်တွင် ကိုသိန်းက သံလုံးအား ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေစေပြီး သူက ထင်းခွေရေခပ်၊ ငါးမျှား၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခူး၊ ထမင်းဟင်းချက် စသည့် သက်ရှင်ရပ်တည်မှုလုပ်ငန်းအားလုံးကို တစ်ဦးတည်း ခိုင်ခံ့လုပ်သည်။ ကျွန်းပတ်၍ ရှာဖွေစုဆောင်းရခြင်းတည်းဟူသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း နေ့စဉ်မပျက် ထမ်းရွက်သည်။ သံလုံးက အားနာစကားဆိုလျှင် “ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းဖြစ်တော့ ငါက ပြုစုရတယ်၊ ငါဖြစ်ရင်လည်း မင်းပြုစုမှာပေါ့၊ ရပါတယ်ကွာ” ဟု ဆိုတတ်သည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း တစ်ပတ်က နှစ်ပတ်ဆိုသလို ရက်ကြာလာသည့်အခါတွင်တော့ ကိုသိန်း ညည်းညူစ ပြုလာသည်။ စကားပြောပုံဆိုပုံ သံလုံးအပေါ် ဆက်ဆံပုံတွေက မာမာပြတ်ပြတ် ဖြစ်လာသည်။ အပေါ်စီး ဆန်ချင်လာသည်။

သံလုံး မခံချင်။ ဒေါသထွက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့အပေါ်မှာပဲ လုံးလုံးလျားလျား အားကိုးနေရသလို ဖြစ်နေတော့ မကျေနပ်ကြောင်း မပြောရဲ။ သူနှင့် ပဋိပက္ခ မဖြစ်နိုင်သေး။ မိမိက ဒုက္ခိတ။ သို့သော် သည်အနေမှာ ကြာရှည်မနေချင်။ သံလုံး ကြိုးစားပြီး လှုပ်ရှားကြည့်သည်။ တဲထဲ ဖင်ရွှေ့ဖင်ရွှေ့သွားကာ ချက်သည့်ပြုတ်သည့်ကိစ္စများ ဝင်လုပ်သည်။ ကျပ်စည်းထားသည့်အထဲ သဲမဝင်အောင် ဂုန်နီခြေအိတ်ရှည်ကြီး တစ်ခု လုပ်ပြီး ခြေထောက်၌ စွပ်ကာ ကြိုးနှင့် စည်းထားသည်။ ထိုနောက် ပျဉ်တိုပျဉ်စများ အသုံးပြုကာ အကြမ်းစာ ချိုင်းထောက်တစ်ခု ပြုလုပ်ပြီး နည်းနည်းစီ စမ်းသွားကြည့်သည်။

တစ်နေ့ ကိုသိန်း ကျွန်းမြောက်ပိုင်း ပစ္စည်းရှာ ထွက်နေတုန်း သံလုံး ကမ်းခြေဆီသို့ ချိုင်းထောက်အားကိုးနှင့် ဆင်းသွားသည်။ ခါတိုင်း ငါးမျှားနေကျ ကျောက်ဆောင်သို့ရောက်အောင် ကျောက်ဆောင်ကြို ကျောက်ဆောင်ကြား ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သွားပြီး ငါးထိုင်များသည်။ ငါးက တော်တော်နှင့် မရသဖြင့် နေပူမှာ အတော်ကြီးကြာအောင် ထိုင်များရသည်။ ခြေထောက် ရေစိုမည်စိုးသဖြင့် ခါတိုင်းလိုလည်း ရေထဲ ဆင်းလိုက်စိမ်လိုက် လုပ်မနေနိုင်။ ငါးမျှားရင်း ခေါင်းတအား ကိုက်လာသည်။ ကိုယ်က ဖိန်းဖိန်းရှိန်းရှိန်း ဖြစ်လာသည်။ ဖျားများ ဖျားမလားမသိ။ သံလုံး ငါးမျှားကိုင်းတံနှင့် ငါးလေးကောင် ဆွဲကာ

ကျောက်ဆောင်တွေကြား ဆင်းလိုက်တက်လိုက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ပြန်ခဲ့သည်။

တဲထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ခြေထောက်ကလည်း အတော်နာနေသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လုံးဝ အားမရှိတော့သလို ခံစားရသည်။ အသားတွေ စမ်းကြည့်တော့ နွေးနေသလိုလို။ ခြေထောက်ကျိုးနေရတဲ့အထဲ ဖျားရင်တော့ အခက်ပဲ။ သံလုံး တွေးပူသည်။ ဟိုလူကလည်း သူချည်း လုပ်နေရတယ်လို့ ငြိုငြင်ချင်သည်။ အပေါ်စီးက ပြောချင် ဆိုချင်သည်။ တကယ်ဆို ကိုယ်က အဓိကပဲ။ ကိုယ့်ကို အကြောင်းပြုပြီး သူက သည်ကျွန်းမှာ အဖော်လိုက်နေဖြစ်သူ။ အခုတော့ သူက ဆရာလိုလို၊ ခေါင်းဆောင်လိုလို။ ဒီကိစ္စ ရှင်းတော့ ရှင်းရမည်။ ရွာပြန်ရဖို့လည်း နီးလာပြီ။

သံလုံး အရက်ပုလင်းကို သတိရသည်။ အရက်နည်းနည်း သောက်လိုက်ရလျှင် နေသာထိုင်သာ ရှိမည်ဟု သူထင်သည်။ ခြေထောက်နာတာ သက်သာအောင် အရက်နည်းနည်းသောက်မယ် ပြောတုန်းက “ခြေနာတာ အရက်သောက်လို့ ဘယ်ပျောက်မလဲကွ၊ ဖျားချင် နာချင်သလို ဖြစ်တဲ့အခါ သောက်ဖို့ ထားစမ်းပါ” ဆိုသဖြင့် စိတ်ထဲက မကျေနပ်သော်လည်း သည်းခံပြီး နေလိုက်ရသည်။ ယခုတော့ တကယ်လည်း ဖျားချင်နာချင်သလို ဖြစ်နေပြီ။ သူကျေနပ်ချင် ကျေနပ်၊ မကျေနပ်ချင်နေ၊ သူ့သဘော စောင့်မေးမနေတော့။ ပုလင်းကလည်း ကိုယ် စ တွေ့သည့်ပုလင်းပဲ။ အောက်ကျခံပြီး ဘာလို့ ခွင့်တောင်းနေမလဲ။ သံလုံး ထင်ရှားပုံးထဲက ပုလင်းကို ယူကာ အကြမ်းပန်းကန်နှင့် ငဲ့၍ သောက်လေသည်။

ဒုတိယမြောက်ခွက် သောက်အပြီး ပုလင်း လှမ်းကိုင်လိုက်စဉ် ကိုသိန်း တဲထဲ ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ” သံလုံးကို မေးသည်။ ဟောက်သလို အသံမျိုး။

“ဒီလိုပဲ အရမ်းကာရော သောက်ပစ်လို့ ဖြစ်မလားကွ”

“အရမ်းကာရော မသောက်ပါဘူး၊ နှစ်ခွက်ပဲ သောက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားပဲ ဖျားရင်နာရင် သောက်ဖို့ ထားတယ်ဆို၊ အခု ဖျားချင်နေလို့ သောက်တာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် လွန်သလား”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ ငါကတော့ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လုပ်စရာ ရှိသမျှ အကုန်လုံး ကုန်းရုန်းပြီး လုပ်ရတယ် ၊ မင်းက တဲထဲမှာ ဖိမန့် ထိုင်ပြီး ဖျားချင်လို့ဆိုပြီး အရက်သောက်တယ်၊ ဒီမှာ သံလုံး၊ မင်းအကြောင်း မသိရင် ခက်မယ်၊ အလကား အရက် သောက်ချင်လို့ ရမယ်ရှာတာ၊ တကယ်ဆို သောက်ချင်ရင်လည်း ငါ့ပြောပေါ့ကွ၊ အခုတော့ မင်းက”

“ကျုပ် တကယ် နေမကောင်းလို့ သောက်တာမျိုး၊ ခင်ဗျား စားဖို့ ငါးသွားများတာ နေပူမိပြီး ဖျားချင်သလို ဖြစ်လာလို့ သောက်တာ၊ အလကား ရမယ်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ခြေထောက်နာလို့ အလုပ် မလုပ်နိုင်တာကို ခင်ဗျားက မကျေနပ် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အလကား အချောင်ခိုနေတယ်လို့ ပြောချင်နေတယ် မဟုတ်လား” သံလုံး မကျေနပ်ချက်တွေ ပွင့်ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်က မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ၊ အရက်သောက်ချင်တာကို ခင်ဗျားဆီ ခွင့်တောင်းနေရအောင် ခင်ဗျားက ဘာလဲ၊ ဆရာကြီးလား၊ ခင်ဗျား လာတုန်းက ကျုပ်ကို ဆက်ဆံတာ ဒီပုံ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီပုလင်းက ကျုပ်တွေ့လာတာမျိုး၊ ကျုပ် သောက်ခွင့် ရှိတယ်”

“ဪသော် ဒီလိုကြေးလား၊ ရပါတယ်၊ ကောင်းပါပြီ၊ သောက်ပါ၊ မင်း နေကောင်းအောင် သောက်၊ ငါလည်း နည်းနည်း ဖျားချင်တယ်၊ ငါလည်း သောက်မယ်” ဆိုပြီး ကိုသိန်း ပုလင်း လှမ်းယူကာ အကြမ်းပန်းကန်နှင့် ပြည့်လှန်းပါး ထည့်ပြီး တဲအပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။

သံလုံးက ပုလင်းထဲက လက်ကျန်ကို အကုန်မော့ချပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့။ ထမင်းလည်း ဘယ်သူမှ မချက်။ မစား။ ရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားတွေ ပွားများကာသာ အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်နေ့ နေ့လည်၌ သံလုံး အကြီးအကျယ် ဖျားသည်။ ချမ်းတုန်၍ ဖျားသည်။ ကိုယ်ပူကြီး၍ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောသည်။ ကိုသိန်း ပထမတော့ သူ့ ကွပ်ပျစ်မှာပင် ထိုင်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာတော့ ထင်းရှူးပုံးထဲမှာ ဆေးပုလင်း လိုက်ရှာသည်။ အဖျားဖြတ်ဆေး ဆယ်လုံး ဟိုလူတွေ ပေးထားခဲ့သည်။ ဆေးနှစ်လုံး ယူကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်ပြီး သံလုံးကို တိုက်သည်။ ထိုနောက် တဲပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။ ညနေပိုင်းမှာ သံလုံး အဖျား သက်သာသည်။ သို့သော် ရှင်းရှင်းကား မပျောက်။ သံလုံးမှာ ငှက်ဖျားအခံ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ခုနစ်ရက်လောက် တက်လိုက်ကျလိုက် ဖျားနေသည်။ ဆေးဆယ်လုံးလည်း ကုန်သွားသည်။ ဖျားသည့်နေ့ရက်များအတွင်း ကိုသိန်း သံလုံးကို တာဝန်ကျေပွန်အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့သည်။ ဒီရက်အတွင်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ ကြီးစိုးနေသည့်အတွေးက “သံလုံး သေခဲ့လျှင်”။

သံလုံး သေမည့်အကြောင်း စဉ်းစားမိသော အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။ ကျေနပ်လောက်ဖွယ် အနေအထားမျိုး စဉ်းစား၍ မရ။ သံလုံးလည်း သေ၊ သူလည်း အဆင်ပြေမယ့် အနေအထားမျိုး စိတ်ကူးထဲ မပေါ်။

ယခုနေခါ သံလုံး သေသွားပြီဆိုပါစို့။ မိမိ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သူ့ အလိုအလျောက် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သံလုံး သေသွားခဲ့လျှင် သံလုံး ဆွေမျိုးတွေ သူတို့ ရွာသူရွာသားတွေက သံလုံးကို မိမိ သတ်သည်ဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ကြမှာ သေချာသည်။ မိမိက သည်အရပ်မှာ လူစိမ်း။ တကယ် အရေးကြုံလျှင် မိမိဘက်က ရပ်မည့်သူ မရှိ။ မိမိကို သံလုံး သတ်မှုနှင့် တရားမစွဲကြတောင် အနည်းဆုံး ပစ္စည်းတစ်ဝက်တော့ သံလုံး သားမယားနှင့် ဆိုင်သည်ဟု သူတို့က အင်အားသုံးပြီး အတင်း ဝေစုခဲ့ကြမှာ သေချာသည်။ အကယ်၍ သံလုံး မသေဘဲ မိမိသာ သေမည်ဆိုလျှင် သံလုံးမှာ မိမိကဲ့သို့ အခက်အခဲမျိုး ကြုံမည်မဟုတ်။ အခြေအနေက သံလုံးဘက်က တစ်ပန်းသာလျက် ရှိသည်။ သည်အနေအထားကို သံလုံးလည်း စဉ်းစားမိနိုင်သည်။ သတိထားရမည်။

သို့သော် သံလုံး လူသတ်လောက်အောင်အထိ မိုက်ပါ့မလား။ သတ္တိရှိပါ့မလား။ သည်လောက်အထိ လုပ်မည့်ပုံတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လူဆိုတာ မပြောနိုင်။ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် မိုးကုန်ခါနီးလေ ပစ္စည်းတွေ များလေလေ မိမိအတွက် အန္တရာယ် ရှိလေ ဖြစ်မည်။ ကိုသိန်း တွေးပြီး စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် လက်ငင်းအခြေအနေမှာတော့ အရေးမကြီးသေး။ သံလုံးသည် ခြေကျိုးနေသည့် ဒုက္ခိတ။ မိမိကို မှီခိုနေရသူ။ ယခု ဖျား၍ နေပြန်သေးသည်။ ယခု အချိန်မှာ သံလုံးသည် မိမိကို အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပမာ အားထားရှိသေနေဖို့ပဲ ရှိသည်။ သည်အတောအတွင်း မိမိကတော့ သူ့ကိုလည်း မသေအောင် ပြုစု။ အရင်တုန်းက နှစ်ယောက်လုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စတွေကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း ကုန်းရုန်းလုပ်။ တစ်ဘက်သတ် အနာခံရမည့် အနေအထား။

နောက်ထပ် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသည့်အခါ သံလုံး၏ အဖျားက သက်တမ်း ကုန်သွား၍လား မသိ။ ဆေးဝါး မမှီဝဲရဘဲ သူ့အလိုအလျောက် ပျောက်၍သွားသည်။ ထို့ပြင် ဖျားနာနေစဉ်ကာလအတွင်း ငြိမ်ငြိမ်နေရ၍ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ခြေထောက်ကလည်း အတော်ပင် သက်သာလာခဲ့သည်။ သူ့ချည်း ထောက်လျှင် နာနေသေးသော်လည်း ချိုင်းထောက်ကလေးနှင့် မှေးထောက်၍ အတော်ဟန်ကျပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖျားဒဏ် ခံရပြီးကာစ အားပြတ်သလိုဖြစ်နေသဖြင့် များများ မလျှောက်ရဲသေး။

မိမိ အပြင်းဖျားစဉ်အတွင်း ကိုသိန်း ပြုစုခဲ့သည့်အတွက် သံလုံး ကျေးဇူးတင်သလို ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် ရာနှုန်းပြည့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကား မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိုသိန်း သူ့အား ဆက်ဆံပုံ ပြုစုပုံသည် ဝတ်ကျေဝန်ကုန်နိုင်လှသည်ဟု သိနေသည်။ ပျူပျူငှာငှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောဆိုနေသော်လည်း အသက်မပါလှသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။

ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ စနောင့်စနင်းဖြစ်နေသော အရာတစ်ခု ရှိသည်။ သူ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် ရက်များအတွင်း ဘာအဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုမှ ကိုသိန်း ရလာတာ မတွေ့ရ။ တိုလီမိုလီ အစုတ်အပြတ်ကလေးတွေသာ

တစ်ခုတစ်စ ပါလာတတ်သည်။ ပြီး တစ်နေ့ကလည်း ကိုသိန်း အချိန်အတော်ကြီး ကြာအောင် သွားနေပြီး စွတ်စွတ်စိုစို ပင်ပန်းပန်း ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ လက်မှာလည်း ဘာမှ မပါ။ သူ့ကို မေးကြည့်သောအခါ “အလကားပါကွာ၊ ငါ ပျင်းတာနဲ့ ရေဆင်းကူးပြီး ဗောင်း (ခရုကြီးတစ်မျိုး) ငုတ်ကြည့်တာ၊ နှစ်လုံးပဲ ရတယ်” ဆိုပြီး ခါးပိုက်ထဲက ဗောင်းနှစ်လုံး ထုတ်ပြသည်။ သံလုံး စိတ်ထဲမှာ သိပ်မသက်သာချင်။ ကိုသိန်း ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ အကဲခတ်ရမည်။ သူ့နောက် လိုက်ကြည့်ရမည်။

ကိုသိန်း မရှိသည့်အချိန်များတွင် သံလုံး တဲနားတစ်ဝိုက်မှာ ချိုင်းထောက်နှင့် လမ်းလျှောက်ကျင့်သည်။ ကိုသိန်းရှေ့မှာဆိုလျှင် ခြေထောက်နာသဖြင့် ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်သလို ဟန်ဆောင်နေသည်။ တစ်နေ့နံနက် ကိုသိန်း ကမ်းနားတစ်လျှောက် ရှာဖွေရေး ထွက်သွားပြီး ကမ်းအငူစွန်းကလေးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံလုံး နောက်က လိုက်လေသည်။ သူတို့တဲမှ အငူစွန်းကလေးထိ ကိုက်နှစ်ရာခန့် ကွာဝေးသည်။

အငူစွန်းကလေး ဟိုဘက်တွင်ကား ကျယ်ဝန်းသော ပင်လယ်ကွေ့တစ်ခု ရှိသည်။ ပစ္စည်းတွေ အများဆုံးရသော ပင်လယ်ကမ်းကွေ့။ အငူစွန်းထိပ် ကျောက်ဆောင်အကွယ်မှ စောင့်ကြည့်လျှင် ကွေ့ထဲမှာ ကိုသိန်း ဘာတွေ လုပ်နေသည်ကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်သည်။

သံလုံး ချိုင်းထောက်နှင့် အလျှောက်ကျင့်ထားသည်ဆိုသော်လည်း ယခုလို သဲသောင်ပြင်တစ်လျှောက် ဝေးဝေးလံလံ တောက်လျှောက်ကြီး သွားရသည့်အခါ အတော့်ကို မသက်သာ။ တဲဘေး သဲမြေက ခပ်မာမာမို့ လျှောက်ရလွယ်သည်။ ကမ်းစပ်သဲပြင်မှာမူ ချိုင်းထောက်က နက်နက်ကြီး ကျုံ့ဝင်သည်။ ခြေထောက်အဆစ် နာလာသည်။ ချိုင်းကြားက နာလာသည်။ မောလည်း မောသည်။ လမ်းမှာ ရပ်ရင်း အမောဖြေ၊ အမောပြေလျှင် ဆက်လျှောက်နှင့် တမေ့တလျောလောက် ထင်ရအောင် သွားပြီးမှ အငူလေးထိပ် ရောက်လေသည်။

သံလုံး အငူစွန်းကျောက်ဆောင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်၍ အမောအပန်းဖြေနေပြီး အတန်ကြာမှ ထလာကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ် ချိတ်တက်သည်။ တစ်ဘက်သို့ လုံလုံခြုံခြုံ လှမ်းမျှော်ကြည့်နိုင်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်အောင် ခူးထောက်လိုက်၊ ဖင်ရွှေ့လိုက်နှင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တက်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်အကွယ်မှ အသာ ခေါင်းပြုကြည့်သည့်အခါ မိမိနှင့် များစွာ မဝေးလှသည့် ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် ကိုသိန်းကို သွားတွေ့သည်။ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ကာ ပင်လယ်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ ရေထဲ နည်းနည်း ဆင်းလိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်နှင့်၊ တစ်ခုခု တွေ့နေသည့် ပုံမျိုး။ သံလုံးဆီက ကြည့်တော့ ရေထဲမှာ ပစ္စည်းနှင့်တူတာ ဘာမှ မမြင်ရသေး။ ကျောက်ဆောင်သေးသေးလေးတွေ၊ ခပ်ကြီးကြီးတွေကလည်း ရှိနေသဖြင့် သူ့ဆီက မမြင်ရဘဲ ကွယ်နေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သံလုံး တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကိုသိန်း

စိတ်မရှည်တော့ဘူး ထင်သည်။ ခါးတောင်းကျိုက် ဖြုတ်ကာ ပုဆိုးချွတ်၍ သောင်ပြင်ပေါ် ပစ်တင်ထားခဲ့ပြီး ရေထဲ ဆင်းသွားသည်။

ရင်ဘတ်လောက် အနက်ထိ ကူးခတ်သွားသည်။ သူ စောင့်မျှော်နေသော ပစ္စည်းဆီကို ရောက်သွားပြီ။ သံလုံး မြင်ပြီ။ ပီပါတစ်လုံး။ ကိုသိန်း ကမ်းစပ်ဘက် တွန်းယူလာသည်။ ရေထဲမှာ အတော်မြုပ်ပုံ ထောက်၍ ဆီအပြည့် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သံလုံး မှန်းဆသည်။ ကိုသိန်း ဘာလုပ်မည်နည်း။ အဖြူအမည်း သဲကွဲတော့မည်။ ဆီပုံး သောင်ပေါ် ရောက်လာပြီ။ ကိုသိန်း ဆီပုံးကို သောင်ပြင်အပေါ်ပိုင်း သဲမွေမွေတွေအထိ တွန်းတင်နေသည်။ ဘယ်လိုလဲ။ သူတို့တဲဆီ သယ်မည်ဆိုလျှင် ပင်လယ်ရေစပ်နားက သဲမာမာတစ်လျှောက် တွန်းလိုမ့်လာရုံပဲ ရှိသည်။ တွန်းရခက်သည့် သဲပျော့သဲမွေအထိ တင်စရာ မလို။

သူ ဘယ်သွားမလဲ။ ကျွန်းပေါ်မှာက တော်ရုံတန်ရုံ ပစ္စည်းကို လူမမြင်အောင် အလွယ်တကူ ဖွက်ထားနိုင်သည့် လျှို့ဝှက်လေးတွေ အတော်ပဲ ရှိသည်။ ပြီး ဟို လိုဏ်ခေါင်းကြီးလည်း ရှိသည်။ အဲသည့်အထိ သွားမှာလား။ တောထဲအရောက်ဆိုရင်တော့ မနည်း တွန်းရ သယ်ရလိမ့်မည်။ ကိုသိန်း မတွန်းတော့။ တူးနေပြီ။ သဲပြင်ကို တူးသည်။ ယက်သည်။ လက်စသတ်တော့ တွင်းတူးပြီး မြုပ်မှာကိုး။ သံလုံး တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ တဲဆီသို့ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနှင့် ပြန်ပြေးလာသည်။

ကိုသိန်း သစ္စာဖောက်ပြီ။ ခွေးမသား သစ္စာဖောက်ပြီ။ သည်ကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်နည်း။ သည်ကျွန်းပေါ်မှာ ရသမျှ နှစ်ယောက်အတူတူ ဝေယူမည်ဟု ကတိရှိခဲ့သည်။ ငါးကြီးအန်ဖတ် ရလည်း အတူတူ၊ ပုလင်းခွံတစ်လုံး ရလည်း အတူတူဟု ဆိုခဲ့သည်။ ယခုတော့ နေကလေး ဆယ်ကိုးရက် မကောင်း၍ မလိုက်နိုင်ရုံနှင့် သူက ကလိမ်ကျသည်။ သည်ပစ္စည်းတွေ ဖွက်ထားပြီး သူ ဘာလုပ်မည်နည်း။

ရွာပြန်ရောက် ဝေစုခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှ သူက တစ်ခြားတစ်နေရာက စက်လှေငှားပြီး တစ်ခေါက် ပြန်လာလိမ့်မည်ထင်သည်။ သည်လိုဆိုရင်လည်း သူ ကလိမ်ကျသည့်သတင်းက မကြာမတင်ဆိုသလို ပေါက်ကြားလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သူက သည်အရပ်သားမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရသမျှပစ္စည်း ရသည့်ဈေးနှင့်ရောင်းချပြီး တစ်ရပ်တစ်ရွာ လစ်ပြေးသွားနိုင်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒီကိစ္စကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားပြီး ရွာက ကိုယ့်လူတွေလာမှ ဖော်ထုတ်လိုက်လျှင် မကောင်းဘူးလား။ ဟုတ်သည်။ အဲဒါ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်၊ အဲသည်အခါမှ အကြောင်း သိကြတာပေါ့။ သို့သော် သည်ကြားထဲ သတိဝီရိယနှင့် နေမှဟု သံလုံး သဘောရသည်။ လောဘဇော ဒေါသဇောတွေနှင့်မို့ သံလုံး ခြေနှာနေသည်ကိုပင် မေ့သွားဟန်တူသည်။ တဲဆီသို့ မြန်မြန်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

တဲထဲရောက်တော့ သံလုံး ဂနာမငြိမ်။ ဒေါသကြောင့်လား ဖျားခါစ အားသိပ်မရှိသေးမီ ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ရှားလိုက်ရ၍လားမသိ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်မနေနိုင်။ ရူးချင်မူးချင် ဖြစ်နေသည်။ ခဏခဏ ထပြီး တဲတံခါးဝမှ ခေါင်းပြုကာ ကိုသိန်း ပြန်လာနေပြီလား လှမ်း လှမ်းကြည့်သည်။ အတန်ကြာတော့ အငူစွန်းကလေးတစ်ဘက်က ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ကိုသိန်း ရှေ့ဆက်တိုးမလာဘဲ အငူစွန်းနားမှာပင် တလည်လည် လုပ်နေသည်။

တဲဘက်သို့လည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်သည် ထင်သည်။ ဘာလုပ်နေသနည်း။ သူ့ကို လိုက်ပြီးချောင်းတာ သိသွားလေပြီလား။

သေချာသည်။ ချိုင်းထောက်ကြီးနှင့် လျှောက်လာသည့် သူ့ခြေရာတွေ အငူစွန်းနောက်မှာ ဆုံးနေတာ ထင်းထင်းကြီး မြင်မှာ မှချ။ ဒါဆိုရင် ကိုသိန်း ဘာလုပ်မည်လဲ။ သူ အလိမ်ပေါ်သွားပြီဆိုပြီး ရမ်းနိုင်သည်။ တစ်ဆုံးတစ်စ လုပ်နိုင်သည်။ လူကတော့ ခပ်ပျော့ပျော့သမား။ အချို့သတ်၍ ပေါင်းတတ်သူ။ သို့သော် သစ္စာဖောက်တာ ပေါ်သွားသည့် အနေအထား၊ ငွေကြေးကလည်း အနည်းဆုံး လေးငါးသောင်းလောက် ရှိနေသည့် အနေအထားမှာ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်လည်း ကိုယ်က တိတိကျကျ သိတာမဟုတ်။ မိန်းမလျာလို ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ပုံမျိုးနဲ့ လူသတ်တဲ့ လူတွေလည်း အများကြီး ရှိသည်။

လတ်တလော အချို့သတ်ထားပြီး နောက်တော့မှ အလစ်မှာ လက်စတုန်း လုပ်ချင်လုပ်နိုင်သည်။ ငါ သေတယ်ဆိုရင် ရွာကလူတွေ သူ့ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်မှာ သေချာသည်။ စစ်ကြဆေးကြမှာ သေချာသည်။ သို့သော် ဒါတွေက နောက်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ။ လောလောဆယ် အသက်အန္တရာယ် ရှိနေတာက ငါ။ ဘုရား။ သံလုံး ကျောချမ်းသွားသည်။ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ကာကွယ်ရမည်။ သူ မလုပ်ခင် ကိုယ်က လက်ဦးအောင် လုပ်ရလိမ့်မည်။ ရွာကလူတွေ လာရင် ဖျားပြီး သေသွားတယ် ပြောမည်။ မသင်္ကာတော့ကော ဘာအရေးလဲ။ ဘယ်သူက ပြဿနာ ဖော်နေမှာလဲ။ ဒါပေမယ့် ငါက ချိုင်းထောက် တစ်ဘက်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ သေသွားမယ်။ သတိထား၊ သတိထားရမယ်။ ဓား ဘယ်မှာလဲ။ သံလုံး ဓားတွေ ကမန်းကတန်း လိုက်ရှာသည်။ ပျာပျာသလဲ ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်လာသည်။ မီးဖိုနားမှာ ဓားမ တစ်ချောင်း တွေ့သည်။ ကောက်ယူပြီး သူ့ကွပ်ပျစ်ပေါ် တင်ကာ ပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် ကောက်ဖုံးထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်ချောင်း၊ နောက်တစ်ချောင်း၊ နောက်ထပ် ဓားတစ်ချောင်း၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။

တဲပြင်က ကိုသိန်း အသံကြားရသည်။ သံလုံး ဆတ်ခနဲ ထပြီး ဓားကို ကိုင်ထားသည်။

“ဟေ့ သံလုံး”

သံလုံး မထူး။

“သံလုံးရေ၊ ဟေ့ သံလုံး”

မတုံ့ပြန်၊ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှန်း မသိ။

အငူစွန်းလေးနားမှာ ချိုင်းထောက်ရာတွေ တွေ့ကတည်းက သံလုံး အစအဆုံး မြင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုသိန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဇာတ်ကတော့ ရှုပ်ပြီ။ သံလုံး ဘာလုပ်မည်လဲ၊ မမှန်းဆတတ်။ တတ်နိုင်သမျှတော့ မြွေမသေ တုတ်မကျိုး ဖြစ်အောင် ကြည့်လုပ်ရမည်ဟု စဉ်းစားသည်။ သို့သော် လိုလိုမယ်မယ် သောင်ပြင်ပေါ်မှာတွေ့ရသည့် သစ်သားတုတ် ခပ်တိုတို တစ်ချောင်းကိုတော့ ခါးနောက်က အသာ ထိုးလာခဲ့သည်။

ကိုသိန်း တဲထဲ လှမ်းပြီး ခေါ်ပြန်သည်။

“သံလုံး မင်း ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

ကိုသိန်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တဲထဲ အသာချောင်းကြည့်သည်။ သံလုံးကို မြင်သည်။ တဲအလယ်တွင် ဂူဂူကြီး ရပ်လျက်။ ချိုင်းထောက်တစ်ဘက်၊ ဓားတစ်ဘက်။

“သံလုံး အပြင်ထွက်ခဲ့ပါကွ၊ မင်းနဲ့ ငါ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးရအောင်၊ အရမ်းကာရော မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပါ့မယ်”

သံလုံး ကြောင်နေသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ အပြင်လည်း မထွက်ရဲ။ အပြင်က တစ်ခုခု ဆီးပြီး လုပ်လိုက်လျှင်။

“သံလုံး၊ ခေါ်တာ ထူးပါဦးကွ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ငါ အထဲ ဝင်လာခဲ့ရမလား”

သည်အခါ သံလုံး ရုတ်တရက် ပြန်အော်သည်။ ကြောက်အားလန့်အား ကမူးရှူးထိုးနှင့်။

“မလာနဲ့၊ ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်၊ ခင်ဗျား ဝင်လာရင် ကျုပ် ဓားနဲ့ ခုတ်မိလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ဒီနားမှာ မနေနဲ့၊ ခပ်ဝေးဝေး ဆုတ်ပါ”

“ဒီမှာ မနေလို့ ငါ ဘယ်သွားနေရမလဲကွ၊ အဲဒီ ဓားထားပြီး မင်း အပြင်ထွက်ပါ၊ မင်းကို ငါ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြမယ်”

သံလုံးဆီက အသံ မကြားရ၊ စဉ်းစားနေဟန် တူသည်။ ကိုသိန်း ဘေးဘီကြည့်သည်။ တဲပြင်ဘက် ထင်းပုံမှာ ဓားမတစ်ချောင်း။ ကိုသိန်း ထင်းပုံနား သွားကပ်သည်။ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် သည်ဓားမ လှမ်းဆွဲရမည်။ ကိုသိန်း သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် သစ်သားချောင်းကို တဲဝသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး သံလုံးဆီ အော်ပြောသည်။

“အဲဒီမှာဟေ့ သံလုံး၊ ငါ ဘာလက်နက်မှ မကိုင်ဘူး၊ မင်း ရဲရဲ ထွက်ခွဲ၊ အပြင်မှာ ဆွေးနွေးမယ်၊ ငါ လုပ်ချင်ရင် မင်းဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းက ခြေကျိုးနေတဲ့ လူပဲ၊ ငါ ဒီခေါင်မိုး မီးရှို့လိုက်ရင် မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

မီးသံကြားတော့ သံလုံး လန့်သွားသည်။ တံခါးဝ ဆတ်ခနဲ ပြေးထွက်လာပြီး တဲရှေ့ရပ်သည်။ သူ့လက်မှာ ဓားနှင့်၊ ကိုသိန်းရှေ့ သုံးကိုက်လောက်အကွာမှာ။ သံလုံး ဖြုန်းခနဲ ထွက်လာတော့ ကိုသိန်း လန့်သွားပြီး ထင်းပုံက ဓားကို လှမ်းဆွဲသည်။ သံလုံးက ကပျာကယာ လက်ထဲက ဓားနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ဓားနှောင့်က နဖူးကို မှန်ပြီး ကိုသိန်း ယိုင်သွားသည်။ သံလုံး ပြေးသွားကာ ချိုင်းထောင်နှင့် လွဲရိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သံလုံး ဘယ်ခြေထောက် သစ်သား တစ်ချောင်းနှင့် ခလုတ်တိုက်ကာ ဟပ်ထိုးအလဲ ကိုသိန်း ဓားနှင့် လှမ်းခုတ်သည်။ ထင်းခုတ်သော ဓား၊ အလေးစီးသည်။ သူ့ဓားက သံလုံး ဘယ်ဘက်ပုခုံးနှင့် လည်တိုင်အစပ်မှာ ဒုတ်ခနဲ မြုပ်သွားသည်။ သံလုံး လဲကျသွားပြီးနောက် ပြန်၍ ကုန်းထကာ ပင်လယ်ကမ်းဘက် သွေးရှူးသွေးတမ်း ထွက်ပြေးသည်။ သောင်ပြင်မှာ လျှောက်ပြေးနေပြီး ရေစပ်က ကျောက်ဆောင်လေး တစ်ခုနံ့ဘေးမှာ လဲကျသွားသည်။ လည်ပင်းက သွေးတွေ ငေါက်ခနဲ ပန်းထွက်နေသည်။

ကိုသိန်း မင်သက်မိသလို ကြောင်၍နေပြီးမှ လက်ထဲက ဓားကို ပစ်ချကာ သံလုံးနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ကိုသိန်း ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိရိုးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကလေးတွေနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်ရင် ခင်ဗျားကို ရွာက လူတွေ သတ်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့”

သံလုံးပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်နေသည်။ ကိုသိန်း ဘာလုပ်ရမှန်း ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။ သံလုံး လည်ပင်းရှိ ဟနေသော ဓားဒဏ်ရာမှာ သွေးတွေ အရှိန်နှင့် ပန်းထွက်နေသည်။ ဘေးနားမှာလည်း အိုင်ထွန်းနေပြီ။ ကိုသိန်း

သွေးပန်းထွက်နေသည့် နေရာကို လက်ဝါးနှင့် ဖိပိတ်သည်။ မရ။ သွေးတွေက ရေပိုက်ပေါက်သလို တရဟော ထွက်နေသည်။ သူ့လက်တွေ တွတ်တွတ်ရဲကာ စိန္တသွားသည်။ ကိုသိန်း သူ့ပုဆိုးအောက်နားကို တစ်ထွာလောက် ပတ်ပတ်လည် ဖျံ့ချလိုက်ပြီး ဓားဒဏ်ရာကို အဝတ်စုတ်နှင့် ဖိထားသည်။

“ငါ မသတ်ပါဘူးကွာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ တစ်သက်လုံး သူများကို နာကျင်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အခု ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကိုသိန်း ငိုသံပါကြီးနှင့် ဆက်ပြောသည်။ လက်ထဲက အဝတ် ရွှဲစွဲစိုကာ သွေးတွေ အပြင် စီးထွက်လာသည်။ ကိုသိန်း တဲဆီ အမြန်ပြေးကာ တွေ့သမျှ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေ ကောက်ဆွဲလာပြီး သံလုံး လည်ပင်းမှာ ဖိထားသည်။ သံလုံးပါစပ်က ညည်းညူနေသည်။ အသံကား မသဲကွဲတော့။ ကိုသိန်း သံလုံးကို ပွေ့ချီကာ တဲဆီ သယ်ယူလာပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် တင်သည်။

သံလုံး ငြိမ်၍ နေသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား။ သေများ သွားပြီလား။ လက်ကောက်ဝတ် သွေးစမ်းကြည့်သည်။ ရင်ဘတ် စမ်းကြည့်သည်။ မျက်စိ ဖြိုကြည့်သည်။ မသိ။ သေသလား။ ရှင်သလား။ မေ့မြောနေတာလား။ အသက်ရှူသေးလား။ စောင့်ကြည့်သည်။ ဘုရား၊ ဘုရား မသေပါစေနဲ့။ အကြာကြီး ထိုင်စောင့်ကြည့်နေသည်။ အသက်မရှူ။ လုံးဝ မလှုပ်။ လုံးဝ မလှုပ်။ သံလုံး သေချေပြီတကား။

ငါမှားပြီ။ သည်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သံလုံးတို့ရွာက တံငါတွေ လာလျှင် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ဖျားပြီး သေသည်ဟုပဲ ဆိုရမည်။ ဘယ်လိုမှ ယုံမည်မဟုတ်။ မယုံလျှင်လည်း မတတ်နိုင်။ အလောင်းဖော်ကြည့်လည်း အဲသည့်အချိန်ကျ အသားတွေ ဆွေးရှေးမည်။ ဓားဒဏ်ရာ တွေတော့မည်မဟုတ်။ ကိုသိန်း သံလုံးအလောင်းကို မြေမြုပ်ရန် တဲပြင်ထုတ်လာသည်။ ငါမှားသည်။ ငါ့အမှားပဲ။ ငါလောဘကြီးလို့ ဖြစ်ရတာ။ ငါ စိတ်ကောင်းမရှိလို့ ဖြစ်တာ။ သံလုံးက လူကောင်းကလေးပဲ။ သူငွေးသားဘဝက မလိမ္မာလို့ မွဲသွားတဲ့ကောင်လေး။ သားတွေ သမီးတွေလည်း ရှိသေး။ ငါက ဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းပြီး ဘာလုပ်မလဲ။ ဘယ်အရပ် သွားနေမလဲ။ စောင့်မျှော်နေမည့် သားမယား မရှိ။ အဖေအမေလည်း ကွယ်လွန်ပြီ။ ကိုယ့်ကို စေတနာထားမည့် ဆွေရင်းမျိုးရင်းလည်း မရှိတော့။ ခင်ရာ ဆွေမျိုး။ သည်အရပ်က သည်လူတွေနှင့် သွေးမတော် သားမစပ်ပေမယ့် ဆွေမျိုးရင်းချာလို ရင်းရင်းနှီးနှီး အကျွမ်းတဝင် နေလာခဲ့သည်။

ခုတော့ သည်နေရာမှာ ဆက်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်ပြီ။ ကိုသိန်း သံလုံးအတွက် တွင်းတူးစရာ ရှာသည်။ ဓားတစ်လက်။ ကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်သည်။ သံလုံးကို ခုတ်ခဲ့သောဓား။ သွေးတွေ စေးထန်းလျက်။ ငါ လူသတ်ခဲ့ပြီ။ လူသတ်သမား။ ခြေကျိုးနေသည့် လူကို ဓားနှင့် ခုတ်သတ်ခဲ့သည်။ ငါ အရှုံး။ အလကားကောင်။ ခေါင်းထဲမှာ

ထုံ၍ နေသည်။ အလကားပဲ။ သွားပြီ။ ပြီးပြီ။ ဓားကို ပစ်ချပြီး တဲထဲ ဝင်သွားသည်။

ကွပ်ပျစ်မှာ အကြာကြီး ထိုင်ပြီး ငေးနေသည်။ သွားပြီ။ မရတော့ဘူး။ ဘယ်ပြေးမလဲ။ ရွာက လူတွေ၊ တံငါတွေ၊ သံလုံးမယား၊ ကလေးတွေ၊ ကိုသန်းအောင်တို့၊ ကိုဘိုးညွန့်တို့၊ လူတွေ၊ လူတွေ။ လူတံတိုင်းကြီး ဝိုင်းနေသည်။ ငါ သွားပြီ။ ပြီးပြီ။

တဲထဲမှာ ကြိုးတွေ၊ နိုင်လွန်ကြိုးတွေတွေ။ အကြီး အသေး မျိုးစုံ၊ လက်ညှိုးလုံး၊ လက်သန်းလုံးမှ လက်ကျင်းဝတ်လောက်အထိ အရွယ်အစားစား ရှိသည်။ အခွေလိုက်၊ အခွေလိုက်။ အပုံလိုက်၊ အပုံလိုက်။ အတိုရှိသည်။ အရှည်ရှိသည်။ လက်ညှိုးလုံးအရွယ် နိုင်လွန်ကြိုး ခပ်တိုတို တစ်ချောင်း ဆွဲယူကာ အပြင်ဘက် ထွက်လာသည်။ သူ့စိတ် တည်ငြိမ်နေသည်။ သို့မဟုတ် သူ့မှာ စိတ်ဆိုတာ မရှိတော့။ စကရပ် တစ်ခုလို သူ လှုပ်ရှားသည်။ သည်အလုပ်က အလွန် လွယ်ကူသော အလုပ်။ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ချိန်၊ စဉ်းစားဉာဏ် ချွတ်ယွင်းချိန်မှာ လုပ်နိုင်သောအလုပ်။ ကိုသိန်း နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် ကွင်းလျောကလေး တစ်ခု လှပသေသပ်စွာ လုပ်လိုက်သည်။ ဆွဲကြည့်လိုက်လျှင် လျောခနဲ။ အထစ်အငေါ့မရှိ။ လက်မှုအတတ်မှာ မကျွမ်းကျင်ခဲ့သော၊ တစ်သက်လုံးလည်း ဘယ်နေရာမှာမှ အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့သော ကိုသိန်း၏ ဘဝမှာ အအောင်မြင်ဆုံး၊ အပီရိဆုံး၊ အသေသပ်ဆုံး လက်ရာ။

တစ်လခန့်အကြာ ကျွန်းသို့ ပထမဆုံး စက်လှေ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သံလုံးတို့ ရွာက တံငါများ။ ကျွန်းမှာ တိတ်ဆိတ်လွန်းသဖြင့် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားကြသည်။ “သံလုံးရေ၊ ဟေ့ သံလုံး”၊ “ဗျို့ ကိုသိန်း”အော်ခေါ်ရင်း တဲဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။

တဲဘေးတွင် များစွာ မခြောက်သွေ့သေးသည့် အရိုးစု တစ်စု တွေ့ကြသည်။

ထို့နောက်။

တဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းဆီက သစ်ကိုင်း ခပ်နီမ့်နီမ့်တစ်ခုမှာ လေတိုက်တိုင်း တွဲလွဲလွဲနေသည့် အရိုးစု တစ်ခု။ “ကျုပ်တို့ သတ္တိ သိပလားဗျို့” ဟု သွားကြီးဖြူကာ ရယ်မော ပြောဆိုနေသလို။

ပြီးပါပြီ။

ရွှေ

ရွှေနီချောင်းက တကယ်ပင် ရွှေထွက်သော ချောင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် မြန်မာပြည်တလွှား အခေါင်အဖျားဆုံး နေရာများပါ မကျန်အောင် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ရွှေရှာခဲ့သည့် သူ့အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင် ရွှေနီချောင်းရိုးသည် သည်တိုင်းပြည်၌ ရွှေအများဆုံး စုဝေးတည်ရှိရာနေရာ၊ အလွယ်ကူဆုံး အများအပြားဆုံး ထုတ်ယူရရှိရာနေရာ၊ အကြီးမားဆုံး အစိုင်အခဲများ တွေ့ရှိရာနေရာ ဖြစ်ချေသည်။

သို့သော် ရွှေ ဆိုသည်က အန္တရာယ်နှင့် အမြဲတစေ ဒွန်တွဲနေလေ့ရှိသည်။ ရွှေသိုက်ဟူသည် အန္တရာယ်သိုက်။

ရွှေနီချောင်းမှာက ထူးခြားသော အခြေအနေများကြောင့် ပို၍ အန္တရာယ်များသည်။ သည်နေရာမှာတွေ့လျှင် သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ ရိုးရိုးသားသား ရွှေတူးသမားတစ်ယောက်ဟု ယုံမှတ်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ သည်ဘက်က တွေ့လျှင် ဟိုဘက်လူ။ ဟိုဘက်က တွေ့လျှင် သည်ဘက်လူ။ သည်လိုပဲ ယူဆကြလိမ့်မည်။ သူ ရောက်နေသည့်နေရာက တော်ရုံတန်ရုံ စွန့်စားရှာဖွေသူတို့ ရောက်လေ့ရှိသည့်နေရာမျိုး မဟုတ်။ စဉ်းပင် စဉ်းစားရဲသည့် နေရာမျိုးမဟုတ်။ သည်နေရာသည် ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားသည့်နေရာ၊ ကြိမ်းမောင်းချောက်လှန့်ထားသည့်နေရာ၊ သို့သော် မည်သူမျှလည်း တကယ်တမ်း စိုးပိုင်မှု မရှိသေးသည့်နေရာ။

ထို့ကြောင့်လည်း သည်နေရာက အလွန်အန္တရာယ်များသည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက အန္တရာယ်ဆိုသည်ကို ဂရုစိုက်တတ်သူမျိုး မဟုတ်။ သူ ဂရုစိုက်သည်က ရွှေ။ မြေကြီးထဲက ရလာမည့် ရွှေ။ ဓားပြမတိုက်၊ လက်ဖြန့်မခံ၊ လူတကာဆီမှာ ကျွန်မခံဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ဉာဏ်ပီရိယနှင့် တူးဖော်ရရှိလာမည့် ရွှေ။

သူတစ်သက်လုံး ရွှေနှင့် ရင်းနှီး အကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ရွှေ ရှိရာနောက် တကောက်ကောက် သူ လိုက်ခဲ့သည်။ သူ ခေါင်းထဲမှာ ရွှေသည်သာ အမြဲ ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။

စင်စစ် သူက ရွှေမြေမှာ သန္ဓေတည်၍ ရွှေမြေမှာပင် မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်သောအခါက

အောက်မြန်မာပြည် ရွှေကျင်သမားတို့ အကြီးအကျယ် စုဝေးခဲ့ရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်သည့်
ပဲခူးရိုးမအရှေ့တောင်စွန်း ကျွန်းနှစ်ပင်စခန်းသည် သူ ချက်မြုပ်ရာ နေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

လူမှန်း သိပါပြီ ဆိုကတည်းက လောကမှာ ရွှေသာ ပဓာနဆိုသော စကားကို မိဘများ နှုတ်ဖျားမှ တစ်ရံမလတ်
သူ ကြားခဲ့ရသည်။ ဆင်းရဲသား မိဘများ၊ မဆင်းရဲသင့်ပဲ ဆင်းရဲခဲ့ရသည့် မိဘများ၊ ငွေဂုဏ်မောက်သူများကို
ငွေနှင့် အနိုင်ယူပြမည်ဟူသော ဒေါသမာနတို့ဖြင့် ငွေအတွက် ရွှေရှာခဲ့ကြသော မိဘများ။

သူ၏ နှစ်ဘက်သော ဘိုးဘွားများက သူ့မြို့ရွာအလျောက် ချမ်းသာကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ချမ်းသာမှုထက်မက မာနတက်နေကြသူများ။ ပို၍ဆိုးသည်က လုပ်ငန်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ဖြစ်၍
တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အငြိုးအာယာတ ကြီးမားနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သည်လိုရန်ဘက် မိသားစုနှစ်စုမှ
ပေါက်ဖွားလာသော လူငယ်လုံမငယ်နှစ်ဦး၏ အချစ်ရေးသည်ကား မည်သို့မျှ ဖြောင့်ဖြူးနိုင်စရာအကြောင်း
မရှိခဲ့။ လူငယ်ဘဝ၏ ပြင်းပြခိုင်မာသော အချစ်စိတ်မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် မိုက်မဲမှု သို့မဟုတ် ရဲဝံ့စွန့်စားမှုတို့ဖြင့်
မိဘ၏ အရိပ်အာဝါသနှင့် ဩဇာအာဏာများအောက်မှ သူတို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ကြသည်။ အတန်းပညာ
မည်မည်ရရ မတတ်သေးမီ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် အိမ်ရာ တည်ထောင်ခဲ့ကြသည့် လူငယ်နှစ်ဦးကို
နှစ်ဘက်မိဘက စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့က ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြပါ။ သူတို့ တတ်ထားသည့်
အတန်းပညာက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်လောက်သည့်အဆင့် မရှိသေး။ သို့သော်
အတန်းပညာမလိုအပ်ဘဲ ငွေထက် တန်ဖိုးကြီးမားသည့် ရွှေ ကို အလွယ်တကူ ရယူနိုင်သည့် နေရာတစ်ခုက
သူတို့ မြို့ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေချေသည်။ ဤသည်က ကျွန်းနှစ်ပင်စခန်း။

ကျွန်းနှစ်ပင်စခန်း၏ သတင်းက သည်နယ်တစ်ခွင်မှာ သင်းပျံ့ကျော်ကြားလျက် ရှိသည်။ ကျွန်းနှစ်ပင်စခန်းသည်
ဖြတ်လမ်းနည်း ငွေရှာလိုသူများ၊ သူဌေးအိပ်မက် မက်နေသူများ၊ ဖဲသမား၊ အရက်သမား၊ ဘိန်းစား၊ အမျိုးမျိုး
အပြားပြားသော လူလိမ်လူကောက်များကိုသာမက ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်လမ်းမမြင်သည့် ရိုးရိုးသားသား
လက်လုပ်လက်စား မှန်သမျှတို့အား ဖိတ်ခေါ်လျက် ရှိနေချေသည်။

အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ရွှေနယ်မြေမှာ စတည်းချကာ အများနည်းတူ ပေါက်တူးတစ်လက်
ကျင်ခွက်တစ်ခွက်ဖြင့် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သည်နယ်မြေက ရွှေထွက်သော မြေဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် တစ်ရံရောအခါက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်
သို့မဟုတ် လူတစ်စုအနေနှင့် ပြောစမှတ် ပြုရလောက်အောင် ရဲခဲဖူးမည် ဖြစ်သော်လည်း ရွှေအကြီးအကျယ်
ထွက်သည်ဟု အကျော်ဇေယျ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ရွှေတူးသမားတွေ အမြောက်အများ ရောက်လာ
ရှာဖွေကြပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဘယ်သူမှပင် များများစားစား စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် ရသည်ဟူ၍

မကြားရတော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ငရုတ်သီးစေ့အရွယ် ဆန်စေ့အရွယ် အဖွဲ့အစုကလေးများ ရတတ်တာ ရှိသော်လည်း အဓိက အားဖြင့်ကား မြေစိုင်းမြေခဲထုထဲတွင် အလွန် နည်းပါးစွာ ကြံပြန့်ပါရှိနေသည့် ရွှေမှုန် ရွှေမွှားလေးများကို ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် ရှာဖွေ စုယူနေကြရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး စာရင်းချုပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရခြင်းအတွက် လုပ်အားခ ရသည် ဆိုရုံလောက်သာ။ တစ်ခြားနေရာများမှာ လုပ်ကိုင်ကြသည့် လက်လုပ်လက်စား ပျံ့ကျသမားများထက် နေ့တွက်ကိုက်သည် ဆိုရုံသာ။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ တစ်နေ့နေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား များများစားစား ရလေမလား ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်၊ များများ မရသေးမိမှာလည်း သည်နေရာတွင် ရပ်တည်ကျင်လည်ရုံလောက်တော့ မှန်မှန် ရနေသည် ဟူသော ယုံကြည်အားထားချက်ဖြင့် သည်အလုပ်ကိုပဲ စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကြာလာပြန်တော့ သည်အလုပ်အပြင် အခြား ဘာလုပ်ငန်းမှ မမြင်တတ်တော့။ မလုပ်တတ်တော့။

သို့နှင့် ကျွန်းနှစ်ပင်စခန်း အခြေအနေ သိပ်မကောင်းတော့ဟု ဆိုသည့်အချိန်၌ နီးစပ်ရာ လူများနှင့် ရောယောင်ကာ ရွှေဖီးကွက်စခန်း၊ ထိုနောက် လိပ်တောင်ကြော၊ ထိုနောက် ငါးဘတ်အိုင် စသည်ဖြင့် ရွှေ့ရင်းပြောင်းရင်း သည်အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ နောက်ဆုံး ရေအိုင်စိမ့်စမ်းများမှာ အညောင်းမိခံရသည့် ဒဏ်၊ မကြာခဏ ငှက်ဖျားရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်သည့် ဒဏ်တို့ဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဘဝမှာပင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါသွားခဲ့သည့် အချိန်အထိ ဖြစ်လေသည်။

သည်အချိန်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူက အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်၊ လေးတန်းကျောင်းသား။

အဖေဘက်မှ အဘိုးအဘွားက သူ့ကို ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်သည်။ ကျောင်းပညာ တတ်အောင် ဖိစီးစီး ထိန်းကျောင်းပဲ့ပြင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မိဘနှစ်ပါးထံမှ ရွှေအဖျားက သူ့ထံမှာ စွဲမြဲစွာ ကပ်ပါလာသည်။ မွေးတုန်းက ရွှေစခန်းမှာ မွေးခဲ့၍ မိဘများ ရွှေကျင်ရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပါကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကလေး၊ ကျောင်းပိတ်ချိန်များတွင် မိဘများနှင့်အတူ စမ်းချောင်းထဲမှာ ရွှံ့များ သဲများနှင့် ဆော့ကစားရင်း လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မခြား ဝင်ငွေ ရရှိခဲ့ဖူးသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျောင်းပညာသင်ဖို့ တိုက်တွန်းရသည့်အလုပ်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ် မဟုတ်ပေ။

ကျောင်းသင်စာကို သူ စိတ်ဝင်စား၍ မရ။ သူ့စိတ်က ပြင်ပမှာပဲ ရှိနေသည်။ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် အနေအထားအရ သူက အရွယ်တူ တန်းတူ ကလေးများထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ များစွာ ကြီးရင့်သလို ဖြစ်နေသည်။

ရွယ်တူတန်းတူတွေကို သူ ပေါင်း၍မရ။ ကျောင်းခန်းပြင်ပ၌ သူထက် နည်းနည်းကြီးသူ၊ များများကြီးသူများကိုသာ သူ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

အဘိုးအဘွား အချုပ်အချယ် အနှောင်အဖွဲ့ကို သူ မကြိုက်နိုင်သကဲ့သို့ တစ်ဘက်ကလည်း ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းနေထိုင်နိုင်သူတို့၏ လွတ်လပ်မှုကို အမြဲ တွေ့မြင်အားကျနေခဲ့မိသည်။ ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့သည့် မိဘနှစ်ပါး၏ အရိပ်များ။ သည်အရိပ်များက သူ့အပေါ် အမြဲ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ အဘိုးအဘွားသာမက ဘာမှ မသက်ဆိုင်သူတွေကပါ သည်မိဘနှစ်ပါး၏ အမည်နာမကို ထုတ်ဖော်ကာ သူ့ကို မေတ္တာနှင့် ဆိုဆုံးမကြသည်။ သည်မိဘ အမည်တွေကို ဆွဲထည့်ကာ သူ့ကို ဆူပူမောင်းမဲကြသည်။ မိမိအတွက်နှင့် မရှိသောသူများ ပြစ်တင်ပြောဆိုခံရသည်ကို မကြိုက်။ မရှိတော့သော သူများအတွက် မိမိကို ဆိုကြပြောကြသည်ကိုလည်း သူက လုံးဝ မကြိုက်။ သူနှင့် အုပ်ထိန်းသူ လောက၊ နီးစပ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကများအကြား ပဋိပက္ခ ကြီးမားလာသည်။ သည်အခါ လူကြီးမိဘများ အမြင်၌ သူက မိဘနှစ်ပါး၏ မိုက်မွေကို ဆက်ခံမည့် လူမိုက်ကလေး ဖြစ်လာလေသည်။

မိမဲ့ ဖမဲ့၊ မှီခိုနေသည့် အဘိုးအဘွားများနှင့်လည်း သဟဇာတမဖြစ်၊ ပညာတတ် ဖြစ်လာဖို့ အလားအလာလည်း မရှိ၊ ဆိုးဖို့ တေဖို့သာ များသည်ဟူသော အနုတ်လက္ခဏာပြသည့် အမြင်များအောက်၌ လူငယ်ဘဝ အစဦးချစ်သူနှင့် သွေလွဲခဲ့ရသည်။ အချစ်ဆိုသောအရာကို အမွန်အမြတ် ယုယပိုက်ထွေးမိစ အချိန်ကာလမှာပင် ဒေါသ အာယာတများ ရင်ကွဲတသမှုများဖြင့် သည်အချစ်ကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့မိရသည်။ သို့နှင့် သူ့အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်စကာလမှာပင် အဘိုးအဘွား အိမ်ယာမှ သူ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

သူ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်ရှိသွားသည်က သူ့မိဘများ ရှိစဉ်က လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့် ရွှေနယ်မြေ နေရာဟောင်းတစ်ခု။ ရွှေပင့်ကူချောင်းဟု ခေါ်သည်။ ရှေးသရောအခါက ထိုနေရာတွင် ကံထူးသူတစ်ဦး ပင့်ကူသဏ္ဌာန် ရွှေတုံးရွှေခဲကြီးတစ်ခု ရရှိဖူးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် နာမည်။ ရွှေပင့်ကူချောင်း၏ ချောင်းဖျား ချောင်းလက်တက်များ ဖြန့်ကျက်ရာ ဝန်းကျင်သည်ကား နာမည်ကျော်ကြားသည့် ရွှေထွက်ရာ နယ်မြေတစ်ခု။ ပင့်ကူစခန်းမှာ သူ ကလေးဘဝကတည်းက သိကျွမ်းလာခဲ့သော လူကြီးသူမများလည်း ရှိသည်။ ရွယ်တူတန်းတူ သူငယ်ချင်းများလည်း ရှိသည်။

သည်က မိသားစု တစ်စုနှင့် အတူနေ အတူစားကာ ရှာဖွေသောလုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့သည်။ သည်မိသားစုက ရွှေသမားများထဲမှာ အရိုးသားဆုံး လူစုဖြစ်သည်။ စီးပွားမဖြစ်ဆုံး လူစုလည်း ဖြစ်သည်။ အများသူငါ ရှာဖွေနေကြသည့် အပေါ်ယံကြော မြေလွှာများမှာပဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကြဖွေကြပြီး တစ်နေကုန်၍ နေ့တွက်ကလေး ကိုက်လျှင် ယနေ့အဖို့ လုပ်ရကျိုးနပ်သည်ဟု တင်းတိမ်နေကြသူမျိုးတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုကို သူ ခင်မင်သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းသဖွယ် ရင်းနှီးချစ်ခင်သည်။ ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ သို့သော်

ရိုးပျော့လွန်းသော သူတို့ စိတ်ဓာတ်ကို သူ သဘောမကျ။ သူ့သဘောက လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်သည့်နောက်တော့ တကယ်တမ်း ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်စေချင်သည်။ သို့သော် လူဆိုသည်က သူ့သဘာဝနှင့် သူသာ ဖြစ်ချေသည်။

အစမှာတော့ သူက သည်မိသားစုနှင့် အတူနေသည့်အားလျော်စွာ သူတို့ ပုံစံမျိုးအတိုင်း လုပ်ကိုင်၍ နေခဲ့သေးသည်။ သည်နောက်တော့ သူက သည့်ထက်လောဘကြီးကြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အလုပ်လုပ်သူများနှင့် ပူးပေါင်းကာ နက်ရှိုင်းသော တွင်းခေါင်းများ၊ ဥမင်လိုက်ခေါင်းများထဲသို့ပါ ဝင်ရောက်တူးဆွ ရှာဖွေလာခဲ့သည်။ အန္တရာယ်ကို မသိ မဟုတ်၊ သူ သိသည်။ လိုက်ခေါင်း ပြိုကျကာ အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်ခံသွားကြရသည့် ရွှေတူးသမားများအကြောင်းလည်း သူ ကောင်းကောင်း ကြံဖူးကြားဖူးပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက အန္တရာယ်ကို တွေးကြောက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ပဲ နေတတ်သူမျိုး မဟုတ်။ စိတ်ကူးနှင့် ရူးနေတတ်သူမျိုးလည်း မဟုတ်။ အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားသည့် မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို အန္တရာယ်နှင့် မရင်းဘဲ မအောင်မြင်နိုင်ဆိုသည်ကို သူ သဘောပေါက်ထားသည်။ ပြီး ရွှေရှာသူချင်း တူပေမယ့် သူ့မှာ သူများတကာနှင့် မတူသည့် အလွန်ပြင်းပြသော စိတ်ဓာတ်ရှိခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာမှာ များများ ရနိုင်မလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရင် များများ ရမလဲ။ ဒါကို သူ အမြဲ စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစားရုံမက စိတ်ကူးရသမျှ တကယ်လည်း ထ လုပ်သည်။ ယခု လုပ်ကိုင်ကြည့်နေသည့်နေရာက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လောက်ရသလဲ၊ ဘယ်လောက် အလားအလာ ရှိသလဲ၊ ပင်ပန်းပန်း ခါးတောင့်အောင်၊ ပခုံးကြော ဇက်ကြောတွေ မာအောင် တင်းအောင်၊ လက်တွေခြေတွေ ပဲကြီးရေခွံတွန့်ပြီး အဖတ်လိုက် အလွှာလိုက် ကွာကျကုန်အောင် ကုန်းရုန်းလုပ်ပါမှ တစ်နေ့ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ် သို့မဟုတ် ရှစ်ဆယ်တစ်ရာဆိုသော ငွေမျိုး ရမည်ဆိုလျှင် သည်အလုပ်သည် ရွှေဟူသော အမည်နာမနှင့် ထိုက်တန်သော အလုပ် မဟုတ်ဟု သူ ခံယူသည်။

ပြီး အသက်မကြီးသေးသော်လည်း အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတစုံသည့် လူကြီးမျိုးနှင့် လိုက်လံပေါင်းသင်းဖူးသဖြင့် တစ်နေ့ငါးဆယ်၊ တစ်ရာဆိုသော ငွေသည် ဘယ်လောက်မှ အသုံးမခံသည့်အကြောင်းနှင့် ငွေသာများများရှိပါက လောကမှာ သုံးစရာ၊ စွဲစရာ၊ ပျော်စရာနည်းလမ်းတွေ များလှကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်နေရာဖြစ်စေ နှစ်ရှည်လများ လုပ်ကိုင်နေ၍မျှ နောင်တစ်နေ့ ချမ်းသာလာဖို့ မသေချာလျှင် သည်နေရာ သည်ဌာနကို ဘာသံယောဇဉ်မှ တွယ်နေစရာမလို၊ အလျင်အမြန် စွန့်ခွာဖို့သာ ရှိသည်ဟု သူက အပြတ်အသား ခံယူထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သည်စခန်း၌သာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မခွာတမ်း လုပ်ကိုင်ကာ အဝေးဆီသို့ အပြောနှင့်ပဲ လွမ်းနေကြသူတွေ၊ နားစွန့်နားဖျား ပြောသံကြားနှင့် တစ်ခြားတစ်ပါး အရပ်ဒေသများမှ လာရောက်ကာ သည်နယ်မြေ အခြေအနေကို လေ့လာစမ်းသပ်ကြည့်ကြသည့် နယ်စုံပယ်စုံ ရောက်ဖူးသူတွေနှင့် ရင်းနှီးအောင်

ပေါင်းသည်။ သူတို့ထံမှ ရသမျှ မေးသည်။ စုံစမ်းသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်တွေ့ ဗဟုသုတများသာမက ယုံတမ်းစကားဆန်သည့် ရွှေဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များပါ မကျန် ရွှေသတင်း မှန်သမျှကို သူ့ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်သားသည်။ စဉ်းစားသည်။ စိစစ်သည်။

ထိုနောက်တွက်က သည်နယ်တစ်ခွင်မှာပဲ သူများတကာတွေက သည်တစ်နေရာမှာ ခပ်များများလေး ပိုတွေ့ရသည်ဆိုလျှင် အဲသည်နေရာကလေးကို စုပြုံတိုးဝှေ့လာကြပြီး နောက်ထပ် ဘယ်နေရာ သိပ်ကောင်းနေသည်ဟု အုတ်အော်သောင်းတင်း သတင်းစကား မကြားရေချင်း၊ သည်တစ်နေရာမှာ မဖြုတ်တမ်း မရွှေ့တမ်း လုပ်ကိုင်နေတတ်ကြသော်လည်း သူကတော့ တစ်နေ့တွက် သူများတကာလောက် ကိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ တစ်နေရာတွင် ပေမနေဘဲ သူများ မလုပ်သေးသည့်နေရာ၊ မရောက်သေးသည့်နေရာတွေ အနှံ့အပြား လိုက်လံ စမ်းသပ်ကြည့်လေသည်။

စမ်းချောင်းအစပ်တွေမှာ စမ်းသည်။ ရေမနီးသည့် လျှိုမြောင်ချောင်ကြားများနှင့် တောင်စောင်း၊ တောင်ကမ်းပါးများက မြေကို ချောင်းနားမြောင်းနားရောက်အောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း သယ်ယူ၍လည်း စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ မြစ်ချောင်းကမ်းပါးများ၊ ရေအောက်ကြမ်းပြင်များက မြေများကို ငုတ်လျှိုးတူးဆွ ယူ၍လည်း စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သူများတကာတွေက မြို့နား၊ ရွာနား၊ စခန်းနား ကပ်နေသည့်နေရာများ၊ နေ့ချင်းပြန် သွားလာလုပ်ကိုင်၍ ရသည့်နေရာများမှာ လုပ်တတ်ကြသော်လည်း သူက တစ်ခါတစ်ရံ သူများတကာနှင့် အတော် ဝေးလှမ်းသည့်နေရာများမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဆိုသလို ရိက္ခာနှင့်တကွ သွားနေကာ ရှာတတ်ဖွေတတ်သည်။ သူက ရွံ့တွေ၊ သဲတွေ၊ ကျောက်ခဲတွေကြားမှာ ရွှေမှုန်ရွှေမွှားလေး တစ်စက်နှစ်စက် အရောင်လက်ပြီး ပေါ်လာတာမြင်ရုံနှင့် စိတ်အားတက်ကြသူမဟုတ်။ ဘယ်နေရာမှာ အတုံးအခဲ အဖဲ့အစ ကြီးကြီးမားမားတွေ များများစားစား တွေ့ရမလဲဆိုတာ လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

အစပိုင်းတွင်ကား သူနှင့် စိတ်သဘောထားချင်း နီးစပ်သူ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်တစ်လေ ပါတတ်သည်။ သို့သော် သူနှင့် ရင်ဘောင်တန်း လိုက်နိုင်သူ သူ့လို စိတ်ဖွံ့ဖြိုးထန်သူမျိုးက ရှားလှသည်။ သူ့ကို ကြောက်စရာ အံ့ဩစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို မြင်ကာ တဖြည်းဖြည်း အဖော်လိုက်မည့်သူများ ရှောင်ရှားသွားခဲ့ကြသည်။

အဖော်ပါတော့မှ သူက ပို၍ ရဲဝံ့စွန့်စားကာ လူသူမနီးသည့် တောအုံ့ ချုံကြား မြောင်းကြားဒေသများတွင် တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ပတ် ဆယ်ရက် ဆယ်လေးငါးရက်ဆိုသလို ကြာရှည်စွာ သွားရောက်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ရှာဖွေသည့်အလေ့အထ ရလာသည်။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ အနေကြာတော့ မုဆိုးစိုင်းသင်ဆိုသလို တောလေ့ တောသဘာဝများ နားလည်လာသည်။ အခေါင်အဖျားနေရာများမှာ တစ်ဦးတည်း တစ်မိသားစုတည်းဆိုသလို နေတတ်သည့် တောင်ယာသမားများ၊ တောလိုက်မုဆိုးများနှင့် မကြာခဏ

တွေ့ဆုံမိကာ သူတို့ထံမှ တောပညာ တောထုံးစံများနှင့် တောတွင်းရှင်သန်နေထိုင်နည်းများ၊ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ပုံ ရှောင်ကွင်းပုံနည်းလမ်းများကို ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောထဲတောင်ထဲမှာ လိုအပ်သည့်အခါ ဆီမရှိ ဆန်မရှိဘဲ တောရိုင်းသတ္တဝါတစ်ကောင်လို နေထိုင်နိုင်စွမ်းပင် ရှိလာသည်။

သို့သော် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရွှေ ဆိုသည်က အန္တရာယ်။

သည်တော သည်တောင်ထဲမှာ သည်လူငယ်တစ်ယောက် အနံ့အပြား သွားလာရှာဖွေလျက်ရှိသည်ကို ကိုယ့်အလုပ်ကို ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသော တောင်ယာသမားများ၊ မုဆိုးများ သိကြသကဲ့သို့ ရွှေတူးသမားများထက်ပင် ဖြတ်လမ်းလိုက်ချင်သည့် ရွှေခါးပြများလည်း သိရှိခဲ့ကြသည်။ သူ မြို့နားရွာနား ပြန်လာသည့်အခါများတွင် တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းကြသည်။ စူးစမ်းကြသည်။ ဘယ်လောက်ဖိုး ရောင်းသလဲ။ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးတွေ ရနေသလဲ။ ရွှေသိုက် တစ်ခုခုကိုများ တွေ့နေပြီလား။

စင်စစ် သူက ရွှေပင့်ကူချောင်းတစ်ဝိုက်မှာ ပြောပလောက်အောင် မရပါ။ တစ်ချို့သော နေရာများမှာ ခပ်များများလေး ရခဲ့တာရှိသည်။ သို့သော် ၎င်းနေရာများမှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဇောက်ချလုပ်လောက်သည်ဟူ၍ကား သူ မယူဆသေး။ ထို့ကြောင့် ရွှေမြဲ ပြောင်းမြဲ နေရာသစ် ရှာဖွေမြဲ ရှာဖွေလျက်ပင် ရှိသည်။ သို့သော် သူ့မှာ တစ်ကိုယ်တည်းသမားလည်းဖြစ် တောတွင်းမှာ သုံးစရာ စွဲစရာလည်း မရှိသဖြင့် မြို့တက်လာသည့်အခါများတွင် အတော်လေး စုမိစောင်းမိလာသလိုဖြစ်ကာ မြို့မှာ ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းများနှင့် ပြန်ဆုံသည့်အခါ၌ ရက်ရက်ရောရော ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲရုံမျှမက တစ်ခါတစ်လေ မန္တလေးအထိ ရန်ကုန်အထိ တက်ကာ ဟိုတယ်တွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ စုံစေ့အောင် လျှောက်လည်လျှောက်သုံး လုပ်တတ်သေးသဖြင့် ဘေးလူတစ်ချို့က သည်ကောင်လေး ဟန်ကျနေပြီဟု အထင်ကြီးခဲ့ကြသည်။

ထိုနည်းတူ တစ်ဘက်ကလည်း သည်ကောင်လေးလို မလောက်လေးမလောက်စားကလေး၊ အလွယ်တကူ ကိုင်တွယ်၍ ရနိုင်မည့်ကောင်ကလေးဟု အထင်သေးမှားကြပြန်သည်။ သည်အထင်ကြီးမှု အထင်သေးမှုများက တစ်ဦးတည်း ငြိမ်းချမ်းနေသည့် သူ့အနေအထားကို ပျက်ပြားစေခဲ့သည်။

သူ့နောက်က ခြေရာခံလိုက်သူတွေ လိုက်ကြသည်။ သူ့ကို လက်ရဖမ်းဆီးကာ ကြိမ်းမောင်း ခြောက်လှန့်မေးသူက မေးသည်။ သူ့ထံမှ လုယက်ပြီး အပြတ်ရှင်းဖို့ ကြိုးစားသူက ကြိုးစားသည်။

သို့သော် သူက သာမန် တောတွင်းသားမဟုတ်။ တောတွင်းမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သွားလာလှုပ်ရှားကာ ပင်ပန်းပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် အလေ့အကျင့်ကြောင့် သူ့၌ သန်မာသော ကြွက်သားများနှင့် ကြံ့ခိုင်မာကြောသော စိတ်ဓာတ်ရှိနေသည်။ ပြီး သည်ရွှေရူးသမားလေးကို ခင်မင်နှစ်သက်ခဲ့မိသော မုဆိုးကြီးတစ်ယောက် တမင်တကာ သင်ကြားပေးခဲ့သဖြင့် သူက တောတွင်းတိရစ္ဆာန် ရန်သူ၊ လူရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ၌ အသုံးပြုရမည့် တိုက်ခိုက်ပုံ နည်းစနစ်များကိုပါ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွှေခါးပြတိုရန်မှ သူ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သည်နယ်မြေ သည်တောတောင်ထဲမှာ သုံးကြိမ် သုံးခါမျှ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရပြီး၊ တစ်ကြိမ်တွင် လူမသမာနှစ်ဦးအား တောထဲ တစ်နေရာစီ ခွဲ၍ မြှုပ်နှံခဲ့ရပြီးသည့်နောက်တွင်ကား သူ့အနေနှင့် ရှေ့ရေး နောက်ရေးကို အလေးအနက် တွေးတောသုံးသပ်ရန် လိုအပ်လာတော့၏။

ရွှေပင့်ကူနယ်မြေမှာ သူ အကြောင်းမဲ့ နာမည်ကြီးနေပြီ။ နာမည်ကြီးသည်နှင့်အမျှ အန္တရာယ်က တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးထွားလာပြီ။ သည်နေရာသည် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်၍ လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားရလောက်အောင် ထိုက်တန်ပါ၏လော။ သည်ချောင်းမကြီးနှင့်တကွ ချောင်းငယ်ချောင်းလက်တက်များ တောင်ပေါ် စမ်းချောင်းများပါမကျန် သူ စမ်းသပ်ရှာဖွေခဲ့သည်မှာ နံ့သလောက် ရှိပြီ။ အချိန်ကာလအားဖြင့်လည်း နှစ်နှစ်ကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် သူ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သေးသည့် နေရာကလေးတစ်ချို့တော့ ရှိသေးသည်မှန်၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း စမ်းသပ်ကြည့်လျှင် သည်နေရာတွေလည်း ယခင်နေရာများနှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲ ရှိဖို့များနေပြီ။ ပြီး မကြာဘူးဆိုတောင် လေးငါးခြောက်လတော့ ကြာနေလိမ့်ဦးမည်။ သူ သည်နေရာမှာ ကြာရှည်မနေချင်တော့။ ဆက်ပြီး အချိန် မဖြုန်းချင်တော့။ မြန်မာပြည်မှာ ရွှေထွက်သည့် နေရာတွေ အများကြီးရှိကြောင်း သူသိထားသည်။ သည်နေရာထက် အများအပြား ရရှိနိုင်သည်။ သူ့မှာ သည်နေရာမှာပဲ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေနေဖို့ ဝတ္တရားမရှိ။

စင်စစ် တိုင်းပြည်အနှံ့ လှည့်ပတ်ရှာဖွေသည့် ရွှေသမားတွေလည်း အများအပြားပင် ရှိသည်။ သူကိုယ်တိုင် သည်လိုလူမျိုး အတော်များများနှင့် တွေ့ဖူးသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသူတွေလည်း ရှိသည်။ လိုအပ်လျှင် ၎င်းတို့နှင့် အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်၍ ရနိုင်သည်။ ပြီး သူ ပြောသံ ကြားဖူးသည့်အလျောက်ဆိုလျှင် မြန်မာပြည်၌ ရွှေ ရှာဖွေတွေ့ရှိရသည့် နေရာများသည် ပထဝီသဘောအရ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ သိပ်မခြားနား ဆင်တူရိုးမှားပဲ ဖြစ်သည်။ ရွှေရှာသူတို့ဝန်းကျင်၊ ရွှေအသိုက်အအုံ၊ ရွှေလူအဖွဲ့အစည်းငယ်တို့၏ သဘောသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ နေ့စား လုပ်အားသမား၊ တစ်နပ်စား အပြတ်လုပ်မည့်သူများ၊ ဖဲသမား၊ လူလိမ်လူကောက်များ၊ သူခိုးခါးပြများ၊ သည်ရုပ်သည်ရေ၊ သည်မျက်နှာ အမူအရာမျိုး၊ သည်အကျင့် စာရိတ္တမျိုးချည်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်နေရာ၌ လုပ်ဖူးလျှင် နောက်တစ်ရာ၌ မလုပ်တတ်စရာ မရှိ။ မကျင်လည်ဝံ့စရာ မရှိ။ ပြီး သူ့မှာ သတ္တိ ရှိသည်။ သတိ ရှိသည်။ ထိုနောက် တစ်ကောင်ကြွက်။

သည်တိုင်းပြည်တွင် အကြီးမားဆုံး ရွှေသိုက်သည် အဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။ ဒါကို သူ တွေ့အောင် ရှာရလိမ့်မည်။ သူ ရှာမည်။

ပထမအဆင့်တွင် နည်းနည်း စုမိဆောင်းမိပြီး ရှိဖို့ လိုသည်။ ဟိုနယ် သည်နယ်မှာ အခြေတကျ မလုပ်ရမီ လေ့လာဖို့ စူးစမ်းဖို့ ပေါင်းသင်းဖို့ လက်နက်ကိရိယာနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးများ ဝယ်ဖို့ ငွေလိုသည်။ လက်ထဲမှာ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသည့် ရွှေတိုရွှေစက ငွေ တစ်သောင်းခွဲ နှစ်သောင်းဖိုးလောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။ သို့သော် သည်မျှနှင့် မဖြစ်သေး။ မြို့ဆိုသည်က တောနှင့်မတူ၊ ငွေစကား အလွန်ပြောသည်။ တောတဲမှာ ဦးနှောက်နှင့် ကြွက်သား မျှတစွာ အသုံးချတတ်လျှင် အရာရာ အောင်မြင်သည်။ မြို့မှာက ငွေပါမှ။ များများပါမှ များများ အဆင်ပြေသည်။ ပြီး သူက သည်အချိန်မှာတော့ ငွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဈေးဆစ်ဖို့ စိတ်ကူးမျိုး အညံ့ခံဖို့ စိတ်ကူးမျိုး လုံးဝ မရှိတော့။ သည်ငွေထက် နှစ်ဆလောက် ထပ်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ တစ်ခြားတစ်ပါး မြို့ရွာမှာ လှုပ်ရှားသည့်အခါ ပို၍ လွယ်ကူချောမွေ့လိမ့်မည် ထင်သည်။ ဘယ်လို လုပ်မည်နည်း။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကျော်လုံး သူ စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့သည့် နေရာများထဲမှာ သူ မက်မောလောက်အောင် မဖြစ်သော်လည်း အကောင်းဆုံးဟု ယူဆရသော တစ်နေရာ ရှိသည်။ သည်နေရာတွင် သေသေချာချာ စတည်းချကာ အလုပ်လုပ်လျှင် တစ်လနှစ်လ ဒါမှမဟုတ် အလွန်ဆုံး သုံးလလောက်နှင့် သည်ငွေလောက်တော့ သေချာပေါက် ရရမည်။

သည်ခရီးအတွက် လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် စီစဉ်သည်။ ကြာကြာနေရမည်ဆိုတော့ နေရေးထိုင်ရေးမှာ အထိုက်အလျောက် သက်တောင့်သက်သာ ရှိအောင် စီစဉ်ရမည်။ ရိက္ခာလည်း များများ၊ တစ်ပါတည်း သယ်သွားနိုင်ဖို့ လိုသည်။ ရိက္ခာဆိုသည်မှာလည်း ဆန်နှင့် ဆားသာဖြစ်သည်။ ကျန်တာတွေ အရေးမကြီး။ တောထဲမှာ အသီးအရွက်အတွက်ရော သားငါးအတွက်ပါ ပူစရာမရှိ။ နားလည်တတ်ကျွမ်းသူအတွက် တောဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းအမျိုး စုံလင်သည့် ဈေးခင်းကြီး တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဈေးထဲမှာ အလကား ချရောင်းနေသည့် ပစ္စည်းတွေကို ရယူဖို့အတွက် သူ့မှာ တောအသိပညာ ရှိသည်။ လက်နက်ကိရိယာလည်း စုံသည်။ ငါးများချိတ် တစ်တွဲ၊ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း၊ ဓားမတိုတစ်ချောင်း၊ ပြီး ပွိုင့်တူတူး ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်။ သည်သေနတ်က အကောင်ပလောင်ငယ်များ ပစ်ခတ်စားသောက်ရန်၊ လူရန်သူနှင့် တွေ့လျှင် ခြိမ်းခြောက်ဟန့်တားရန်၊ လိုအပ်လျှင် ချေမှုန်းရန် အထောက်အကူပြု ကိရိယာ။

ပစ္စည်းပစ္စယများ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် စုဆောင်းသည်။ စိတ်ချရသည့် တစ်နေရာမှာ လှေတစ်စင်း ငှားသည်။

ညဘက်တွင် လှေကလေးပေါ်သို့ ဆန်ထည့်ထားသည့် ပလတ်စတစ်ပုံးကြီး နှစ်လုံး၊ အဝတ်အစားနှင့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကြီး တစ်လုံး၊ တာပေါ်လင်စနှင့် ချုပ်ထားသည့် သူ အသုံးပြုနေကျ တဲလိပ်၊ ပြီး ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြား၊ ကျင်ခွက်၊ ဒန်အိုး၊ ရေဘူးရေခွက် စသည်တို့ကို တင်ပြီး မြစ်ညာသို့ မှန်မှန် လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။ နားလိုက် သွားလိုက်နှင့် ခြောက်နာရီခန့် ကြာအောင် လှော်ခတ်ပြီးသည့်နောက် ချောင်းလက်တက်ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ကွေဝင်ကာ လှေလှော်၍ ရသလောက် ဆက်လှော်လာခဲ့သည်။ လှေနှင့် ဆက်မသွားနိုင်တော့သည့် နေရာရောက်မှ လှေကို ရပ်ပြီး ပစ္စည်းများ ချကာ လုံခြုံသည့် တစ်နေရာတွင် သိုဝှက်သည်။ ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မြို့ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ပွင့်တူးတူး သေနတ် လက်က ကိုင်ကာ စစ်လွယ်အိတ်ကလေး တစ်လုံး လွယ်လျက် တောဘက် ဝင်ခဲ့သည်။ ရွှေကျင်မည့်နေရာအနီး သူ စတည်းချမည့်နေရာကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်သည်။ ဝှက်ထားခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ၎င်းနေရာသို့ ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်သည်။ အကွယ်အကာ ကောင်းသည့်နေရာတစ်ခုမှာ တာပေါ်လင်တဲနိမ့်ကလေး ထိုးလိုက်သည်။ တဲရှေ့တဲနောက် မလှမ်းမကမ်းဆီလောက်တွင် သစ်ရွက်အုပ်အုပ် ရှိသော သစ်ပင်နှစ်ပင် ရွေးပြီး လင့်စင်တစ်ခုစီ ထိုးသည်။ ပြီးလျှင် သူ လှုပ်ရှားမည့် နယ်မြေတစ်ဝိုက်သို့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်မလာနိုင်စေရန် စည်းဝိုင်း သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထောင်ချောက် စည်းဝိုင်း။

ပြင်ဆင်မှု လုပ်ငန်းများ ပြီးစီးပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လုပ်ငန်း စတင်သည်။ မိမိ နယ်မြေဝန်းကျင်ကို တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ထောက်လှမ်းခြင်း၊ ထောင်ချောက်များကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်ခြင်းတို့ကို ချန်၍ အချိန်ပြည့်ဆိုသလို ရွှေကျင်သည့်အလုပ်ကိုသာ စူးစိုက်လုပ်ကိုင်သည်။

သည်နေရာ အကောင်းဆုံးဟု သူ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းပုံမရ။ ပထမ ရက်သတ္တပတ် တစ်ခုလုံးလောက်ပင် အခြေအနေ အတော်ကောင်းနေသည်။ သည်နှုန်းအတိုင်းသာ ရသွားမည်ဆိုလျှင် အခြားတစ်ပါးအရပ်သို့ မသွားဘဲ သည်နေရာမှာပင် သိန်းဂဏန်း အတော်များများ ရနိုင်နေသည်။ သို့သော် သည်နေရာမှာ နှစ်ရှည်လများ လုပ်နေ၍ ဖြစ်မည်လား။ သူက နာမည်ကြီးနေပြီ။ လျှို့ဝှက်မှု ပျက်နေပြီ။ ပြီး ဒါသည် တကယ့် ရွှေသိုက်မဟုတ်သေး။ သည်မျှလောက်ကို တွယ်တာ တပ်မက်နေမှု မဖြစ်။ ပြီး သည်မဖြစ်စလောက်ကို အကြီးအကျယ်ထင်ပြီး ငမ်းငမ်းတက် လိုက်နေသူတွေက ရှိနေသည်။ ဘယ်လောက်ပင် ပီပီရီရီ သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်သည်ဆိုစေ သူ့ကို အမှတ်မဲ့ မြင်တွေ့လိုက်မိသူတွေ ရှိနိုင်သည်။ လူတွေက တစ်ဆင့် သတင်းပြန့်ပွားကာ အကြံသမားများနားသို့ ပေါက်ကြားသွားနိုင်သည်။ မဖြစ်။ သည်နေရာသည် လုံခြုံရေးအတွက် သိပ် စိတ်ချရသော နေရာမဟုတ်။ စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်လုပ်နေနိုင်သည့် နေရာမဟုတ်။

သို့သော် သည်လိုပဲ စိတ်မချ တချ လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်လခွဲခန့်ကြာသည့်အချိန်၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေလျှင် သည်နေရာက ခွာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အချိန်တွင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရလေသည်။

ညနေစောင်း၊ နေညိုချိန်၊ နယ်နိမိတ်စည်းဝိုင်းကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေဆဲ လက်ဝဲဘက်မှ ဝုန်းခနဲ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး သတ္တဝါတစ်ကောင် ချုံများကြားက ထရန်ကာ သူ့အပေါ် တည့်တည့် ကျဆင်းလာသည်ကို လျှပ်တပြက် မြင်လိုက်ရသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားပြီး ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ယခင် သင်ကြားထားဖူးသည့် အလေ့အကျင့်အရ ရှေ့သို့ ကျွမ်းပစ်ထိုးကာ ရှောင်မိလိုက်သည်။ လုံးဝ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးကား မဟုတ်။ ကျောဘက်က ထူထူပူပူ ခံစားလိုက်ရသည်။ လူက တလိမ့်ခေါက်ကွေး။ သည်ကြားထဲက လှည့်ကြည့်မိသောအခါ သူ့နောက်ဘက်မှာ ကျား။

ကျားက သူ့အပေါ် ကျော်ကာ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် အရှိန်လွန်ပြီး ထိုးကျသွားသည်။ သူ ကမန်းကတန်းထကာ ကျားနှင့် ဝေးရာဘက် စွတ်ပြေးသည်။ ကိုယ်ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်တစ်ခုမှာ မိတော့မည့်ဆဲဆဲ သတိပြုမိကာ ဘေးနားကပ် ရှောင်ပြေးရသည်။ ပြေးရင်း စဉ်းစားသည်။ ဘယ်နေရာ ပြေးမလဲ၊ ဘယ်လို ပြေးမလဲ၊ စဉ်းစားရင်း ပြေးရင်းက နောက်ဘက်က ဝုန်းခနဲ အသံတစ်ခု ကြားသည်။ ကိုင်းထောင်ချောက်မှာ ကျားမိနေသည်။ သုတ်ကိုင်း၊ ချက်ချင်း သတိရသည်။ သစ်ကိုင်းသေးသေး၊ ကြိုးသေးသေးနှင့် ထောင်ထားသောကိုင်း၊ ကျားဖမ်းဖို့ ထောင်ထားသော ကိုင်းမဟုတ်၊ တောကောင်သေးသေးများ ဖမ်းမိရုံ၊ လူရန်သူဆိုလျှင်လည်း အထိုက်အလျောက် ဟန့်တားနိုင်ရုံ ထောင်ထားသည့်ကိုင်း။ ကျား တစ်ချက် ရုန်းရုံဖြင့် ချက်ချင်း လွတ်သွားလိမ့်မည်။ မြန်မြန်ပြေး၊ ဘယ်ပြေးမည်လဲ၊ ရှေ့မှာ သစ်ပင်မြင့်မြင့် တစ်ပင်။ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်သည်။ အောက်ဆုံး ခွဆုံထက် သူ တက်မိချိန်မှာပင် ထောင်ချောက်သစ်ကိုင်း ကျိုးကာ ကျား သူ့အောက် ရောက်လာသည်။

ကျားဆိုတာ သစ်ပင် မတက်နိုင်၊ ကျားသစ်သာ တက်နိုင်သည်ဟု မုဆိုးများ ဆိုကြသည်။ သည်ကောင်ကတော့ ကျားအစစ်ပါပဲ။ သို့သော် မတော်တဆ သစ်ပင်တက်တတ်သည့် ကျားဖြစ်နေလျှင် ခက်မည်။ ကျားဆိုတာ အတက်တော့ တတ်သည် အဆင်းသာ မတတ်ဆိုသော စကားလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။ သူ အပေါ်ပိုင်းသို့ ဒရောသောပါး ပြေးတက်သည်။

ကျား တက်မလာ၊ အောက်ဘက်မှာသာ မော့ကြည့်ပြီး တဝောင်းဝောင်း ဟိန်းနေသည်။ ပင်စည်ကို ချိတ်တွယ်ပြီး လက်သည်းရှည်ကြီးများနှင့် ကုတ်ခြစ်နေသည်။ ပါးစပ်ကြီး ဖြို၍ ဖြို၍ ဟိန်းသည်။

သူ အထိုက်အလျောက် သွေးအေးသွားသည်။ ကျား တက်မလာနိုင်တာ သေချာပြီ။ သို့သော် သည်ကောင်ကို

ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ဆိုင်းနေမလဲ။ သည်ပြဿနာကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ။ ခေါင်းအေးအေး ထားပြီး စဉ်းစားသည်။ ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်။ သည်သေနတ်က ကျားခုန်အုပ်စဉ် လွတ်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သေနတ်ပါလျှင် ပစ်ခတ်နိုင်မည်။ သို့သော် ပွိုင့်တူးတူး ကျည်ဆန်ကို ကျားက ကျည်ဆန်ရယ်လို့မှ အောက်မေ့ပါ့မလား သူ မပြောတတ်။ ဘာပဲပြောပြော မျက်စိတည့်တည့် မှန်အောင် ချိန်၍ ပစ်ခတ်နိုင်လျှင်တော့ ကျားရန်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် သူ ထင်သည်။ သို့သော် လောလောဆယ် မရှိသည့်အရာကို စဉ်းစားမနေနှင့်။ လက်ငင်းအခြေအနေ၌ လက်နက်ဆို၍ သူ့ခါးမှာ သားရေခါးပတ်နှင့် တွဲချိတ်ထားသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ရှိသည်။ အလှသက်သက် ထိုးထားခြင်းမဟုတ်။ ဓားမြှောင်ကို သူ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်တတ်သည်။ သုံးစွဲခဲ့သည့် အလေ့အကျင့်လည်း များစွာ ရှိသည်။ သို့သော် ကျားတစ်ကောင်ကိုတော့ ဓားမြှောင်တစ်စင်းတည်းနှင့် မတိုက်ခိုက်ဖူးခဲ့။ စင်စစ် သည်ဟာက သူ ရင်ဆိုင်ဖူးသည့် ပထမဆုံး ကျားဖြစ်သည်။ တိရိစ္ဆာန်ရုံ ပြင်ပမှာ ပထမဆုံး အနီးကပ် ကြုံဖူးသည့် ကျား။

ကျားက အပင်အောက် မလှမ်းမကမ်းလောက်က ဟောက်လိုက်ဟိန်းလိုက်။ ပင်စည်ကို ကုတ်တွယ်ကာ အပေါ်သို့ ချိတ်တက်လာတော့မလိုနှင့် ခြိမ်းလိုက် ခြောက်လိုက်။ သစ်ပင်အခေါက်တွေ တဖွားဖွား ပဲ့ကွာကျအောင် ကုတ်ဖဲ့နေသော လက်သည်းရှည်ကြီးများနှင့် လူကို အရိုးပါ မကျန်အောင် ကိုက်ဝါးပစ်နိုင်မည့် သွားစွယ်ကြီးများနှင့် အစာအဟာရအဖြစ် သူ့ကို မျိုချသွားမည့် အာခံတွင်းပေါက်ကြီးကို ကြောက်ဖွယ်လိလိ မြင်တွေ့နေရသည်။

မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ လက်နက်ဆို၍ သည်ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းတည်း။ ဓားမြှောင်ကို စွန့်ပြီး သုံးမည်လား။ ဓားမြှောင် ဆုံးရှုံးလျှင် ဘာလက်နက်မှ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ သို့သော် သည်နည်းမှ လွဲ၍ တစ်ခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိတော့။ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား လက်ဆ မှန်မှန်ထား၍ အလုပ် လုပ်ရလိမ့်မည်။ အောက်ဆုံးခွဆုံဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သည်ခွဆုံက ကျား အလှမ်း မမှီတမီ။ တကယ်တမ်း ထခုန်လျှင်တော့ မိချင် မိနိုင်မည်။ သို့သော် ပင်စည်မှာ ချိတ်တွယ်နေရင်းတော့ ခုန်နိုင်မည်မဟုတ်။ ခုန်မည်ဆိုလျှင် အောက်ခြေမြေကြီးမှ ဘေးဘက်ထောက် အရှိန်ယူရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်လျှင် အောက်ဆုံးခွဆုံမှ အပေါ်တစ်ထပ်သို့ အလျင်အမြန် ကူးပြောင်းနိုင်အောင် အနေအထား ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာသည်။ ကျားက နောက်ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှေ့ခြေဖြင့် ပင်စည်ကို ကုတ်တွယ်ထားဆဲ။ ပါးစပ်က ဖြိုလိုက်စိလိုက် ဟိန်းလိုက်ဟောက်လိုက်။ သူ အောက်ဆုံးထစ်မှာ ခြေချမိပြီ။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်။ ကျားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီ။

ကျားက တဝန်းဝန်း တဝါးဝါး ချောက်ချားဖွယ်ရာ။ အောက်သို့ ရုတ်တရက် ငုံ့ကိုင်းကာ ကျားမျက်လုံး တစ်ဘက်ကို ဓားနှင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးဖောက်လျှင် ရနိုင်စရာရှိသည်။ သို့သော် ကျားလက်က ဘယ်လောက် မြန်မည်လဲ။ မခန့်မှန်းနိုင်။ ဓားမြှောင် လွတ်ကျရုံမျှမက လူပါ အောက်သို့ လိမ့်ကျသွားမည်ဆိုလျှင် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။ ရုတ်တရက် ကျားက မတ်တတ်ရပ်လျက် အနေအထားကပင် လှမ်းခုန်သည်။ မမီ။ သို့သော် သီသီလေး။ သူ့မျက်နှာနှင့် ကျားမျက်နှာ တိုက်မိတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူက ကျားမျက်ခွက်ကို ဓားမြှောင်နှင့် ဆတ်ခနဲ တွက်ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ပြိုင်နက် ထ ရပ်သည်။

ကျား ပင်စည်ခြေရင်းသို့ ပြန်ကျသွားပြီးနောက် အရှိန်ယူကာ ခွဆုံဆီသို့ ချက်ချင်း ခုန်အုပ်သည်။ ကျား မျက်နှာကြီး သူ့ဆီ တည့်တည့် ပြေးတက်လာစဉ် ရုတ်တရက် မစဉ်းစားလိုက်ရဘဲ လက်ထဲက ဓား လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

ကျား ကိုယ်လုံးကြီး ပင်စည်နှင့် ဝန်းခနဲ ရိုက်မိပြီး တစ်ပင်လုံး သွက်သွက်ခါသွားသည်။ သူ့အပေါ်တစ်ဆင့် တက်ကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ ဓားမြှောင်ဘယ်နေရာ စိုက်သွားသလဲ လိုက်ကြည့်သည်။ မမြင်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မတွေ့။ ဘယ်ဘက် လွင့်ထွက်သွားလေသလဲ။ သည်အခိုက် ကျားက ပင်စည်ရင်းမှာ လေးဘက်ထောက်နေရာက ဝရန်းသုန်းကာ ထခုန်အော်ဟစ်သည်။ အနီးနားရှိ ချုံပင် သစ်ပင်ငယ်များကို အတင်း တိုးဝှေ့လူးလိုမ့်သည်။ လိုမ့်ရင်း အော်ရင်းက သူ့အပင်အောက် ပြန်ရောက်လာကာ ခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ မခုန်နိုင်။ တလိမ့်ခေါက်ကွေး အော်ဟစ် ညည်းညူနေပြန်သည်။ ကျားပါးစပ် အဟမှာ သူ့ ဓားမြှောင်အရိုးကို မြင်ရသည်။ အသွားက အတွင်းသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားဟန်ရှိသည်။

ကျား မငြိမ်နိုင်။ နည်းနည်းလေးမျှ ငြိမ်၍မရ။ ဝန်းဝန်းကြံနေသည်။ အာခေါင်မှာ ဓားစူးနေသည့် ကျား။ လည်ချောင်းက ဝေဒနာကို မခံစားလိုတော့သဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မသေသေအောင် သတ်ဖြတ်နေသလား ထင်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ချုံပင်ပေါင်းပင် သစ်ပင်ငယ်များ အားလုံး မွေ့ကျအောင် ဝရန်းသုန်းကား အရူးအမူး ခုန်ပေါက်လူးလိုမ့် တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုသည်။ ငြိမ်သွားလိုက်၊ ထလာပြီး အော်လိုက် ညည်းလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး တစ်နာရီလောက် အကြာတွင် ဇီဝိန်ချုပ်သွားလေသည်။

မြစ်ကြီးနား၊ မိုးညှင်း၊ ကောလင်း၊ ကသာ၊ ချင်းတွင်းမြစ်၊ ဥယျာချောင်း၊ ရွှေကူ၊ ရွှေဘို၊ ရွှေကျင်၊ ပျဉ်းမနား၊ ပုသိမ်ကြီး၊ ကျောက်ဆည်၊ ပြည်၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်။ မြန်မာပြည်မှာ ရွှေထွက်သော နေရာတွေ များလှသည်။

သည်နေရာ သည်အရပ်တွေမှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှာဖွေနေကြသည့် ရွှေစခန်းများ ရှိသည်။ သူတစ်ပါး မတူးသေး မဆွဲသေးသည့် နေရာများမှာ တစ်ဦးချင်း တစ်စုချင်း လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် ဝင်ထွက်ရှာဖွေနေသူတွေလည်း အများအပြား ရှိချေသည်။

ထုံးစံအားဖြင့် သည်နေရာတွေသည် မြို့ပြရပ်ရွာနှင့် ဝေးလံသော အခေါင်အဖျားနေရာများသာ ဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ အဆက်အသွယ် ရှိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်စရာ မရှိ။

သို့သော် ရွှေဆိုသည်က အနံ့ရှိသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ရွှေတူးသမားများ၊ ရွှေသိုက်ရှာသူများ နှာခေါင်းက အမဲလိုက်ခွေးထက်ပင် အနံ့ခံ ကောင်းလှသည်။ သူတို့ နှာခေါင်းတွင် ရွှေအနံ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စူးစူးရှရှ ရစမြဲဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ် အရက်ဆိုင်စားသောက်ဆိုင်များမှာထိုင်ရင်း မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား တောအုပ်ချုံကြားက ရွှေကို သူတို့ အနံ့ ရနေကြသည်။ ဘယ်နေရာမှာ များများ ရနေပြီလဲ။

ရန်ကုန်မှာ သည်လိုရွှေအသိုက်အဝန်းကလေးတွေ ရှိသည်။ တစ်နေရာမှာ များများရတာ သေချာနေပြီဆိုလျှင် ပြေးကြ၊ သွားကြ၊ ရှာကြ။ အကြောင်းမထူးလျှင် ပြန်လာ၊ ပြန်ထိုင်။ ရွှေပုံပြင် ရွှေသတင်းတွေ မပြီးနိုင် မထပ်နိုင် ပြောကြဆိုကြ။ များများစားစား ရလျှင်လည်း နောင် သည်လိုပဲ အလွယ်တကူ ရဦးမည့် သည်ငွေအတွက် အနုမြော အစုံအမင် မရှိ သုံးလိုက် ဖြုန်းလိုက်။

သူ့မှာ သည်လို ရွှေသမား အသိအကျွမ်းတွေ ရှိနေသည်။ ကျောပြင်က ကျားကုတ်ထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပျောက်အောင် ဆေးကုပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ သူ လာခဲ့သည်။ ရွှေရောင်းရသည့် ငွေများကို ထိန်းသိမ်းရသည့် တာဝန်ပေါ်အောင် ဘဏ်မှာ အပ်နှံသည်။ တည်းခိုခန်း တစ်ခုမှာ စတည်းချပြီး ရွှေအနံ့ခံကောင်းသည့် ရွှေသတင်းစုံ ကြားရတတ်သည့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ အသိုက်အဝန်းထဲ ဝင်ရောက်ပေါင်းသင်းသည်။ သူတို့နှင့်အတူ လည်ရင်းပတ်ရင်း ပျော်ရင်းပါးရင်းက ရတတ်သမျှ အနံ့ခံသည်။ စူးစမ်းသည်။

သတင်းတွေက သေးသေး မရှိ။ ကြီးကြီးမားမားချည်း ဖြစ်သည်။

သတင်းကြားသည့်နေရာသို့ မဆိုင်းမတွ ထလိုက်ပြီး ရှာဖွေကြသူတွေလည်း ရှိသည်။ ရထားသည့် သူများထံ ကပ်ရပ်ပြီး အကြံအဖန်လုပ်သူ လီးဖို့ ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားသူများလည်း ရှိသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ထထကြွကြွ မလုပ်ဘဲ အပြောနှင့် မောနေသူတွေ၊ လောဘသွားရာလိုက်ပါရဲသည့် သတ္တိမရှိ၍ ငြိမ်နားထောင်ရင်း အချိန်ကုန်နေသူတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လို သဲသဲမဲမဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ဓာတ်ရှိသူမျိုးကား ရှားပါးလှသည်။

သူ မြို့မှာ ကြာကြာမနေပါ။ မြို့ ဆိုသည်မျိုးက ဟေးလားဝါးလား ပျော်ပါးဖြန်းတီးသည့်နေရာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် ရောင်းမှုဝယ်မှု စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုများ ပြုလုပ်သည့်အချိန်ကလွဲလျှင်၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာ လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်သည့်နေရာ။ သူ့မှာ ငွေကို နှမြောတွန့်တိုခြင်း မရှိ။ သူက အရက်သေစာကို အရသာတွေ့တတ်၊ နှစ်သက်တတ်သော်လည်း မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် မူးယစ်တတ်ခြင်းမရှိ။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို အခါအားလျော်စွာ ပြင်းပြတပ်မက်ခြင်း ဖြစ်တတ်သော်လည်း ဆင်ခြင်မှု ကင်းမဲ့အောင် စွဲလမ်းတမ်းတတ်ခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် မြို့ပြတွင် သူ အပျော်ကျူးသော်လည်း မြို့ပြ၏ ပျော်ပါးမှုတို့သည် သူ့ကို အန္တရာယ် မပြုနိုင်ခဲ့။ မြို့ပြသည် သူ့အတွက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အပန်းဖြေ အနားယူသည့်နေရာ။ တော်တောင်ကန္တာသည်သာ သူ့အတွက် စည်းကမ်းအပြည့်၊ သတိဝီရိယအပြည့်နှင့် လှုပ်ရှားနေထိုင်ရာ လုပ်ငန်းခွင်။

မြို့ပြမှာ အပန်းဖြေရင်း စူးစမ်းနားထောင်ရင်း ရှေ့ခရီးစဉ် ချမှတ်သည်။ ပထမဦးစားပေးနေရာသို့ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်သည်။ လှုပ်ရှားသည်။ သွားသည်။ ပြန်သည်။

သို့နှင့် မြို့နှင့်တော တောနှင့်မြို့ ကူးချည်သန်းချည်နှင့် နှစ်ကာလများ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ အတွေ့အကြုံ စုံလင်ခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်တစ်လွှားရှိ ရွှေထွက်သည်ဆိုသော နေရာမှန်သမျှဆိုသလို သူ ရောက်ခဲ့သည်။ နားစွန်နားဖျား ပြောသံကြားသည့် နေရာမှန်သမျှ။ တောင်စွန်းမှ မြောက်စွန်း။ အရှေ့စွန်းမှ အနောက်စွန်း။ တစ်ချို့နေရာ တစ်လ နှစ်လ။ တစ်ချို့နေရာမှာ ခြောက်လ တစ်နှစ်။ ရောက်သည့်နေရာတိုင်းမှာ သူများတကာ ရှာဖွေသည့် နေရာတွေမှာ ကြည့်သည်။ မှတ်သားသည်။ လူအများ စုဝေးနေသည့် စကားဝိုင်းများမှာ တစ်စွန်းတစ်စ နားထောင်သည်။ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း တီးတိုး ပြောနေကြသည်များကို မသိမသာ နားစွင့်သည်။ ရွှေစခန်းများမှာ တွေ့ရမြဲဖြစ်သည့် အရက်သမားများ၊ ဘိန်းစားများ၊ ရွှေဘဝပျက်များကို တစ်ဦးချင်း ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်းသည်။ ထိုနောက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း အများ ရှာဖွေသည့်နေရာမှ ဖွဲ့ထွက်ကာ ချောင်ကြိုချောင်ကြား အစွန်အဖျား နေရာများမှာ တစ်ကိုယ်တည်း စခန်းချလျက် ဟိုနေရာရွှေ့ သည်နေရာပြောင်း အကောင်းဆုံးနေရာကို ရှာဖွေသည်။

သူ့မှာ ပစ္စည်းပစ္စယမများ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်နိုင်ငံနီနှင့်။ လူကြားသူကြားထဲက လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလိုက်၊ ပေါ်ချင်သည့်အခါ သွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာလိုက်မို့ ရောက်သည့်အရပ်မှာ သင်္ကာမကင်း ခံရတတ်သည်။ သို့လောသို့လော အထင်ခံရတတ်သည်။ ဥပဒေဘက်သားလား ဘာလား။ ဒါမှမဟုတ် မြေပုံအညွှန်းရထားသူလား။ ထို့ကြောင့် လူအများ စုဝေးရာမှ ခြေရာဖျောက်ကာ တောစခန်းချထွက်ပြီဆိုတိုင်း

သတိဝိရိယ ကြီးစွာထားပြီး စိစဉ်ရ ပြင်ဆင်ရ လှုပ်ရှားရစမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်အထဲကပင် အန္တရာယ်က နယ်မြေနေရာတိုင်းလိုလိုမှာ အနည်းနှင့်အများ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် လောက၌ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို အန္တရာယ်များလေ အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားလေဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်ကြေးကို အကြီးမားဆုံး ရရှိသည့်နေရာကား ရွှေနှီချောင်းဖျား။
ရွှေနှီချောင်းဖျား တစ်ဝိုက်သည် ခေတ်အဆက်ဆက် ဘယ်သောအခါကမှ မငြိမ်းချမ်းခဲ့သောနေရာဖြစ်သည်။
အန္တရာယ် ထူပြောသော နေရာဖြစ်သည်။

ရွှေနှီချောင်းရေသည် စိမ့်အေးသည်။ ချောင်းရိုး ပတ်ဝန်းကျင်သည် သိပ်သိပ်သည်းသည်း အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း။
ထို့ကြောင့် ထိုဝန်းကျင်သည် နွေကာလမှာပင် အေးမြသည်။ ဆောင်းအခါ၌ အရိုးခိုက်အောင် အေးသည်။
မိုးတွင်း၌ကား ငရဲပြည်အစစ်။ သဲသဲမဲမဲ ကြံသွန်ရွာချသော မိုး။ အသံမစဲ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်နေသော
ငှက်ဖျားပိုး။

သို့သော် ရွှေနှီချောင်းဖျားနှင့် ရွှေနှီတောင်ကြောတစ်ဝိုက်မှာ လူတိုင်းအတွက် အကြီးမားဆုံး ရန်သူကား လူ။

ရွှေနှီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်ပေါက်ဖူးသူ နည်းပါးခဲ့သည်။ ယခု လက်ငင်းအချိန်မှာလည်း
ဝင်ထွက်သွားလာနေသူ အလွန်နည်းသည်။ သို့သော် ထိုနည်းပါးလှသော ဖြတ်သွားဖြတ်လာများထဲတွင်
အသေအပျောက်နှုန်းက များပြားလှသည်။ ရွှေနှီတောင်ကြောသည် ရန်မီးကြီးမားသည့်နေရာ။ မည်သူမျှ
မပိုင်သလို မည်သူ့ကိုမျှလည်း အပိုင်မခံသည့်နေရာ။ တစ်ယောက်တည်းသမားကို ထား၍ အစုအဝေးများ
အဖွဲ့အစည်းများပင် လိုအပ်သည့်အချိန် မြန်မြန်ဝင်၊ ပြီးလျှင် မြန်မြန်ထွက်၊ ကြာကြာမနေနိုင်သည့်နေရာ၊
မနေရဲသည့်နေရာ။ သည်နေရာတွင် စစ်ကြောမနေနိုင်၊ စူးစမ်းမနေနိုင်၊ ဘွားခနဲ တွေ့လျှင် ခိုင်းခနဲ ပစ်၊
ကိုယ်မပစ်လျှင် သူက ပစ်သွားမည်။ သည်လိုနေရာမျိုး။

ရွှေနှီချောင်းဖျားမှာ ရွှေအကြီးအကျယ်ရှိနေနိုင်သည့်ကြောင်း သတင်းပေးခဲ့သူက ဘိန်းစားအိုတစ်ဦး။
တစ်ချိန်သောအခါက ရွှေရှာသူတစ်ဦးအဖြစ် ကျောက်ခဲသလဲထဲက ရွှေကို ကျောက်ခဲသလဲလို အလွယ်တကူ
ဖြုန်းတီးရင်း ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းကို တစ်လှည့်စီ ခံစားခဲ့ရက နောက်ဆုံးတွင်
ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါသမား ဘိန်းစားတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝနိဂုံးချုပ်တော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး။
ဗြိတိသျှခေတ်က ရွှေနှီချောင်းဖျားမှ ရွှေတွေ အမြောက်အမြား ရခဲ့ဖူးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအကြောင်း၊ ၎င်း၏
အဆက်အနွယ်တစ်ယောက်ထံမှ တစ်ဆင့် ကြားခဲ့ရဖူးသည်ကို ယုံကြည်လောက်ဖွယ် တိတိကျကျ

ပြောပြခဲ့သည်။ သူ့စေတနာ သူ့ရက်ရောမှုတို့အတွက် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ဘိန်းစားအိုက မိမိ တစ်သက်လုံး မျှသိပ်ခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်ဟခဲ့ခြင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရတနာသိုက်၏ သော့ချက်ကို ပြသပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်းက တကယ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပုံပြင်သက်သက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်ချေက ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း။

သို့သော် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဆိုသည်က စွန့်ခွဲသူတစ်ယောက်အတွက် စွန့်စားလောက်သော ကိန်းဂဏန်းဖြစ်သည်။ ရွှေနှီဇာတ်လမ်း မှန် မမှန်ကို ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း နယ်မြေအခြေအနေကို ဦးစွာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရသည်။ နားစွန်နားဖျားဖြင့် ပြောသံကြားစကားနှင့် ရမ်းသွား၍ မဖြစ်။ တိတိကျကျ၊ ခြေခြေမြစ်မြစ် သိထားဖို့ လိုသည်။ ပထဝီအနေအထား၊ အဝင်အထွက် ခရီးလမ်းပန်း၊ လုံခြုံရေး၊ ပြီး သည်နယ်မြေမှာ လှုပ်ရှားနေသည့် အင်အားစုများ။

အန္တရာယ်နယ်နိမိတ်၏ အစပ်ဟု ဆိုရမည့် ချောင်းသာနယ်မြေသို့ သူ ရောက်ရှိသည်။ ရွှေနှီချောင်းမကြီး နံဘေးတွင် ရှိနေသည့် ချောင်းသာသည် ရွာမကျ၊ မြို့မကျ၊ မြို့သေးကလေး။ မော်တော်ကား သွားနိုင်သည့် လမ်းကြမ်းကလေးတစ်ခု၏ အဆုံးမှာ ရှိနေသည့် လှည်းလမ်းဆူး ခေါင်းပိတ်ဆိုသော နေရာမျိုး။ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေး အဆင့်ရှိသော နေရာသည် သူ့နောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်မှာ ရှိသည်။ သူ့ရှေ့မှာ တောင်သူယာခုတ်တို့၏ ရွာသိမ်ရွာငယ်အချို့၊ ကွဲရိုင်းတွေကြားမှာ အချိန်မရွေး မြေဩဇာ ဖြစ်နိုင်သည့်အရေးကို မတွေးမကြောက်ဘဲ အနေရဲကြသည့် တောင်ယာသမားနှင့် တောလိုက်မုဆိုးတစ်ချို့။

ချောင်းသာက ထမင်းဆိုင် တည်းခိုအိမ်တစ်ခုမှာ စတည်းချကာ မသိမသာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း ပြုသည်။ ဟိုအဖွဲ့အစည်းက လိုလို၊ သည်အဖွဲ့အစည်းက လိုလို။ ဟိုကိစ္စ စုံစမ်းသယောင်ယောင် သည်ကိစ္စ စုံစမ်းသယောင်ယောင်။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲ အဖုံးတွေ အဖိတွေ၊ အလှည့်တွေ အပတ်တွေပါစေကာမူ ရွှေဆိုသော စကားလုံး မသုံးဘဲ ရွှေသတင်း စုံစမ်း၍မရနိုင်။

စင်စစ် သည်နေရာက လူအတော်များများသည် ရွှေနှီချောင်းဖျားမှာ ရွှေတွေရဖူးသည်ဆိုတာလောက်တော့ သိကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခိုင်ခိုင်မာမာမဟုတ်။ နေရာဌာန တိတိကျကျ သိရသည်လည်း မဟုတ်။ နားစွန်နားဖျား ကြားဖူးနားဝမျှသာဖြစ်၍ အန္တရာယ်နယ်မြေထဲ စွန့်စားသွားရောက်လောက်အောင်အထိတော့

ဘယ်သူမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့။ ထို့ပြင် သည်နယ်မြေထဲ အခါအားလျော်စွာ
ဝင်ထွက်ဖြတ်သန်းခြင်းပြုနေကြသည့် အဖွဲ့အစည်းများသည်လည်း ရွှေစကားကို စိတ်မဝင်စား၍လား၊
လုပ်ငန်းတစ်ဘက်နှင့် မအားလပ်၍လား မသိ။ မသေချာ မရေရာသော ရွှေရှာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်ဟု
မကြားခဲ့ရဘဲ ရှိသည်။

သို့သော် သူက သူပဲဖြစ်သည်။

ရွှေနီချောင်းဖျားကို တောသတ္တဝါတစ်ကောင်လို သူ လှိုဝင်ခဲ့သည်။ ရွှေနီချောင်းမနှင့် ချောင်းလက်တက်များမှာ
သူ စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်။ ရွှေ အစအန တွေ့ရသည်မှန်သော်လည်း အထင်ကြီးလောက်အောင် မရှိသေး။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၊ တစ်ခုသော ချောင်းလက်တက် အဖျားပိုင်းဘက်သို့ အတန်ကြာအောင်
ဆန်တက်ခဲ့သည်။ ရေက ခပ်တိမ်တိမ် ခပ်ပါးပါး၊ မြေက ဂဝံမြေစပ်စပ်၊ ရေတံခွန်သဖွယ် သွန်ဖျာကျနေသည့်
နေရာတစ်ခု၏ အောက်နားဘက်တွင် ကြည်လင်သော ရေအိုင်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သည်နေရာမှာ
ရွှေရှိရမည်ဟု သေချာပေါက် သိထားသည့်အလား သူက ရေအိုင်ကလေးရှိ နူးဆစ်လောက်အနက် ရေအိုင်မှာ
ရပ်ကာ အောက်ခြေရှိ သဲကျောက်နည်းနည်းကို အပေါ်ယံ ရှုပ်၍ ကော်ယူလိုက်သည်။ သဲနှင့်ရေ ရောမွှေပြီး
ကျွမ်းကျင်နေသောလက်က ကျင်ခွက်ကို ဝှေ့ကာဝိုက်ကာ နိမ့်ကာမြှင့်ကာ လှုပ်ရှားသည်။ အပေါ်ယံမှ
ကျောက်ခဲသလဲ ကြီးကြီးတွေ ဖယ်ရှားသည်။ ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားကပင် အူထဲ အသည်းထဲကပါ
လှုပ်ရှားကာ အသံတစ်ခု ပါးစပ်ထဲမှ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်သွားသည်။

ကျင်ခွက်အောက်ခြေက သဲမှုန်ကျောက်မှုန်များကြားမှာ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းကို အထင်းသား မြင်နေရချေသည်။
ကျင်ခွက် တစ်ဝက်စာမှာ သည်လောက်များများရတာ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ကြုံစဘူး။ ယခု
အပေါ်ယံကြော သဲမြေကို ကျင်ကြည့်ရုံဖြင့် သည်မျှ ရနေသည်။ သည်နေရာသည် အကြီးမားဆုံး
ရွှေသိုက်ဖြစ်သည်ကား သေချာလေပြီ။

ကျင်ခွက်ထဲက သဲမှုန်ရော ရွှေမှုန်တွေပါ ရေအိုင်ထဲ ဆေးချလိုက်ပြီးနောက် ကမ်းပေါ် ပြေးတက်ကာ
သည်နေရာနှင့် နီးနီးနားနားမှာ ခိုအောင်းရမည့် အကောင်းဆုံးနေရာကို ရှာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နယ်မြေကို
စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်သည်။ စင်စစ် သည်နယ်မြေက နာမည် ကြီးမည့်သာကြီးရသည်။ သူ
ဝင်ရောက်နေခဲ့သည့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံး မည်သည့် အရိပ်အယောင်မျှ သူ မတွေ့ခဲ့ရ။ သို့သော် အန္တရာယ်က
ကိုယ့်ကို မတွေ့မီ ကိုယ်က ကြိုတင်သိရှိနေဖို့ အရေးကြီးသည်။ အနည်းဆုံး စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်း ဖြစ်စေ ကြို၍
သိပါမှ။ ထို့ကြောင့် စခန်းအနီး ရန်သူ ရောက်ရှိလာလျှင် ကြိုတင်သိရှိနိုင်မည့် ကာကွယ်မှုလုပ်ငန်းများ
တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်သည်။ နယ်နိမိတ် အရံအတားများ။

ထိုနောက် အေးမြသော စမ်းရေအိုင်တွက် ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် နေထွက်ကနေဝင် ရွှေကျင်သောအလုပ် စတင်လေသည်။ ရွှေက အမှုန်အမွှား သက်သက် မဟုတ်။ အဖဲ့အစ သေးသေးတွေ၊ ခပ်ကြီးကြီးတွေလည်း ပါသည်။ ငရုတ်သီးစေ့အရွယ်၊ ဆန်စေ့အရွယ်သာမက ပြောင်းဖူးစေ့အရွယ် အတုံးအခဲတွေလည်း ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှည်လျားလျား တွန့်တွန့်လိမ်လိမ် အတက်အလက်ကလေးများ။ သဲမြေထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူမသိသူမသိ တိမ်မြုပ်နေခဲ့သော ရွှေများ။ သူက စားဖို့နားဖို့ပင် အချိန်ကုန်ခံမနေတော့ဘဲ အလင်းရောင် ရှိသမျှ အချိန်တွေမှာ ရွှေတွေ ရသလောက် ဖော်ထုတ်ယူနိုင်ဖို့သာ အားသွန်ကြိုးပမ်းနေခဲ့သည်။ သားရေရုံ့ အိတ်ထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွားလာသည်။ အလေးချိန် စီးသထက် စီးလာသည်။

တစ်နေ့ နေမွန်းတည့်သာသာအချိန်။ ပခုံးကြောတွေ တင်းပြီ။ ဇက်ကြောတွေ တောင့်ပြီး ခါးကလည်း ကိုက်လှပြီ။ သည်လောက်ဆိုလျှင် နားတော့မှဟု စိတ်ကူးနေဆဲမှာပင် ကျောပြင်တစ်လျှောက် ဖိန်းခနဲ၊ ရှိန်းခနဲ၊ ဖျန်းခနဲ ချမ်းသလို စိမ့်သလို ခံစားရသည်။ ရုတ်တရက်ပင် လူက ဖျားချင်သလို နာချင်သလို အားအင်ကုန်ခမ်းကာ နှမ်းနယ်၍သွားသည်။ ဖျားများ ဖျားမလား။ သည်အရပ်က ငှက်ဖျားဆိုးသည်ဟု ပြောသံကြားဖူးသည်။ သို့သော် မြန်မာပြည်မှာ ငှက်ဖျားမဆိုးသောအရပ်ဟူ၍မှ မရှိဘဲ။ ပြီး သူသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူများတကာ အဖျားတက်သည့်အချိန်မှာ ဖိခွဲရ နှိပ်ခွဲရ ပြုစုခဲ့ရသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်ကား တစ်ခါမျှ ငှက်ဖျားဆိုသည့် ရောဂါဆိုးဒဏ်ကို မခံစားရဖူးခဲ့။

ပြီးခဲ့သော် လေးငါးရက်ကပင် သူက နေ့စဉ်လိုလို ဖျားချင်သလို၊ အသားတွေ ပူနေသလို၊ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်စမ်းကြည့်တော့ ပူသလိုလို။ သို့သော် အာဂန္တုဖျား၊ မတ်တတ်ဖျားပဲဟု သူ သဘောထားခဲ့သည်။ နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် အလုပ်လျှော့လုပ် အနားများများ ယူလျှင် ပုံမှန် ပြန်ကောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု သူ စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ သို့သော် အလုပ်ကိုကား တကယ်တမ်း လျှော့မလုပ်ဖြစ်ခဲ့။

ရုတ်တရက် ကျောထဲက စိမ့်တက်ကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား တွန့်သွားသည်။ တစ်ခေါင်းလုံးလည်း ထူသလို ပူသလို ဖြစ်လာသည်။ ငှက်ဖျား မိလေပြီလား။ သည်နေရာရှိ ငှက်ဖျားကပင် ပို၍ ဆိုးလေသလား။ မိမိကပင် အလုပ်ပင်ပန်းခံ အညောင်းခံ အအေးခံလွန်းသဖြင့် ကိုယ်ခံအား လျော့ပါးခဲ့လေသလား။ စမ်းချောင်းထဲက တက်လာပြီး အဝတ်အစား လဲဝတ်နေဆဲမှာပင် တအားချမ်းစိမ့်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ အင်္ကျီထူထူ ကမန်းကတန်း ဝတ်၊ ရွက်ဖျင်အခင်းပေါ် လှဲပြီး စောင်ကို အမြန် ဆွဲ၍လိုက်ရသည်။

သည်စဉ်မှာပဲ တအားပိုချမ်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး ထိန်းမရအောင် တုန်လာသည်။ မေးတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အပေါ်သွားနှင့် အောက်သွားများ တဝှပ်တဝှပ် အသံမြည်အောင် ရိုက်ခတ်လာသည်။ ကျောပြင်က အေးစက်လိုက်ပုံမှာ ပြောစရာ မရနိုင်။ ရေခဲတုံး ကပ်ထားသည်ထက် အေးသေးသည်။ ကျောအအေး လုံအောင် ပက်လက်လှန်သည့်အခါ စောင်က ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားပြီး ခြေထောက်နှင့် ရင်ဘတ်တွေ တအားအေးလာပြန်သည်။ မရ။ ဘယ်လိုလုပ်၍မှ မရ။ စောင်တင်းတင်းမြိုကာ ခူးနှင့်နဖူး ထိအောင် တအားကွေးထားသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တင်းတင်းဖက်သည်။ ဘေးစောင်းလှိမ့်ချသည်။ ပက်လက်လှန်သည်။ မှောက်ခုံမှောက်သည်။ ပါးစပ်က ရောက်တတ်ရာရာတွေ အော်၍ ညည်းသည်။

တအား ချမ်းနေသည့်ကြားက တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းကိုက်ခဲလာသည်။ ခေါင်းက ကိုက်သည်။ သိသိသာသာ ကိုက်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆိုးဆိုးရွားရွား ကိုက်လာသည်။ မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် အေးစက်ကျောချမ်းခြင်းနှင့် မခံရနိုင်လောက်အောင် ခေါင်းကိုက်ခဲခြင်း နှစ်ခု ခံစားနေရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိနိုင်။ ဂရုမပြုနိုင်။ သူ့အော်သံ ညည်းသံ ဘယ်လောက် ဆူညံနေသလဲ မပြောနိုင်။ ရင်ထဲ ဝမ်းခေါင်းထဲက လှိုက်တက်လာသည်။ ရုတ်တရက် တအား ပျို့တက်လာသည်။ ဗိုက်ထဲက ကြွက်သားတွေ အူတွေ ညှစ်ဆွဲ ကျုံ့ဆွဲနေသလို ခံစားရသည်။ အန်ချင်သည်။ အန်၍မရ။ ဗိုက်ထဲမှာ ဘာအစာမှ မရှိ။ မနက် အစောကြီးက စားထားသည့် ငါးကင်တစ်ကောင်နှင့် မျောက်ဥဖုတ် တစ်လုံးက ဘယ်ဆီ ရောက်သွားပြီ မသိ။ ချဉ်စုတ်စုတ် အရည် အနည်းငယ်စီသာ ပါးစပ်ထဲက ထွက်၍လာသည်။

သို့သော် အန်ချင်စိတ်က မရပ်။ မချီမဆုံ ညှစ်ထုတ်ကာ ခါးသက်သောအရည်များ ထွက်လာသည်။ ခေါင်းက အပြင်းအထန် ကိုက်ဆဲ။ ကျောထဲက အေးစက် စိမ့်ခဲနေသောအရာက တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးလာသည်။ ပူနွေးသည်ထက် ပို၍ ပူနွေးလာသည်။ စောင်ကို ခွာထုတ်သည်။ အင်္ကျီကို အတင်းချွတ်သည်။ လုံချည်ပါ ကန်ကျောက် ခွာထုတ်သည်။ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်လာသည်။ ပါးစပ်က ပြောမိပြောရာ အော်မိအော်ရာတွေ လျှောက်အော်နေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်၍ ဖြစ်မှန်း မသိတော့။ ဒယီးဒယိုင် ထလာသည်။ လုပ်မိလုပ်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေသည်။ သတိက ရှိလိုက် မရှိလိုက်။ သတိရှိသည့် အချိန်တွေမှာလည်း ပူလောင်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်းကိုသာ သိသည်။ တအား ထိုးအန်သည်။ ဘာမှ မထွက်။ လေနာထနေသော ခွေးတစ်ကောင်လို လေးဘက်ထောက်ကာ ဗိုက်ကြောတစ်ပြင်လုံး လှုပ်ရှားကာ ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းထိုးကာ

အန်ချသည်။ ဘာမှ ထွက်မလာ။ အရည်အချို့သာ။ ပါးစပ်ထဲမှာ ခါးသလား၊ ချဉ်သလား၊ ခွဲခြားမသိတော့။ ဘယ်လောက် ကြာသွားသည် မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်အရပ်မှာ ရောက်နေသည် မသိ။

ခေါင်းထဲတွင် နည်းနည်း ရှင်းလာသလိုလို။ မရှင်းတရှင်း၊ ဇေဝဇဝါ ရုတ်တရက် အလန့်တကြား မိမိ အနေအထားကို သတိထားမိပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူက ရေထဲမှာ ရောက်နေသည်။ လက်ထဲမှာ ကျင်ခွက်နှင့်။ သူသည် အဖျားတက် သတိလစ်ကာ ကယောက်ချောက်ချားနှင့် စမ်းချောင်းထဲ ဆင်းပြီး ရွှေကျင်နေချေသည်တကား။ ငါ ရူးသွားပြီလား၊ ရွှေရူး ရူးသွားပြီလား တွေးမိပြီး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ကုန်းပေါ် ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လာသည်။ တဲအနီး သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ လှဲချသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ လှဲချည်ကို ကောက်ဆွဲကာ ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ထားသည်။ ဇောချွေးတွေ ပြန်သလို ချွေးတွေ ဘယ်စီးညာစီး စီးကျလာသည်။ မျက်စိထဲ စီးဝင်သည်။ ပါးစပ်ထဲ စီးဝင်သည်။ ခေါင်း၊ ရင်ဘတ်၊ ခြေလက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးက အရည်တွေ အရေပြားမှ စိမ့်ထွက်လာသလို ထင်ရသည်။ အားမရှိ အင်မရှိ လှုပ်ရှားချင်စိတ် မရှိတော့။ သို့သော် ကိစ္စကြီးတစ်ရပ် ပြီးမြောက်သွားသည့်နယ် သက်သာ ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရသည်။ သည့်နောက် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်ကာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လောက်အချိန်တွင် အကြီးအကျယ် ချမ်းအေးပြီး သူ နိုးလာသည်။ သည်တော့မှ တဲထဲ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဝင်ပြီး အင်္ကျီလှဲချည်ဝတ် စောင်ခြုံကာ ပြန်လှဲနေရသည်။ မနေ့က ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ဖျားခြင်းနှင့် ကယောက်ချောက်ချား ရူးသွပ်သော လူတစ်ယောက်ပမာဖြစ်သွားခြင်းကို သတိရကာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဒါသည် အန္တရာယ်။ အလွန်ကြီးမားသည့် အန္တရာယ်။ တောထဲမှာ မထင်မရှား တစ်ကိုယ်တည်း သေဆုံးသွားနိုင်သည့် အနေအထား။ သည်အဖြစ်ကို တွေးတောတုန်လှုပ်နေရသဖြင့် တော်တော်နှင့် ပြန်အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ အရက်တက်ခါနီးမှ မေ့ခနဲ ပျော်သွားပြီး မိုးစင်စင်လင်း၍ မျက်နှာတည့်တည့် နေပြောက်ထိုးမှ သူ နိုးလာသည်။

လူက နန်းသလို ရှိသည်။ သို့သော် အဖျားမရှိတော့။ ငှက်ဖျား၊ အတော်ပြင်းတဲ့ ငှက်ဖျားပဲဟု သူ သဘောပေါက်သည်။ သည်တစ်ရက်နှင့် မပြီးပဲ ဖျားလိုက်ပျောက်လိုက်နှင့် တာရှည်နေနိုင်သည်။ အနီးအပါးမှာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိသဖြင့် တစ်ကြိမ် အဖျားတက်တိုင်း တစ်ကြိမ် အသက်အန္တရာယ် ရှိနေသည်။ အခြားအရပ်တွေမှာ မဖျားမနာခွဲသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ငှက်ဖျားပြီးသည်ဟု ထင်ကာ ဆေးမဆောင်ဝါးမဆောင် နေခဲ့ခြင်းမှာ သူ့အမှား ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ မြို့သွားပြီး ဆေးကု၊ ကာကွယ်ဆေး ဘာညာဆောင်၊ ပြီးမှ တစ်ခေါက် သည်ကို ပြန်လာမည်လော။ သည်တောခေါင်ခေါင် သည်ချောင်ကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ကုတ်နေသည့်အခါ အချိန်အတော်အတန် ကြာသည်ဆိုစဉ်း များစွာ ကိစ္စမရှိ။

မတော်တဆ ကိုယ့်ဆီ တည့်တည့်မတ်မတ်ရောက်လာမှသာ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့စရာရှိသည်။ ပြီး ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်လုပ်ထားသည့် အရံအတားများလည်း ရှိသေးသည်။

သို့သော် သည်နေရာနှင့် ချောင်းသာအကြား အသွားအလာ အဝင်အထွက်ကိစ္စက အန္တရာယ်များသည်။ သည်ကိစ္စ လုပ်ရမှာ သူ ဝန်လေးသည်။ ပြီး တစ်ရက်ကလေး ဖျားရုံနှင့် အကြောက်လွန်ပြီး သည်နေရာက ထွက်ပြေးရမည်လား။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာဖို့ဆိုသည်က ရေရာသောကိစ္စမဟုတ်။ ပြဿနာပေါင်းစုံ ကြုံလာရနိုင်သည်။ တစ်ခေါက်ရောက်တုန်းမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရအောင် ယူသွားရလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လာ မလာဆိုသည့်ကိစ္စကို နောက်ကိစ္စ ထားရလိမ့်မည်။

ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ ထည့်ထားသော သားရေအိတ်ကို ယူသည်။ အိတ်က အတော် အလေးစီးနေပြီ။ အနည်းဆုံး တစ်ပိသာငါးဆယ် ခြောက်ဆယ် သို့မဟုတ် သည့်ထက်မက ရှိနိုင်သည်။ အမှုန်အမွှားထက် အတုံးအခဲ အဖဲ့အစတွေက အလေးချိန် ပိုများနိုင်သည်။ လိပ်ပြာပုံလိုလို အတွန့်အတက်များနှင့် ခပ်ပြားပြား ရွှေကြီးကို နှိုက်ယူသည်။ ရွှေတုံးက အလေးချိန် ခုနစ်ကျပ်သား၊ ရှစ်ကျပ်သားခန့်ရှိမည်။ တစ်ချို့လူများမှာ ဆယ့်ငါးကျပ်သား၊ နှစ်ဆယ်သား အတုံးကြီးများပင် ရဖူးကြောင်း ပြောသံဆိုသံကြားဖူးသည်။ သူကတော့ ထိုမျှ ကြီးမားသော သဘာဝ ရွှေရိုင်းတုံးကို မြင်ပင် မမြင်ဖူးခဲ့။ ယခု သူ ရထားသော ရွှေတုံးက သူ မြင်ဖူးသမျှ အကြီးဆုံး။ သည်နေရာ ရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှာ ရခဲ့သည်။ ကျင်ယူ၍ ရခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ စမ်းချောင်းထဲက တက်ခါနီး ကိုယ်လက်သန့်စင်စဉ် သည်အတိုင်း ကောက်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်ထပ် သည်လို အတုံးအခဲမျိုး တွေ့ရလေဦးမလား စမ်းချောင်းရိုးတစ်လျှောက် အစုံအဆန် လိုက်ရှာသော်လည်း ခြေတိုတာဇက်ညောင်းတာသာ အဖတ်တင်သည်။ ဘာတစ်ဖွဲတစ်စမှ မရတော့။ သည်နေ့အထိ နောက်ထပ် ရသမျှထဲတွင် အကြီးမားဆုံး အတုံးအဖဲ့သည်ပင် သူ့ ဆယ်ပုံ တစ်ပုံမှ မရှိချင်။ သူက လိပ်ပြာရွှေပြားကြီးကို သေသေချာချာ ပွတ်သပ်ကြည့်ရှုပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ အိတ်ဖုံးကျယ်သီး တပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် သားရေအိတ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် စည်းနှောင်ထုပ်ပိုးကာ တဲအနီး ချုံပုတ်တစ်ခုအောက်၌ တွင်း ခပ်နက်နက် တူး၍ မြှပ်ထားလိုက်သည်။ သူ အကယ်၍ ဆက်ပြီး ဖျားနာခဲ့သည်ရှိသော် ဖျားတုန်း နာတုန်း ရောက်ရှိလာသူ တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့ရှိမသွားအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်သဘောဖြစ်သည်။

သည့်နောက်တွင် သူက အဖျားကို မေ့ထားလိုက်ကာ စားရေးသောက်ရေး ပြင်ဆင်သည်။ စမ်းချောင်းထဲ ဆင်းပြီး ရွှေစုသော အလုပ်ကို ပြန်လုပ်သည်။ မြေမြှပ်ထားသည့် အထုပ်ထဲတွင် ရှိနှင့်ပြီးသလောက် နောက်ထပ်၍ရလျှင် တော်တော့မည်ဟု သူ ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူက မေ့ထားသော်လည်း အဖျားက သူ့ကို မမေ့။ တစ်ရက်ခြား အဖျားတက်သည်။

တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် အဖျား ပိုကြမ်းလာသလို ထင်ရသည်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသွားသည်။ မဖြစ်တော့။ သည်နေရာက ထွက်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ ရွှေထုပ်နှင့် သွားရမည့်ခရီး။ လူကလည်း မကျန်းမာ။ အထူး သတိထားရလိမ့်မည်။ ခရီး အစပိုင်းက တောင်တွင်းပိုင်းသက်သက်။ လူသူတွေ့ရဖို့ အကြောင်း နည်းသည်။ တွေ့ရလျှင်လည်း ရိုးရိုးလူမဟုတ်။ လက်နက်ကိုင်ဆောင်သူများသာ ဖြစ်မည်။ ကိုယ်က ကြိုကြိုတင်တင် သိမြင်ပြီး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်မှ။ သည်နောက် ချောင်းသာနှင့် နီးလာသောအပိုင်းတွင် ရွာငယ်အချို့ရှိသည်။ တောင်ယာတဲတွေ ဟိုတစ်တဲ သည်တစ်တဲ ရှိသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေသည့် ရိုးရိုးလူတွေ ရှိသည်။

သည်ဟာတွေကိုလည်း ကွင်းရရှောင်ရဦးမည်။ ချောင်းသာမြို့ကလေးထဲကို မိုးပေါ်က ကျလာသည့်လူတစ်ယောက်လို လှစ်ခနဲ ဝင်နိုင်ရမည်။ ပြီး ပထမဆုံး ထွက်သောကားနှင့် သည်နေရာက တတ်နိုင်သမျှ အလျင်အမြန် လှစ်ရလိမ့်မည်။ ချောင်းသာအထိ သွားရမည့်ခရီးက သန်သန်မာမာ နဂိုအနေမှာပင် တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း သွားရမည့်ခရီး။ ယခုအတိုင်းဆိုတော့ လမ်းမှာ တစ်ညပင် အိပ်ရလိမ့်မည်ထင်သည်။ လမ်းမှာ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ် အဖျားတက်နိုင်သည်။ မတတ်နိုင်တော့။ သည်နေ့ အဖျားတက်ပြီးပြီ။ နက်ဖြန် အဖျားလွတ်မည့်နေ့။ သည်တစ်ည အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပြီး နက်ဖြန်နံနက် ဝေလီဝေလင်းကစ၍ ထွက်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သန်းခေါင်လောက်မှာ သူ နီးလာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်ကို သူ သိလိုက်ရသည်။ သည်အချိန် ဖျားရမည့်အချိန်မဟုတ်။ အဖျားက ပုံစံပြောင်းသွားပြီလား။ ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲနေသည်။ နားသယ်က တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်တိုးနေသည်။ ချမ်းသည်။ ရေခဲတုံးကပ်သလောက် မအေး။ ကိုယ်ပူသလို အေးသလို။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းကိုက်ခဲလျက်။

မေ့ခနဲ ပျော်သွားလိုက်၊ မနိုးတန်း သတိမရတရ ဖြစ်ကာ ယောင်လိုက်ယမ်းလိုက်။ မိုးစင်စင်လင်းသွားသည်။ နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး အပြင်းဖျားသည်။ နောက်တစ်ည။ ဘယ်လောက် ကြာနေပြီ သူ သေသေချာချာ မသိတော့။ ဝါးကျည်တောက်နှစ်ခုထဲက သောက်ရေတွေ ကုန်ပြီ။ စမ်းချောင်းအစပ်မှာ လေးဘက်တွားကာ ရေငုံ့သောက်ရင်း မိမိ အခြေအနေကို ရုတ်တရက် သတိပြုမိကာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်စ ပြုသည်။ သူ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်သည်။ အရိုးစုတစ်စု။ မြေကြီးထဲမှာ ရွှေထုပ်တစ်ထုပ်။ မဖြစ်။ သည်နေရာမှာ ဆက်နေ၍ မဖြစ်။ လူနေအိမ်ခြေရှိရာ ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး သွားရမည်။ ဘယ်လိုလူမျိုးနှင့် တွေ့တွေ့၊ လူနှင့် တွေ့ရဖို့ အရေးကြီးသည်။ လူရှိရာ အမြန်ဆုံး ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

ခြေလက်မခိုင် ဒယီးဒယိုင်နှင့် သူ ထွက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်သလို မမြင်သလို။ သူ

ဘာလုပ်နေသလဲ။ သူ့ဘာသာ သိသလို မသိသလို။ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသည်။
 မှောက်လျက်အတိုင်း ငြိမ်နေသည်။ ဘာကိုမှ စူးစိုက်နိုင်စွမ်း မရှိသော ဦးခေါင်းထဲမှာ {ရွာရောက်အောင်သွား} ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သံတစ်ခုက ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာသည်။ လေးဘက်ထောက်ထကာ သူ ဆက်လှမ်းသည်။ အလဲလဲအပြီပြီ။ မေ့လိုက် လျော့လိုက်။ သတိရလျှင် ထသွားလိုက်။ တစ်ကိုယ်လုံး အပွန်းအပဲ့ အပြီအယဲတွေ။ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း သွေးအလိမ်းလိမ်း။ မျက်စိမမြင် နားမကြား ပါးစပ်ဟမရ၊ သေတစ်ပိုင်း ရှင်တစ်ပိုင်း၊ အသက်ငင်နေသည့် တောရိုင်းသတ္တဝါတစ်ကောင်လို။

တစ်နေ့လား တစ်ညလား တစ်ကမ္ဘာလား သူ မသိနိုင်။ နားထဲမှာ ခွေးဟောင်သံ သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေသလား၊ လဲကျနေသလား၊ ပက်လက်လား မှောက်ခုံလား၊ အာရုံစူးစိုက်၍ မရ။ လင်းလာတော့ မလို၊ မှောင်သွားတော့မလို၊ ခွေးဟောင်သံ စူးစူးဝါးဝါး ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။ မျက်စိထဲမှာ လူတစ်ယောက်လား နှစ်ယောက်လား မသိကွဲလိုက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေ့ပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝ မှောင်မိုက်၍သွားသည်။

တောင်ယာတဲကလေး၊ ခွေးတစ်အုပ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် တောင်ယာတစ်ပိုင်း မုဆိုးတစ်ပိုင်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်။ သူ့ကို ပြုစုကြသည်။ ရေတိုက်သည်။ တောဆေးတောဝါး တိုက်သည်။ ဆန်နည်းနည်း ဆတ်သားခြောက်နည်းနည်းနှင့် ဆန်ပြုတ် ကျိုတိုက်သည်။

တဲမှာ နှစ်ရက်ကြာသည်။ ဖျားဆဲ။ သို့သော် အစာဝင်ရေဝင်သဖြင့် ကိုယ်ခံအား အနည်းငယ် ပြည့်တင်းလာသည်။ အမြင်ကြည်လင်လာသည်။ စဉ်းစားနိုင် တွက်ချက်နိုင်လာသည်။ သူ့ကို ပြုစုနေကြသူတွေသည် လူကောင်းတွေ ဖြစ်သည်။ တစ်သက်လုံး လုပ်လာခဲ့သည့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်များကလွဲ၍ တစ်ခြား ဘာမှ မလုပ်တတ် မကြံတတ်သူတွေ၊ လုပ်ဖို့ ကြံဖို့ စိတ်မကူးကြသူတွေဖြစ်တာ သေချာသည်။ သူ အကျိုးအိတ်ထဲမှာ လေးလံသော အတုံးအခဲ တစ်ခုရှိနေတာ သူတို့ မသိချင် မမြင်ချင်၍ မရနိုင်။ သူ သတိလစ်မေ့မြောစဉ်က အိတ်ထဲ နှိုက်ပြီး ကြည့်နိုင်သည်။ ရွှေတုံးမှန်း သိပြီး အပိုင်ယူချင် ယူသွားနိုင်သည်။ သူ့ကို သည်အတိုင်း တွင်းတူးပြီး မြုပ်ထားလိုက်လျှင် ပြီးသွားနိုင်သည့်ကိစ္စ။ သည်လူတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆို အကူအညီတောင်း၍ ရနိုင်သည်။

ချောင်းသာမှာ ကျန်းမာရေးမှူး ရှိသည်။ ဆေးကု၍ ရနိုင်သည်။ သို့သော် ချောင်းသာမှာ မနေချင်။ လုံခြုံမှု မရှိ။ စပ်စုလာကြလိမ့်မည်။ ချောင်းသာ အထက်က မြို့ကလေးမှာ ဆေးရုံကောင်း ရှိသည်။ အဲသည်အထိ သွားပြီး ဆေးရုံတက်တာ ပိုကောင်းလိမ့်မည်။ မြို့သွားမည်ဆိုလျှင် ကားနှင့် သွားရမည်။ ကားခ ပေးရမည်။ သူ့မှာ ငွေစက္ကူအချို့ ပါသော်လည်း တောထဲက စခန်းမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ တောင်သူ လင်မယားနှင့် ဆွေးနွေးရသည်။ အကူအညီတောင်းရသည်။ အလွန် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသော လူများ၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး မသိဘူးသည့်

သူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက် အပင်ပန်းခံ ကူညီဖို့ ဝန်မလေးကြသူများ။

သူက နည်းနည်း ထိုင်နိုင် ထိုင်နိုင်သော်လည်း ဝေးဝေးလံလံ လမ်းလျှောက်နိုင်သော အင်အားမရှိ။ လင်မယားနှစ်ယောက် သူ့ကို စောင့်ပုခက်နှင့် သယ်ယူရန် စီစဉ်ကြသည်။ တဲမှာ ကလေးတွေချည်း ထားခဲ့ကာ နောက်တစ်နေ့ ဝေလီဝေလင်းမှာ သူ့ကို ချောင်းသာသို့ ထမ်းခေါ်ခဲ့သည်။ သူတို့မှာ ပါလာသော ဆတ်သားခြောက်၊ ချေသားခြောက်တွေကို ကားဂိတ် ထမင်းဆိုင်မှာ ရောင်းချပြီး မြို့သွားဖို့ ကားခရအောင် စီမံကြသည်။ မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီးကို တမေ့တလျော့ ကားစီးပြီးနောက် ညနေစောင်းလောက်မှာ မြို့ကို ရောက်သည်။ သူက ဆေးရုံဝန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တောင်သူလင်မယားကို ရွှေသွားရောင်းခိုင်းသည်။ မြို့သို့ မလာခင် တဲမှာကတည်းက သူ့ရွှေပြားကြီးမှ အစသေးသေး နှစ်ခု ဖဲ့ရောင်းရန် သူ စီစဉ်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သဘာဝ ရွှေရိုင်းစတွေ တွေ့လျှင် ရွှေဝယ်သူက စိတ်ဝင်စားသွားမှာ သေချာသည်။ သည်သတင်း ပျံ့နှံ့သွားမှာလည်း သေချာသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ တစ်ခြားနည်းလမ်းမရှိ။ ဆေးကုဖို့ ငွေလိုသည်။ ဆက်လက် လှုပ်ရှားဖို့ ငွေသားလိုသည်။ ကျေးဇူးရှင် လူရိုးလူကောင်း မိသားစုကိုလည်း အထိုက်အလျောက် ကျေးဇူး တုံ့ပြန်ရလိမ့်မည်။ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များ။

ရွှေဖိုး ခြောက်ထောင်ကျော်ကို ယူပြီး တောင်သူလင်မယား ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆေးရုံတွင် သူတို့ကို ငွေ တစ်ဝက် ခွဲပေးကာ နောင်အခါ ထပ်၍ ကျေးဇူးဆပ်ဦးမည့်အကြောင်း ပြောဆို၍ သူတို့ကို ပြန်စေသည်။ လူက မောနေသော်လည်း ကိစ္စက မပြီးသေး။ အိတ်ထဲက ရွှေပြားကြီးကို ဆေးရုံဝင်းတစ်နေရာမှာ အပေါ့အပါး သွားသလိုနှင့် မြေကြီးထဲ အသာမြုပ်ထားရသည်။ ထိုနောက်မှ ဆေးရုံကလေးထဲ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဝင်ကာ ဆေးရုံရှိ တစ်ဦးတည်းသော ဆရာဝန်ထံ မိမိမှာ ရပ်ဝေးမှ ဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်၍ ဆေးရုံကပင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပြီး အိတ်ထဲက ငွေများကိုပါ ရေတွက်၍ အပ်နှံသည်။

ကံကောင်းသည်လား၊ ကံဆိုးသည်လား မသိ။ ဆေးရုံရောက်ပြီးမှ သုံးရက်ခန့် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် အပြင်းအထန် ဖျားသည်။ သို့သော် တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် အဖျား လုံးဝ ကင်းရှင်းသွားကာ တဖြည်းဖြည်း လူလည်း ထိုင်သွားနိုင် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ကောင်းကောင်းကြီး မလန်းဆန်းသေး။ မူးနောက်နောက် ခိုဝေဝေနှင့် ခြေမသယ်ချင် လက်မသယ်ချင် ဖြစ်နေသေးသည်။ သေသေချာချာ နာလန်ထအောင် အားအင် ပြည့်ဖြိုးအောင်ဆိုလျှင် နည်းနည်း အချိန်ယူရလိမ့်ဦးမည်။ သည်ဆေးရုံမှာပဲ ဆက်နေပြီး အားပြည့်သည့်အခါ ဆေးရုံကဆင်း၊ တောထဲ တန်းသွား ရွှေထုပ်ပြန်ယူတာ ကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ မလွယ်။ မသေချာ။ သည်မှာ ကြာရှည်နေ၍ မကောင်း။ ဆေးရုံက သေးသေးလေး။ လူနာ နည်းနည်းလေး။ အားလုံးက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ မေးကြ မြန်းကြ စပ်စုကြသည်။ ပုလိပ်စစ် မစစ်ရုံတမည်။ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကာ တိမ်းကာ ဖြေကြားနေရသည်။ ရှောင်မလွတ်လျှင် ပြောင်လိမ်ပြောင်ညှာ။ ကြာလျှင် ဘယ်လို ပြဿနာတွေ

တက်လာကြမည် မသိ။ ဆေးရုံသေးသေး မြို့သေးသေးလေး။ သူ့အကြောင်းတွေ မြို့ထဲမှာလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ပြောနေလောက်ပြီ။ အာဏာပိုင်တွေ ရှိသည်။ စီးပွားရေး စွန့်စားသူတွေ ရှိသည်။ ချောင်းသာက တောင်ယာလင်မယားက ရိုးရိုးအအ။ သူတို့ထဲက တစ်ဆင့် ဇာတ်လမ်း အစအဆုံး ပေါ်သွားနိုင်သည်။ သည်ဆေးရုံမှာ ကြာရှည်နေခြင်းသည်။ အန္တရာယ်ကို ထိုင်စောင့်နေတာနှင့် အတူတူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မနေရဲတော့။ အမြန်ဆုံး ဆေးရုံကဆင်းပြီး ရန်ကုန် တန်းလစ်လာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မှာ ဆေးဆက်ကုသည်။ အားမွေးသည်။ အားရှိမည့် အစာအဟာရတွေ စားရင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း တောထဲကကိစ္စ စဉ်းစားရသည်။ ရွှေခိုချောင်းဖျားမှာ နောက်ထပ် ရှာဖွေဦးမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် မြုပ်ထားခဲ့သည့် ရွှေထုပ်ကိုပဲ သွားဖော်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရမည်လော။ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်ဆိုကာ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲ မထွက်ရဲခဲ့သော နယ်မြေကို တစ်ယောက်တည်းဝင်ကာ ရက်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့သော်လည်း ဘာအန္တရာယ်မှ မကြုံကြိုက်ခဲ့ရ။ သို့သော် ယခုတစ်ခေါက်ပြန်သွားမည့် အချိန်၌မူ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာခဲ့သည်။ နံပါတ်တစ် ငှက်ဖျား။ ဆရာဝန်ကတော့ ကာကွယ်ဆေးများ ပေးထားသည်။ ယနေ့ထိ ဆေးမပြတ်စားနေရဆဲဖြစ်ပြီး တောထဲသွားလျှင် သည့်ထက်တိုး၍စားဦးမည်ဟု မှတ်သားထားသည်။ သို့သော် မတော်တဆ ကာကွယ်ဆေး စားထားသည့်ကြားက ထပ်ဖျားလျှင် မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။

ဆရာဝန်က သည်ဆေးတွေ စားထားလျှင် စိတ်ချရသည်ဆိုသော်လည်း မိမိကတော့ စိတ်မချတချ။ နောက်တစ်ချက်၊ ဆေးရုံတက်ခါနီး ရွှေရောင်းခွဲသည့်ကိစ္စ။ သည်တောထဲက ငှက်ဖျားမိပြီး ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်မှာ ရွှေရိုင်းအတုံးလိုက် ပါလာသည်ဟူသော သတင်းက နယ်ခံ ရွှေသမားများ လောကမှာ ပျံ့နှံ့သွားမှာ သေချာသည်။ ပြီး ရွှေနီကြောကို ပိုင်သလို မပိုင်သလို ဖြစ်နေကြသည့် အင်အားစုများထံသို့လည်း သူတို့နယ်မြေမှာ ရွှေသိုက်တစ်ခုရှိသည်ဟူသော သတင်းက ပေါက်ကြားသွားနိုင်သည်။ ရွှေဆိုသည်က အလွန် ဆွဲအားကောင်းသောအရာ၊ အလွန်လှုံ့ဆော်အား ကြီးမားသောအရာ ဖြစ်သည်။ အေးချမ်းသော နယ်မြေဒေသဆိုလျှင်ကား ခုလောက်ရှိလျှင် ရွှေနီကြောတစ်ခွင်၌ ရွှေတူးသမားတွေ ထောင်ချီ၍ ရှိနေရောမည်။ သို့သော် ယခု အခြေအနေမှာတော့ သည်လူတွေ ဘယ်လို လှုပ်ရှားကြမည်ဆိုတာ မှန်းဆ၍မရနိုင်။ ဘာက စလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် ရွှေသတင်းကို တစ်ယောက်တစ်ယောက် လက်တို့ပြောရင်းနဲ့ပဲ သည်အတိုင်း ငြိမ်ထိုင်နေကြမည်လား။ သို့မဟုတ် မိမိလိုပဲ တောထဲ တောင်ထဲ အနံ့အပြား လျှောက်သွားပြီး စွန့်စား ရှာဖွေကြလေမည်လား။ မတော်တဆ သူ့နေရာကလေး ရောက်သွားကြမည်ဆိုလျှင်တော့ ခြေရာလက်ရာတွေ တွေ့သွားကြမှာ မှချ။ သို့သော် သည်အတိုင်း ရမ်းရှာကြမည်ဆိုလျှင်မူ သည်တော သည်တောင်က ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ချောင်းရိုး၊ ချောင်းလက်တက်တွေ၊ စမ်းချောင်းကလေးတွေ များလွန်းလှသည်။ ပြီး မည်သူမျှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်ကြသည်မဟုတ်။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေနီချောင်းသည် လျှို့ဝှက်ချက် မဟုတ်တော့သည်ကား သေချာနေပြီ။ သည်နေရာမှာ

အေးအေးဆေးဆေး အလုပ်လုပ်ဖို့ ခက်သွားပြီ။ မြုပ်ထားခဲ့သော ကိုယ့်ပစ္စည်းကို အသာပြန်ယူမှ။ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ယူမှ။ ကြာလေ အခြေအနေ ပိုမိုရှုပ်ထွေး ခက်ခဲလာလေ ဖြစ်မည်။

ပြန်သွားဖို့ ရက် သတ်မှတ်သည်။ အစီအစဉ် ချသည်။ ရထားစီး၊ မော်တော်စီး၊ ကားစီး။ ချောင်းသာအထိ စီးမလား၊ မဖြစ်။ ကားဂိတ်ကလူတွေ၊ ထမင်းဆိုင်ကလူတွေ မှတ်မိမည်။ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်သွားမည်။ ချောင်းသာမရောက်မီ လေးမိုင်ခန့်အလိုမှာ လမ်းခွဲကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ကားလမ်းမနှင့် တစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည့် ရွာခပ်ကြီးကြီး တစ်ရွာသို့ သွားသည့် လမ်းခွဲ။ ထိုရွာသို့ သွားမည့်ဟန်ဖြင့် လမ်းခွဲမှာပဲ ဆင်းပြီး ကျန်သည့်ခရီးကို ခြေကျင်နှင်ကာ ချောင်းသာမရောက်မီ တောထဲ ကွေဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ၎င်းနည်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ပြီး သည်လမ်းဆုံကပဲ ကားစောင့်စီး။ ခပ်ပြင်းပြင်း ခရီးနှင်လိုက်လျှင် တောထဲမှာ နှစ်ရက်။ ရှောင်ရတိမ်းရ စောင့်ဆိုင်းရလျှင် သုံးရက်။ သုံးရက်တွင် ချွေချွေတာတာ စားသောက်ရမည့် ရိက္ခာ တစ်ပါတည်း ယူသွားရမည်။ တောထဲမှာ အဆင်ပြေမည့် မြို့က အစားအစာများ၊ ပြီး လက်နက်၊ လက်နက် အရေးကြီးသည်။

ခရီးထွက်ခါနီး သုံးလေးရက်အလို၊ ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်း သုံးလေးယောက်နှင့် ဆုံမိ၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောရင်းက သူတို့နှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ဆိုင်က သန့်ပြန့်သားနားသည်။ ဧည့်ခံကြိုဆိုသည့် မိန်းကလေးများက နနရွှေ လှလှပပ။ မသွက်လွန်း၊ မမြူးလွန်း၊ မယဉ်မရိုင်း။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့စားပွဲနားရောက်လာပြီး တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ သူ မော့ကြည့်သည်။ ဆယ်နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပြီ။ အသွင်အပြင်တွေလည်း ပြောင်းလဲတန်သလောက် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ သို့သော် သည်မျက်နှာက ဘယ်အချိန် ဘယ်ဌာနေမှာ တွေ့သည်ဆိုစေ၊ လျှပ်တစ်ပြက်၏ တစ်ဝက်မျှလောက်သာ တွေ့လိုက်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မမှတ်မိစရာမရှိ။ စင်စစ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း သူ့နှလုံးသားနှင့် သူ့ဦးခေါင်းထဲမှာ အဘယ်ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်၏ ရုပ်ပုံလွှာမှ ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးခြင်းမရှိခဲ့။ သူ့အား ဖိစီးနှိပ်စက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ဆုံးရှုံးခဲ့လေပြီးသော တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူ၏ ပုံရိပ်ကမူ မျှော်လင့်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းများ မရှိပါပဲလျက်ပင် သူ၏ နေ့လည်အိပ်မက်၊ ညဉ့်အိပ်မက်များထဲတွင် မကြာခဏ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လွင်၍ လာတတ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့သောအခါ ပြန်လည်ဆုံဆည်းရမည့်အဖြစ်ကို မသိစိတ်က နိမိတ်ဖတ်နေချေသည်တကား။

“မေဇော်” အာမေဇိုတ်လား၊ နှုတ်ဆက်ခေါ်ဝေါ်သံလား မသိ။ သူ့နှုတ်က ထွက်သွားပြီး စားပွဲမှ ထလိုက်သည်။

“အောင်ကျော်” သူမ၏ အသံမှာ ဝမ်းသာခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။

သူက မေဇော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ စားပွဲလွတ်တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘာကစ ပြောရမှန်းမသိ။
ဘာတွေ မေးရမှန်း မသိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိတ်တဆိတ် အားယူစုရုံးနေခဲ့သော
အင်အားစုတစ်ခုက ရုတ်တရက် အပြင်းအထန် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိသည်။

“တစ်ခါမှတောင် မတွေ့ရဘူးနော်၊ အောင်ကျော် ဘယ်တွေ ရောက်နေလဲ၊ အခုကော ဘယ်မှာနေလဲ” သူမက
စတင်သည်။

“မြန်မာပြည်အနှံ့ ရောက်နေခဲ့တာပဲ၊ အခုတော့ ရန်ကုန်မှာ”

“ဘယ်သူနဲ့”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်း နေလာတာ ဒီနေ့အထိပဲ၊ စားတော့ ထမင်းဆိုင်၊
အိပ်တော့ တည်းခိုခန်း”

“အခု ဘာတွေ လုပ်နေလဲဟင်၊ အလုပ်အကိုင်ကို ပြောတာ”

“အခု လောလောဆယ်မှာတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အနားယူနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်တော့ရှိတယ်၊
ရာထူးရာခံနဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ အလုပ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်တော့
အလုပ်ပါပဲ၊ သားစာမယားစာ ရှာပေးနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးပါ၊ ပင်ပန်းတယ်၊ အန္တရာယ်လည်း များတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ခါးပြတိုက်တဲ့ အလုပ်မျိုး၊ သူတစ်ပါး ပစ္စည်း ခိုးဝှက်တဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

မရည်ရွယ်သော်လည်း သူ့အဖြေမှာ မကျေနပ်သံကလေး နည်းနည်း ပါသွားပုံရသည်။ မေဇော် ဆက်မမေး။
တစ်ဘက်လှည့်ပြီး ငေးနေသည်။

“မေဇော်ကော၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ၊ ဒီဆိုင်မှာ လုပ်တာကော ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

မေဇော် လှည့်မလာ။

“အခု အဒေါ် ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ နေတယ်။ ကမာရွတ်မှာ”

“အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေ” မေဇော် ခေါင်းငုံ့ရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့” မေဇော် မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်ကို”

“တို့နှစ်ယောက် အတူနေလို့ရတဲ့နေရာ တစ်ခုပေါ့၊ ခုချက်ချင်း စီစဉ်လို့ရတယ်”

မေဇော် ခေါင်းခါသည်။ “မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး ရှိနေလို့လဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို မယုံလို့လား၊

အားမကိုးနိုင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတုန်းကတည်းကပဲ မေ့လိုက်မုန်းလိုက်ပြီမို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းဘူး၊ မေ့လည်း မမေ့ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ချိန်းထားတဲ့ညက လိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားတာ အမေသိသွားပြီး နောက်တော့ လူကြီးတွေ ဝိုင်းပြောတဲ့စကားတွေ မငြင်းနိုင်တာနဲ့ ရင်နာနာနဲ့ပဲ အောင်ကျော်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့မိတာပါ။ အဲဒီအတွက် ဒီနေ့ထိ ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးဘူး၊ အဲဒီတုန်းက အကြောင်းတွေကို ပြန်တောင် မတွေးချင်ဘူး၊ တတ်နိုင်သလောက် မေ့ပျောက်ပြီး ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အောင်ကျော်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ဘူး၊ အောင်ကျော်သာ တို့ကို စိတ်နာစရာ မုန်းစရာ ရှိပါတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းခဲ့ဘူး၊ စိတ်လဲ မနာခဲ့ဘူး၊ မေဇော်အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စတွေပဲ၊ တို့က ဒီကြားထဲမှာ ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရသူတွေပဲ၊ မေဇော် အခု တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မယ်”

သူ့ရင်ထဲက အချစ်လှိုင်းတံပိုးတွေ ရုန်းကန်ထကြွနေသည်။ မခံစားရတာ ကြာလေပြီဖြစ်သော၊ နောက်ထပ် မဖြစ်ပေါ်တော့ပြီဟု တစ်ခါတစ်ရံ အောက်မေ့တမ်းတခြင်းပင် ဖြစ်ဖူးသော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ခံစားမှု၊ နှလုံးသားတွင်း ရုပ်ကြွင်းဘဝမှ အသစ်တစ်ဖန် ကြီးထွား ရှင်သန်လာခဲ့ပြီ။

သူ မေဇော်အဖြေကို စောင့်စားနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မေဇော်”

မေဇော် ခေါင်းငုံ့နေသည်။ ခေါင်းခါနေသည်။

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေဇော်၊ ဘာတွေ အခက်အခဲ ရှိနေလို့လဲ၊ အခုအချိန်မှာတော့ မိဘ သဘောမတူမှာတွေ ဘာတွေလဲ တွေးပူစရာမလိုတော့ဘူး ထင်တယ်ကွာ၊ ကိုယ်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိနေပါပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့ မတရားဘူး”

“ဘာ မတရားတာလဲ”

“တို့ဘက်က အပြစ်အနာအဆာတွေ အများကြီးနဲ့”

“ဘာအပြစ်တွေလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ၊ ခိုးရာလိုက်ဖို့ ချိန်းထားပြီး မလိုက်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ထည့်မတွက်နဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပြီးပြီ၊ နောက်ထပ် ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ လောလောဆယ် ငြိစွန်းနေတာတွေ ဘာတွေ ရှိနေလို့လား”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့က ဒီနေရာမှာ လုပ်နေတဲ့ ..”

“ဒီနေရာမျိုးတွေမှာ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ထိ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ အခု ဒီနေရာက ထွက်သွားမယ်၊ ဒါပြီးရင် ဒီကိစ္စ ပြတ်ပြီ၊ အဲသလို ဖြစ်နိုင်သလား၊ ဖြစ်မလား”

“စဉ်းစားပါဦး အောင်ကျော်ရယ်၊ တစ်သက်လုံး ကိစ္စ၊ နောင်တစ်နေ့ကျတော့ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်စရာတွေ ဖြစ်လာ .. ”

“ဒီမှာ မေဇော်၊ ကိုယ့်ကို ဘာမှ စဉ်းစားခိုင်းမနေနဲ့၊ မင်းလဲ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ စဉ်းစားရမယ့် အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်း အခု ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မလား၊ တစ်ခုခုပြော၊ ကြိုက်တာပြော”

မေဇော် ငြိမ်သက်နေသည်။ အတန်ကြာမှ “မနက်ဖြန် ပြောမယ်”

“တစ်ညလုံး အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားဦးမလို့လား၊ အလျင်တစ်ခါလို မနက်ဖြန်လို့ ချိန်းခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးမလို့လား”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ အောင်ကျော်၊ မပြေးပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာတာ အံ့ဩတာတွေ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာတွေ ရောထွေးပြီး ဘယ်လို ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတယ်၊ မနက်ဖြန် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ပြီး ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးက အကြောင်းတွေ ပြောကြမယ်၊ ပြီးတော့ ရှေ့အတွက် ဘယ်လို စီစဉ်မလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ အခု တစ်ခါတည်း လိုက်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အိမ်က လူတွေ အားနာစရာ၊ သူတို့အတွက် စိတ်ပူစရာလည်း ဖြစ်နေမယ်”

“အင်း ကောင်းပြီ၊ အဲဒီတော့ အခု အိမ် လိုက်ပို့မယ်၊ အိမ်က လူတွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ အဲဒါ အပြီးခေါ်တာပဲ၊ ဟာ နေဦး ဒီကြားထဲ သူတို့နဲ့ ခဏ ပြန်နေဖို့ လိုဦးမယ်၊ ဒီလို၊ ကိုယ့်မှာ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အရေးတကြီး သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်၊ စောစောကတော့ ခုတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သွားမလို့ဘဲ၊ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရက်နည်းနည်း ရွှေ့ထားရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သွားတာတော့ သွားရမှာပဲ၊ ကဲ ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စတွေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်၊ ပြီးတော့မှ အဆင်ပြေသလို စီစဉ်ကြတာပေါ့။ ”

အတူလာသူ အပေါင်းအသင်းများကို အကျိုးအကြောင်း နောက်မှ ပြောပြမယ်ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီး မလှမ်းမကမ်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညစာ စားကြသည်။ ပြီး မေဇော်ကို သူ့အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲဆိုသူ အိမ် လိုက်ပို့သည်။

ထိုညက သူ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ တစ်သက်ပတ်လုံး သူ့ဘဝမှာ ည အိပ်မပျော်ဆိုတာမျိုး မရှိသလောက် ရှားခဲ့သည်။ သို့သော် သည်ညမှာတော့ သူ့မှာ တွေးစရာ တောစရာတွေ များလွန်းနေသည်။ စိတ်ကြည်နူးစရာတွေ စိုးရိမ်ပူပန်စရာတွေ ရောပြွမ်းလျက်ရှိနေသည်။ ရှေ့ရေး၊ အခြေချမည့်အရေး၊ မြုပ်ထားခဲ့သည့် ရွှေထုပ်၊ ရွှေရှာသည့်အလုပ်၊ သူ အိပ်မပျော်မီ နောက်ဆုံးအကြိမ် နာရီ ကြည့်မိတော့ နံနက် သုံးနာရီခွဲ။

ခုနစ်နာရီကျော်လောက်မှာ အိပ်ရာက နိုးလာပြီး ကမာရွတ်သို့ ကမန်းကတမ်း ထပြေးသည်။ တွေ့မှ တွေ့ရပါဦးမလား၊ ရင်ထဲမှာ တထင့်ထင့်၊ မေဇော်က အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေသည်။

“တွေမှ တွေပါတော့မလားလို့ ပူလိုက်ရတာ”

“ဒီကလည်း လာမှ လာပါတော့မလားလို့ တွေးနေတာ၊ တွေတွေချင်း အပူတပြင်းဖြစ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားတော့မှ စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားလေသလားလို့”

“ဟင့်အင်း ဘယ်ပြောင်းလိမ့်မလဲ၊ တစ်သက်လုံး အတူနေမယ့်အကြောင်းတွေ၊ သားစဉ်မြေးဆက်တွေအထိ တွေးနေမိလို့ တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘဲ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ကဲ အခု ဘယ်သွားကြမလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ သူပဲ ခေါ်သွားမယ် ခေါ်သွားမယ်ပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဘယ်ခေါ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ခေါ်တာက တစ်သက်လုံးအတွက်ကို ပြောတာ၊ အခု လောလောဆယ်က စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင် ဘယ်နားသွားရင် ကောင်းမလဲ မေးတာ၊ ကိုယ်က ရန်ကုန်မှာ တည်းခိုခန်းရယ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံရယ်၊ ထမင်းဆိုင်ရယ်လောက်ပဲ သိတာ၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေနဲ့ သွားဖူးလာဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် သွားဖူးတဲ့လူကို ဆရာတင်နေတာလား”

“အင်းလေ အဲဒီ သဘောပဲပေါ့”

“အလကား စတာ၊ အဟုတ်မှတ်ပြီး အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး စကား ထိုင်ပြောလို့ရတဲ့နေရာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် သွားပေါ့”

နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ရင်း ကမာရွတ်ရပ်ကွက် လမ်းဘေးလမ်းမြောင်တွေကြားက ထွက်ကာ ပြည်လမ်းမကြီးဘက် ရောက်လာသည်။ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးထက် တက်လမ်းလျှောက်ကြသည်။ နံနက် စောစော ဖြစ်၍ နေပူရှိန် မရှိ။ လေက ညှင်းညှင်းသက်သက်။ ကန်ရေအနံ့ကို ရှူရှိုက်ရသည်။ အင်းလျားလမ်း ဗာဒီရိပ်အောက်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နား ရောက်လာသည်။ အေးအေးလူလူ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်။ သည်ဆိုင်ကလေးမှာ ထိုင်ကာ နံနက်စာ အတူ စားကြသည်။ စားပြီးတော့ ဘယ်ဆက်သွားမှာလဲ တိုင်ပင်ကြသည်။

“အင်းလျားကန် နံဘေးမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စကား ပြောကြတာ မကောင်းဘူးလား” မေဇော်က ဆိုသည်။

လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိသည့် တစ်နေရာမှာ ထိုင်ကြသည်။

စကားတွေ ပြောကြသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ။ ကွဲကွာနေသည့် နှစ်ကာလများအတွင်းက ကျင်လည်ခဲ့ရသည့်ဘဝများ။

အောင်ကျော် မြို့က ထွက်သွားပြီးနောက် မေဇော် ကျောင်း ဆက်တက်သည်။ ဆယ်တန်းတက်နေဆဲ အိမ်က လက်ထပ်ရန် စီစဉ်သည်။ သူက ငြင်းသည်။ အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။ နောက်ဆုံး မိဘများ လက်လျှော့သွားသည်။ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကျသည်။ နောက်နှစ်၊ တောင်းရမ်းလာသူ၊ မိဘများ သိပ်သဘောကျနေသူတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းကြပြန်သည်။ သူ ခေါင်းမာစွာ ငြင်းပြန်သည်။ အောင်ကျော်နှင့် မပြတ်သဖြင့် သည်လောက် ငြင်းနေသည်ဟု အိမ်က ဆူပူကြိမ်းမောင်းလာသည်။ မဖြစ် ဖြစ်အောင် စီစဉ်မည်ဟု ဆိုကြသည်။ သည်အခါ မေဇော် အိမ်က ထွက်ပြေးသည်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အိမ်မှာ ပုန်းခိုသည်။ သူငယ်ချင်း၏ မိဘများက မိမိတို့တာဝန်ဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် သူ့မိဘများထံ သွား၍ အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကြသည်။ သူ့ကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြန်ခေါ်ယူကြသည်။ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ မပြောကြတော့။

သို့သော် သူနှင့် မိဘများအကြား စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆက်သွယ်မှု ပြတ်တောက်သလောက် ရှိသွားသည်။ နောက်နှစ် တစ်နှစ်လုံး အိမ်တွင်းအောင်းပြီး စာကိုပဲ အာရုံစိုက်နေခဲ့သည်။ စာမေးပွဲအောင်သည်။ ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ် ရောက်သည်။ အဆောင် နေသည်။ ကျောင်းပိတ်ချိန်လည်း အိမ်မပြန်။ အပြင်ဆောင်မှာ ပြောင်းနေသည်။ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းတက်နေဆဲ အမေ ဆုံးသည်။ ခြောက်လခန့်အကြာမှာ အဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသည်။ သူက အိမ်သို့ လုံးဝ မပြန်တော့။ ပိုက်ဆံလိုလျှင် မှာသည်။ အဖေက သူ့တာဝန် ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်သည်။ ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲ ကျသည်။ သူ စိတ်လေနေသည်။ ရည်းစား မကျတကျ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သုံးလေးယောက်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း တကယ်တမ်း နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ခဲ့။ အလေးအနက် မထားခဲ့။ စာမေးပွဲ ကျသည်။ အိမ်က ပြန်လာဖို့ ခေါ်သည်။ သူ မပြန်ချင်။ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေလို့ရအောင် အလုပ်ရှာသည်။ မရ။ အိမ်က ပြန်လာဖို့သာ မှာသည်။ အပြန်ခရီးစရိတ်နှင့် လိုချင်တာများ ဝယ်ခဲ့ရန်ဟူ၍ ငွေများများ ပို့လိုက်သည်။ ပြန်မလာဘူးဆိုလျှင်လည်း နောက်ထပ် ငွေပို့တော့မည်မဟုတ်ဟု အပြတ် စာရေးလိုက်သည်။

သူ အကျပ်တွေ့သည်။ ချက်ချင်း မပြန်သေးဘဲ ပေ၍ နေသည်။ ပိုက်ဆံကုန်သည့်အခါ ရှိသည့်ပစ္စည်းအချို့ ရောင်းချ သုံးစွဲနေသည်။ သည်အချိန်မှာ ယခု အတူနေသည့် အဒေါ်ဝမ်းကွဲဆိုတာနှင့် သွားတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အဒေါ်က ရန်ကုန်ရောက်နေတာ နှစ်အတန်ကာပြီ။ ဇာတိမြို့မှာ နေစဉ်ကမူ ဆွေမျိုးဆိုပေမယ့် သိပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းနေခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ယခု ပြန်တွေ့ကြသည့်အခါမှာတော့ အဒေါ်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုပြုငှာငှာ။ သူ့အိမ်မှာ နေဖို့ ခေါ်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ မနေဖြစ်သေး။ မကြာခဏ သွားလိုက် ပြန်လိုက်။ သို့သော် နောက်ဆုံး စားရေး နေရေး ခက်ခဲလာသည့် အချိန်၌ အလွယ်တကူ တံခါးဖွင့်ထားသည့် သည်အိမ်မှာပဲ ခိုလှုံခဲ့ရသည်။ အဒေါ်မှာ သူနှင့် ရွယ်တူလောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သားကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ယောက်ျား မရှိ။ ဆုံးသွားတာ လေးငါးနှစ် ရှိပြီ။ အဒေါ် နေပုံထိုင်ပုံက တစ်မျိုး။ အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာဘာညာညာတွေ သိပ် မစဉ်းစား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေသည့် သဘောမျိုး။ သမီးဖြစ်သူကလည်း မအေနှင့် တစ်သဘောတည်း ဖြစ်သည်။ အဒေါ်က မော်လမြိုင်ဘက် သွားလိုက်ပြန်လိုက် ကုန်ကူးသည်။ သမီးက စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်သည်။ စားဝတ်နေရေး အထိုက်အလျောက် ပြေလည်ကြသည်။

အဒေါ် မိသားစုက သူ့ကို ချစ်ကြသည်။ ကြည်ဖြူကြသည်။ ကျွေးထား မွေးထားသည်။ သို့သော် ကြာလာသည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူများအိမ်မှာ အလကား ထိုင်စားနေရသည်ကို အားနာလာသည်။ အဒေါ်ကလည်း သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေလေး ဘာလေး ရှိလာအောင် သမီး လုပ်နေသည့် ဆိုင်မှာပင် ဝင်လုပ်ပါလား တိုက်တွန်းသည်။ “ပိုက်ဆံရှာတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါက ဟိုဟာမျိုး လုပ်စားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ဆိုင်က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် လှလှပပ ဝတ်စားပြီး ကုန်ရရ လုပ်နေကြတာ၊ စမ်းပြီး လုပ်ကြည့်၊ နောက်ကျတော့ မလုပ်ချင်လည်း နေပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်ဆုံးတော့ သည်အလုပ်ထဲ ရောက်ကာ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက် ဟိုရောက်လိုက် သည်ရောက်လိုက်နှင့် ယခု နောက်ဆုံး သည်ဆိုင်မှာ အောင်ကျော်နှင့် တွေ့သည်အထိ ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ အကြောင်းစုံ သိရပြီ ဆိုတော့” မေဇော်က မေးသည်။

“အကြောင်းစုံ သိရတော့ ကိုယ့်အတွက် အများကြီး သက်သာ သွားပါတယ်”

သည်နောက်တော့ အောင်ကျော်က သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှာဖွေခဲ့သည့် ရွှေတူးသမားဘဝ။ အကြွယ်ဝဆုံး ရွှေသိုက်ကို မတွေ့တွေ့အောင် သဲသဲမဲမဲ လိုက်ရှာနေခဲ့သည့် တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတူးသမားဘဝ။

“ဘာကြောင့်များ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဒီလောက် စွဲလမ်းလမ်းကြီး ဖြစ်နေတာလဲ အောင်ကျော်ရယ်၊ ဒီလို ဖွဲ့နဲ့ပဲမျိုး ဒီလို စိတ်ထက်သန်မှုမျိုးနဲ့ဆိုရင် မြို့ပေါ်မှာ တစ်ခြား ဘာအလုပ် လုပ်လုပ် ကြီးပွားနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေဇော်၊ ကိုယ်လည်း ဒါကို သဘောပေါက်တယ်၊ ရွှေရှာတာထက် အဆမတန် ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ မြို့ပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ် တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာတယ်၊ မြို့ပေါ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေသေချာချာ မလေ့လာရသေးလို့ ဘယ်ဟာလုပ်မယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မရွေးချယ်ရသေးပေမယ့် ကိုယ် အကြမ်းဖျင်း စဉ်းစားထားတာတွေတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရွှေရှာတဲ့အလုပ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် အသက်မွေးကျောင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသက်သက် မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်မနေ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ အဖေနဲ့ အမေဟာ ရွှေရှာရင်း ဆုံးပါးခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ဘဝကို အရှုံးနဲ့ ပိုင်းသွားခံရတယ်၊ ရွှေမက်ပြီး ရွှေငတ်ပြီး ရွှေရှူးထပြီး သေသွားကြတယ်လို့ မစာမနာ ပြောတာတွေခံခဲ့ရတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်ဖို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ရှုံးကြွေးကို ဆပ်ဖို့ဟာ ကိုယ့်အတွက် မွေးရာပါတာဝန်ပဲ၊ ဒီနေ့အထိ လုပ်ခဲ့သမျှဟာ လောဘသက်သက်နဲ့ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် ရွှေဟာ တိုက်ပွဲပဲ၊ မရှိတော့တဲ့ လူတွေအတွက် တိုက်နေတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ ကိုယ်တိုက်နေတာ၊ ကိုယ့်ဝိညာဉ်နဲ့ ကိုယ်တိုက်နေတာ၊ အနိုင်ရတဲ့အထိ တိုက်နေတာ”

ပြောရင်း ဒေါမာန်ပါလာသည်။ အမှန်တော့ သည်စကားတွေက သူ့ဦးခေါင်းထဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောခဲ့သော စကားတွေ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မနေမနား တွန်းပို့မောင်းနှင်ခဲ့သော စကားတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှတော့ နှုတ်မှ ဖွင့်ဟမပြောခဲ့စဘူး။ ဖွင့်ဟပြောလောက်အောင်သည့် လူနှင့်လည်း မကြုံခဲ့စဘူး။

“တို့နားလည်ပါတယ် အောင်ကျော်၊ အောင်ကျော်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားမှုမျိုးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ တို့ အသိဆုံးပါ၊ ဒါပေမယ့် တိုက်ပွဲက ဘယ်လောက်အထိ တိုက်နေရဦးမှာလဲ၊ ဘယ်အခါမှ နိုင်တယ်လို့ ဆိုမလဲ”

မေဇော်ကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။

“မပူပါနဲ့ မေဇော်၊ ကိုယ် နိုင်တော့မှာပါ၊ နိုင်ပြီလို့ ကြေညာနိုင်မယ့် အချိန် မဝေးတော့ပါဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာ အပေါများဆုံး ရွှေသိုက်ကို ကိုယ် တွေထားပြီ၊ အနည်းအကျဉ်းလည်း တူးတန်သလောက် တူးဖော်ထားပြီးပြီ၊ ကိုယ် ခရီးထွက်စရာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီကိစ္စပဲ”

သည့်နောက် သူက မေဇော်အား ရွှေနီချောင်းဖျားအကြောင်း ပြောပြသည်။ အတွေ့အကြုံများ၊ အခက်အခဲများ၊

ငှက်ဖျား။ ပြီး ရွှေနှီချောင်းဖျား တစ်နေရာက ရွှေထုပ်။

မေဇော် မလှုပ်မယှက်။ မျက်တောင်မခတ်၊ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် ဝင်မထောက်။ သူ့စကားကို တစ်လုံးတစ်လေမျှ လွတ်သွားမှာပင် စိုးရိမ်သည့်အလား သေသေချာချာ စူးစိုက် နားထောင်သည်။

တောထဲမှာ ကျန်ရစ်သည့် ရွှေထုပ်ကို သွားယူရမည်။ တောထဲက သူ စခန်းချသည့်နေရာမှာ ခြေစလက်စ မကျန်အောင် ရှင်းလင်းဖျောက်ဖျက်ရမည်။ ရွှေနှီသိုက်သည် သူတစ်ဦးတည်းသာ သိသော ရတနာသိုက်အဖြစ် ကျန်ရစ်မည်။ အခြေအနေ ပေးလာသည့်အခါ ထပ်မံ သွားရောက် တူးဖော်ရမည်။ သည်ကြားထဲတွင်တော့ ယခုရလာမည့် ပစ္စည်းကိုပဲ ထုခွဲကာ မေဇော်နှင့် မြို့ပေါ်မှာ အတူတကွ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ကြမည်။ သို့သော် တောထဲသွားရမည့် သည်နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်က အန္တရာယ် ပြွမ်းတီးသည်။ ဘယ်လို အခြေအနေကြုံရမည်ကို မမှန်းဆနိုင်။ အစိုးမရသော အနေအထား။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတော့မှ မေဇော်နှင့် တရားဝင် လက်ထပ်မည်။ ဘဏ်တွင် အပ်နှံ စုဆောင်းထားသည့် ငွေများကိုတော့ သူမသွားမီ မေဇော်လက်ထဲ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ထားခဲ့မည်။

မေဇော် ခေါင်းခါသည်။ မဖြစ်။ မဖြစ်နိုင်။ သူ လက်မခံနိုင်။ တူးတူးခါးခါး ငြင်းဆန်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ တို့ဘက်က တစ်ဘက်စောင်းနင်းကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ လူတကာ ပြောစရာဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း လိပ်ပြာမလုံနိုင်ဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ခြားနည်း စီစဉ်ပါ”

“တစ်ခြားနည်း မရှိဘူး၊ ဒီလိုပဲ စီစဉ်စရာ ရှိတယ်” အောင်ကျော်က ဆိုသည်။

“ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစားရဦးမယ်၊ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိနေပြီ”

“ဘာ စဉ်းစားစရာတွေလဲ”

“အခု လက်ငင်းအခြေအနေရော၊ ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်းတွေရော စဉ်းစားရမယ်၊ ဒီည စဉ်းစားပြီး နက်ဖြန်မှ တို့သဘောထားကို ပြောမယ်”

နောက်တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ကြသောအခါ မေဇော်က ရွှေနှီချောင်းဖျားသို့ သူပါ လိုက်မည်ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

အောင်ကျော်က အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ရှိသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ မေဇော်လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်။ ခရီးကြမ်းသည်။ ဘေးရန်များသည်။ သည် အန္တရာယ်များအကြား ကိုယ့်ချစ်သူကို လုံးဝ ခေါ်မသွားနိုင်ကြောင်း အပြတ်ငြင်းသည်။

သို့သော် မေဇော်က မရ။

“အန္တရာယ်များလို့ တစ်ယောက်တည်း မသွားစေချင်တာ၊ နှစ်ယောက်သွားတော့ အဖော်မရဘူးလား၊ မတော်တဆ ငှက်ဖျား ပြန်ထနေရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ဒီတစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ရင် သေမှာ”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကာကွယ်ဆေး သောက်ထားတာပဲ”

“သောက်တာတော့ သောက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆေးက တကယ့် အရေးကျရင် စွမ်းမှန်းမသိ မစွမ်းမှန်း မသိ၊ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့လိုက်ရမှဖြစ်မယ်၊ မလိုက်စေချင်ရင် သူလဲ မသွားနဲ့၊ အခုရှိတဲ့ ငွေနဲ့လည်း မြို့ပေါ်မှာ ဘာလုပ်စားစား လူတန်းစေ့တော့ နေလို့ရတယ်”

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စ၊ အခုဟာက ရှာဖွေရ တူးဆွရမယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ယူပြီး ပြန်လာ၊ ဒါပဲ၊ ပြီးပြီ၊ အလွန်ဆုံး လေးငါးရက်ပဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ့်အတွက် အဖော်မလိုဘူး၊ အကူအညီ မလိုဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေကျ ကိစ္စ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်၊ မေဇော်ပါရင် ကိုယ့်အတွက် တာဝန်တောင် ပိုကြီးသေးတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ရန်ကုန်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေပါ၊ ကိုယ် ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာမှာ၊ မေဇော်ကို အန္တရာယ် မဖြစ်စေချင်လို့ပါကွာ”

မေဇော်က ပြော၍ မရ။

“ဟင့်အင်း၊ မရဘူး၊ အန္တရာယ် ရှိတယ်ဆိုလို့ကို လိုက်ချင်တာ၊ ဟိုတစ်ချိန် အခြေအနေမဲ့ ဘဝတုန်းက ကတိပေးပြီး ရှောင်သွားခဲ့တဲ့အပြစ်တစ်ခု ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေတယ်၊ အခု အခြေအနေကောင်းတဲ့အခါမှာ ကိုယ်က အဆင်သင့် ဝင်ခံစားမယ်ဆိုရင် အပြစ်နှစ်ခု ဖြစ်မယ်၊ ဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဟိုအလျင် နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ခိုးတူပေါင်ဖက် မလိုက်ပါ မလုပ်ကိုင်ခဲ့ရပေမယ့် အခု နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာတော့ လိုက်ခဲ့ပါရစေ၊ ဖျားချင်ဖျား၊ နာချင်နာ၊ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးပဲ တွေ့တွေ့ ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ ရင်ဆိုင်ချင်ပါတယ်၊ တို့ လိုက်တဲ့အတွက် အကူအညီမရတောင် အနှောင့်အယှက်တော့ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဒီခရီးမှ မလိုက်ရရင် အောင်ကျော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လင်ကို တစ်သက်လုံး မျက်နှာပူပူနဲ့ ပေါင်းသင်းနေရမယ့် အဖြစ်မျိုး မလိုချင်ဘူး”

“မေဇော်သဘော ကိုယ် နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါ မျက်နှာပူစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးက ကြမ်းတမ်းလို့ပါ၊ ရန်ကုန် မဟုတ်ဘူး၊ တောတောင်ထဲ သွားရမှာ”

“တောထဲ သွားတာများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ဒီကလည်း တောသူမပါ၊ ရန်ကုန်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာလဲ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနိုင်တဲ့ လူတွေသာ လမ်းမလျှောက်နိုင်ချင်နေမယ်၊ ကားမစီးနိုင်တဲ့ လူတွေမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘတ်စကား တိုးစီးရတာ လူတွေကြားထဲ တိုးလား ဝေ့လားနဲ့ အပြေးအလွှား သွားလာရတာ တောကမှ သက်သာဦးမယ်၊ လူတွေဆီက ချွေးစေ့ ချေးစေ့က နံသေး၊ တောထဲမှာ လေကောင်းလေသန့် ရှူပြီး သွားရမှာ”

“ငှက်ဖျား ရှိသေးတယ်”

“ကာကွယ်ဆေး စားထားမယ်”

“စောစောကတော့ ကာကွယ်ဆေးက စွမ်းချင်မှ စွမ်းမယ်ဆို”

“အင်းလေ၊ ဆေးမစွမ်းလို့ ဖျားတော့လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြုစုကြတာပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ တော်ကြာ ရန်သူနဲ့ တိုက်လားခိုက်လား ပြေးလားလွှားလား လုပ်ချင်လုပ်ရဦးမှာ”

“အဲဒါ စိတ်မချလို့ လိုက်တာပေါ့၊ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ မျက်စိလေးလုံး နားလေးဘက်နဲ့ ရန်သူလာရင် ပိုပြီး မြင်နိုင်ကြားနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ မိန်းမ အားနည်းတာရှိသလို မိန်းမ တစ်ပန်းသာတာတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ တို့ မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ အသက်သေစရာ ရှိတော့လည်း နှစ်ယောက် အတူသေပေါ့”

“ဒါလောက် မလွယ်သေးဘူးကွာ၊ မင်းက နဖူးတွေ ဒူးတွေ မတွေ့ဘူးလို့ ပြောနေတာ၊ ဒါ ကလေး ကစားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကလေး ကစားတာ မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်၊ အန္တရာယ် ရှိတာလည်း သိတယ်၊ ပင်ပန်းမှာလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့လည်း အညံ့စားကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ တော်ရုံတန်ရုံ ပင်ပန်းတာလောက် မမူပါဘူး၊ ကြောက်တတ်တဲ့ အမျိုးအစားလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်တော့သွားမလဲ၊ သွားဖို့သာ စီစဉ်ပါ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် စဉ်းစားဦးမယ်” အောင်ကျော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ ဇေဝဇဝါ။

“ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ အောင်ကျော်ရယ်၊ တို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး၊ တို့ နှစ်ယောက် အတူ သွားမယ်၊ တောထဲက ပစ္စည်း ယူပြီး ပြန်လာမယ်၊ ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာပဲ နေပြီး ဘာအလုပ် လုပ်မလဲ၊ ဘယ်နားမှာ နေမလဲ၊ အဲဒါ စိစဉ်မယ်၊ အလျင်တုန်းက ကွဲကွာနေတဲ့ နှစ်တွေအတွက် အတိုးချပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြမယ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွှတ်နိုင်ဘူး”

အောင်ကျော် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

မူလစိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း ချောင်းသာမရောက်မီ လမ်းခွဲကလေးမှာ သူတို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အချိန်က နံနက် ဆယ်နာရီလောက်၊ ရွာသွားလမ်းမှ တောလမ်းဘက် ဖွဲ့ဆင်းခဲ့သည်။ တောတွင်းခရီးအတွက် ပြင်ဆင်သည်။ လိုအပ်သောပစ္စည်းပစ္စယတွေ၊ ထုပ်စရာ ရှိတာထုပ်၊ ထည့်စရာရှိတာ ထည့်သည်။ ထို့နောက် စတင် ချီတက်ကြသည်။ အောင်ကျော်က ဂျင်းအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ခါးမှာ ခါးမြှောင် တစ်ချောင်း၊ ပစ္စတိုတစ်လက်၊ ရေဘူးတစ်လုံး၊ မေဇော်က စစ်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်တိုနှင့် ခြေညှပ်ဖိနပ်နှင့် ကျောမှာက သားရေအိတ်တစ်လုံးကို စစ်သားကျောပိုးအိတ်သဖွယ် လွယ်လျက်။ အိတ်တွေထဲမှာ အဝတ်အစား အပိုနှစ်စုံစီအပြင် သုံးရက်စာ ချွေတာစားရမည့် စားနပ်ရိက္ခာများ တွက်ချက်ပြီး ထည့်ယူလာသည်။ ဘီစကစ်၊ ကိတ်မုန့်ခြောက်၊ ပေါင်မုန့်ခြောက်၊ ချိုချဉ်၊ ငါးသေတ္တာ၊ ဝက်အူချောင်း၊ ဝန်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် အဆာပြေ အဟာရဖြစ်မည့် အရာများ။

အစပိုင်းမှာတော့ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးများကို ကွေ့ကာ ပတ်ကာ ရှောင်ကာ တိမ်းကာ။ နောက်တော့ အိမ်ဆိုတာမရှိ။ တောင်ယာတဲပင် မမြင်ရသည့် တကယ့် တောထဲ ရောက်လာသည်။ အန္တရာယ်နယ်မြေ။ အထူး သတိထားသွားရမည့် နေရာ။

မေဇော်ကို ခေါ်သွားမိသဖြင့် ခရီးမတွင်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သူတစ်ကိုယ်တည်း သွားစဉ် လာစဉ်တုန်းကတော့ သူက တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ခနဲ သွားလာမြဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျင်မြန်စွာ ထောက်လှမ်းပြီး၊ ထောက်လှမ်းရင်း ရွေ့လျားမြဲဖြစ်သည်။ အသံဗလံ၊ ပတ်ဝန်းကျင် သစ်ပင်သစ်ခက် ထူးခြားချက်၊ ထို့နောက် ခြေရာ။

တော၌ ယဉ်ပါးသူ၊ တော အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူအဖို့ တောတွင်းက ခြေရာများ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက် အကျိုးအပွဲများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပေါ်က ခြစ်ရာဖွဲ့ရာများသည် တောတွင်း သတင်းစာကြီးတစ်စောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သည်နေရာမှာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူတွေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သွားခဲ့ကြသလဲ။ ဘာတွေ လုပ်သွားကြသလဲ။ အလျင်လူကို သူ သိသလို သူ့ကိုလည်း နောက်က

လာမည့်သူများ သိကြမှာပင် ဖြစ်သည်။ ခြေရာလက်ရာ များများ မကျန်အောင်သာ တတ်နိုင်မည်။ လုံးဝ ခြေရာဖျောက်ဖို့ဆိုသည်က လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် မေဇော် ပါလာသည့်အတွက် သည်ကိစ္စမှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့။

နောက်တစ်နာရီ၊ နောက်တစ်နေ့၊ နောက်တစ်ပတ်အတွင်း သည်နေရာမှ ဖြတ်သန်းသွားလာမိကြမည့် သူများသည် ယနေ့ ယခုအချိန် သည်နေရာ၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ခရီးနှင်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းကို သတင်းစာထဲ ဖတ်မိသလို အရှင်းသား သိမြင်ကြမည်သာဖြစ်သည်။ တောတွင်း သတင်းစာ အဖတ်ကောင်းသူများ ဆိုပါမူ သည်ခြေရာလမ်းကြောင်းကို တောက်လျှောက် လိုက်ကြည့်ရုံဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပုံနှင့် အဖော် မိန်းမဖြစ်သူအတွက် ဂရုစိုက် လွန်ကဲနေပုံများကိုပါ တွေ့မြင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားခြေရာနှင့် မိန်းမခြေရာ။ မိန်းမက သွားလိုက် နားလိုက်။ ယောက်ျားက တစ်ယောက်တည်း ရှေ့တိုးလိုက်၊ နောက်ပြန်လာလိုက်။ ဘေးဘီကို ကွေ့ဖဲ့၍ ထောက်လှမ်းလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ခပ်ဝေးဝေးအထိ အတူတကွ ချီတက်လိုက်။ ခရီးအစပိုင်း မိန်းမ နားနေ ထိုင်နေခဲ့သည့်နေရာများမှာ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ချိုးပြီး ချထားခဲ့သည့် သစ်ကိုင်းခြောက်သေးသေး အစုအပုံကလေးများ နီးရာ သစ်ရွက်စိမ်းတစ်ရွက်ကို ချွေယူကာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်အောင် ဖဲ့ရွဲ့ထားသည်များ၊ ကျောက်တုံးကြီးကြီးမှာ ကျောက်ခဲသေးသေးနှင့် တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် ရေးခြစ်ထားသည်များ၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သည်လောက်အထိ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ့တိပေါ့ဆ လက်ရာခြေရာများ မတွေ့ရ။

အောင်ကျော်က သွားရင်းလာရင်းပင် မေဇော်အား တောထဲမှာ သတိထားရမည့်အချက်များ၊ ဆင်ခြင်ရမည့် အရာများကို သင်ကြားလာသည်။ တောထဲမှာ သိုသိုသိပ်သိပ် ပိပိရိရိ သွားပုံ လာပုံ နည်းလမ်းများ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အင်အားကို ဖော်ညွှန်းနိုင်သည့် ခြေစလက်စများ တတ်နိုင်သမျှ မပေါ်အောင် သတိပြုရမည့် အချက်များ။ ဘီစကစ်မုန့် အဖဲ့အစများ ချိုချဉ်စက္ကူပတ်များ ပစ်စလက်ခတ် မကျန်ရစ်ဖို့၊ ဓားနှင့် ဟိုအကိုင်၊ သည်အကိုင်၊ ဟိုအပင် သည်အပင် မခုတ်မိ မထစ်မိဖို့။

သင်သာ သင်ရသည်။ သင်ရင်း သွားရင်း သွားရသည်မို့ အမှားတွေက နောက်မှာ တသီတတန်းကြီး ကျန်ရစ်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ခပ်မြန်မြန်သွား၊ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်။ ပြန်သည့်အခါ သည်လမ်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေးဘက်က လှည့်ပြီးပြန်။ သည်လိုပဲ လုပ်စရာရှိတော့သည်။

တစ်မနက်လုံး တစ်နေ့လည်လုံး တောက်လျှောက်ပင် ခရီးနှင်ခဲ့သည်။ အောင်ကျော်လမ်းကြောင်း ရှာတုန်း

နံဘေးနံဘီ ကြည့်ရှုအကဲခတ်တုန်း အချိန်များမှာ မေဇော် ခေတ္တခဏ နားခွင့် စားခွင့် ရသည်။ ညနေစောင်းစ ခြေအတော်လေး ကျလာ၍ အောင်ကျော်ကို ခဏ နားကြရအောင်လို့ ပြောမည် ကြံဆမှာပင် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု နံဘေးရောက်လာပြီး အောင်ကျော်က ဒီနေရာမှာ စခန်းချမည်ဟု ဆိုလိုက်သည်။

စမ်းရေက အနက်သား။ ဒူးသာသာ၊ ပေါင်လယ်လောက် ရှိမည်။ ရေက အရောင်မရှိ။ ပကတိ ကြည်လင်သည်။ အောက်ခြေသဲပြင်ကို တိုးလှိုပေါက် မြင်ရသည်။ ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် အေးစိမ့်နေမည့် အသွင်ပေါ်သည်။

တောထဲမှာ နေရိပ်ရသဖြင့် မပူလောင်လှသော်လည်း ဟိုချုံသည်ချုံက အမှုန်အမွှားများ၊ ခြင်ကောင် ဖြုတ်ကောင်များကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံအိုက်စပ်နေသည်။ ချွေးစေးတွေနှင့် ညစ်ပတ်နေသလို ခံစားနေရသည်။ မေဇော် စမ်းချောင်းနံဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင် ခြေရင်းမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အတော်ပင်ပန်းနေပြီလား” အောင်ကျော်က မေးသည်။

“မပင်ပန်းပါဘူး၊ ရပါတယ်” မေဇော်က ဆိုသည်။

“ပင်ပန်း မပင်ပန်းတော့ လူပုံကြည့်ရင် သိသာပါတယ်၊ ကဲ မပင်ပန်းဘူး ဆိုရင်လည်း ဒီနားမှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ နားကြမယ်၊ စမ်းရေအိုင်လေး နံဘေးမှာ ပျော်ပွဲစား ထွက်တဲ့သဘောမျိုးပေါ့”

အောင်ကျော်က အိတ်တွေထဲက စားစရာတွေ ထုတ်သည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးများ ကောက်ကာ စမ်းချောင်းအစပ် သစ်ရိပ်အုပ်အုပ်၊ ချုံအုပ်အုပ် တစ်နေရာမှာ မြေပြင်ကို ရှင်းလင်းကာ မီးဖိုကလေး ဖိုသည်။ မီးခိုး အူမနေပဲ မီးရဲရဲ တောက်လာသည်။ ငါးသေတ္တာဘူး တစ်ဘူး ဖောက်ပြီးနောက် ဝက်အူချောင်း သုံးလေးချောင်းကို တုတ်တံနှင့် ထိုးကာ မီးကင်သည်။

အနီးအပါးမှာ လူရှိရင်တော့ ဒီနေရာမှာ တရုတ်ဆိုင် အသစ် ဖွင့်နေပြီထင်ပြီး “လာတော့မှာပဲ” မေဇော်က ဝက်အူချောင်းနဲ့ကို ရှုရှုကံရင်း ဆိုလိုက်သည်။ “ဆရာကြီး တောစည်းကမ်းတွေ တစ်ချို့တစ်ဝက်တော့ မေ့ကုန်ပြီ ထင်တယ်”

“မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လူတိုင်း အနည်းနဲ့ အများတော့ စည်းကမ်းပျက်တတ်တယ် ထင်တာပဲ၊ စေတနာကိုး၊ ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ စောစောက ကိုယ် ကြည့်ထားသလောက်တော့ ညှော်နဲ့ ရလောက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် တစ်ခု ခွင့်ပြုပါဦး၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး အိုက်စပ်နံ့စေနေပြီ၊ စမ်းချောင်းထဲ ရေဆင်းချိုးလို့ ရမလား၊ ရေတွေ နောက်နေတာ လူတွေသွားမလားဟင်”

“အမယ်၊ မနည်း တိုးတက်လာပြီပဲ၊ ရေနောက်မှာတွေ ဘာတွေတောင် စိုးရိမ်တတ်လာပြီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီနားထိ ရောက်လာတဲ့ သူကတော့ ရေနောက်နေတာ မတွေ့လဲ ဒီနားမှာ စခန်းချသွားတယ် ဆိုတာ သေချာပေါက် သိသွားမှာပဲ၊ စိတ်အေးလက်အေးသာ ချိုးပါ၊ သီချင်းတွေ ဘာတွေ ဆိုချင်ရင်လဲ နားထောင်ကောင်းရုံ ခပ်တိုးတိုး ဆိုလို့ရပါတယ်”

“ကျယ်ကျယ်ဆိုရင်”

“ကျယ်ကျယ်ဆိုရင်တော့ တောထဲမှာ ခါတိုင်း သီချင်းဆိုနေကျ ငှက်ကလေးတွေက တို့ထက် အသံကောင်းတဲ့ အဆိုတော် ရောက်လာပြီဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ထပျံ့ပြေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ ဟိုခပ်ဝေးဝေးဆီမှာ ရှိနေနိုင်တဲ့ အမဲလိုက်မုဆိုးတို့၊ တောကျွမ်းတဲ့ မနုဿမုဆိုးတွေက ဒီနေရာမှာ ငှက်တွေအတွက် ကြောက်စရာ လန့်စရာ တစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာ သိသွားမှာပေါ့၊ တောထဲမှာ တောသတ္တဝါတွေ အကြောက်ဆုံး အလန့်ဆုံး သတ္တဝါဟာ လူပဲ”

“အဲဒါက သင်ခန်းစာ နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ တောဆရာကြီးရဲ့၊ သူများ သီချင်းဆိုသံ သေသေချာချာ နားမထောင်ဘူးသေးဘဲနဲ့ အထင်သေးနေလိုက်တာ၊ တကယ်ဆိုပြလိုက်ရင် ငှက်ကလေးတွေ ထပျံ့မသွားမယ့်အပြင် ဒီနားတောင် ဝိုင်းအုံ့လာကြမှာ၊ တော်ပါပြီ၊ မဆိုတော့ပါဘူး၊ ရေထဲပဲ ဆင်းမယ်၊ ကဲ ဟိုဘက်လှည့် ဆရာကြီး” ပြောပြောဆိုဆို မေဇော်က သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ရေထဲ ဆင်းဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

“ဟိုဘက်မှာ ဘာရှိလို့တုန်း” အောင်ကျော်က တမင်တကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ “ဘာမှ မရှိပါလား” ဆိုပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။ မျှော်လင့်ထားသည့် ကြားကပင် အောင်ကျော် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ထိုင်ကြည့်မနေနဲ့ သွား၊ သူများ ရှက်တယ်”

“မကျေနပ်ဘူးလား၊ မကျေနပ်ရင် ဟိုဘက်လှည့်နေ၊ ကိုယ်လဲ ရေချိုးရမယ်၊ သိပ်အိုက်လာပြီ”

လူအဖွဲ့အစည်း၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ကမ်းစပ်မှာ စုပြုံကျန်ရစ်သည်။ စမ်းချောင်းကလေး၌ ယဉ်ကျေးမှု

အညစ်အကြေး ကင်းစင်သည့် ကျောက်ခေတ်လူသားနှစ်ဦး။ သဘာဝမူရင်းအတိုင်း၊ အရိုင်းပကတိ။
ဧဒင်ဥယျာဉ်ထဲက ကမ္ဘာဦးလူ အာဒံနှင့် ဧဝလို အချည်းစည်းသော ကိုယ်ဖြင့် ခန္ဓာရော ဝိညာဉ်ပါ
တစ်သားတည်း ပေါင်းစည်းလျက်။

တိတ်ဆိတ်သော တောတွင်း တီးတိုး ညည်းတွားသံများ ဆူညံသွားသည်။ သစ်ကိုင်းထက်က
ငှက်ငယ်နှစ်ကောင် တစ်ကယ်ပင် ထပျံ ပြေးသွားလေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ် နားမည်ဆိုသော စမ်းချောင်းကလေးမှာ တစ်နာရီမက ကြာသွားသည်။ ကျောပိုးအိတ်ကလေး
ခေါင်းအုံးကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော မေဇော်ကို ကြည့်ပြီး နှိုးရမှာ သူ သနားနေသည်။ သို့သော်
သနားနေ၍ မပြီး။

“မေဇော် ထတော့လေ” သူက ယုယုယယ ထွေးပိုက်ရင်း မေဇော်နားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေး နှိုးသည်။

“အိပ်ချင်တယ်ကွာ၊ ခဏလေးနော် ခဏလေး၊ ဆယ်မိနစ်” မေဇော် မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ဆိုသည်။

“ဟေ့ ဆယ်မိနစ် လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါ ရန်ကုန်က ဟိုတယ်မဟုတ်ဘူး၊ အင်းလျားကန်စောင်း မဟုတ်ဘူး၊ တောထဲမှာ၊
ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့မှ အိပ်” ဆိုပြီး တင်ပါးကို ဖျပ်ခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

မေဇော် ထထိုင်ပြီး အောင်ကျော်ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်သည်။ ထိုနောက် စမ်းချောင်းအစပ်နား သွား၍
မျက်နှာသစ်ပြီး ပြုံးကာ “ကဲ သွားမယ်၊ ရယ်ဒီပဲ ဆရာကြီး”

လမ်းမှာ နောက်ထပ် မရပ်နားပဲ တောက်လျှောက်ဆက်၍ ချီတက်ကြသည်။ မှောင်ရီပျိုးစ အချိန်ကျတော့မှ
အောင်ကျော်က ညအိပ် စခန်းချမည့်နေရာကို ရွေးချယ်သည်။ ညစာကို မီးမဖိုပဲ စားရသော အရာများဖြင့်ပင်
စားသောက်လိုက်ကြသည်။ တောထဲမှာ ညက လျင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။ အတန်ကြာတော့
အောင်ကျော်က အိပ်စရာ နေရာလေး ပြင်ပေးပြီး “ကဲ မေဇော်၊ အိပ်ချင်အိပ်တော့”

“ဟင် အစောကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဘာလို့ အိပ်ခိုင်းနေတာလဲ”

“မှောင်ထဲမှာ ဘာလို့ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေမလဲ၊ အစောကြီး အိပ်ပြီး အစောကြီး ထလျှောက်ရမှာ၊ မေဇော်
နေ့လည်ကတည်းက အိပ်ချင်နေတာမဟုတ်လား”

“နေ့လည်က အိပ်ချင်ပေမယ့် အခုမှ မအိပ်ချင်တော့တာ”

“မအိပ်ချင်တာ သေချာတယ်နော်၊ အဲဒါဆို ကိုယ်အလျင် အိပ်မယ်၊ မေဇော်က ကင်းစောင့် ဖြစ်မလား”

“ဒီအနားမှာ ဒီလိုပဲ ထိုင်စောင့်ရမယ်လား၊ တစ်ယောက်တလှည့်စီ အိပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မြို့ရောက်မှပဲ အတူဖက်ပြီး အိပ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိပ်ရမှာပဲ၊ မေဇော် အလျင်အိပ်ချင်အိပ်ပါ။ တကယ် မအိပ်နိုင်သေးဘူးဆိုရင်တော့ အလကား ထိုင်နေမယ့်အစား ကိုယ်အိပ်လိုက်မယ်လို့ပြောတာ၊ မေဇော် အိပ်ချင်လာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကိုယ့်ကိုနှိုး၊ သည်ကြားထဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထား နားစွင့်၊ ထူးခြားရင် ကိုယ့်ကိုနှိုး၊ ကြောက်ရင်လည်း နှိုး၊ အားမနာနဲ့၊ ဒါပေမယ့် မည်းမည်းမြင်တိုင်းလည်း ကြောက်မနေနဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အမယ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလောက်လဲ မကြောက်တတ်ပါဘူး”

“မကြောက်တတ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ ထားရမယ်၊ ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ တောထဲမှာ ညဘက်ကျတော့ မျက်စိကို သိပ် အားကိုးလို့ မရဘူး၊ နားသာ အဓိက၊ မီးရောင်တွေ ဘာတွေ မြင်ရတော့ ပြောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ညဘက် လာမယ့်လူတွေထဲမှာတော့ လက်နှိပ်ခါတ်မီး တဝင်းဝင်း၊ ဆေးလိပ်မီး တရဲရဲနဲ့ လာတဲ့လူမျိုး ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အသံကိုသာ သတိထား နားစွင့်၊ တောမှာ သူ့ သဘာဝအသံတွေ တောရဲ့ နဂိုသံတွေ ရှိတယ်၊ အခု ကြားနေရတယ်၊ တတိတိနဲ့ ပုရစ်အော်သံတွေ၊ တအားဆူပြီး မြည်နေတာ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံတွေ၊ ပြီးတော့ ဟိုနားမှာ အိပ်တန်းတက်တဲ့ ငှက်သံတွေ၊ ဒီထက် မှောင်လာရင် ငှက်သံတွေ အခုလို ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇီးကွက်သံတစ်ခုပဲ ကြားရစရာ ရှိတယ်၊ သစ်ပင်တွေကြား လေတိုးတဲ့အသံ၊ သစ်ရွက်ကြွေတဲ့အသံ ဒါတွေ ကြားရမယ်၊ ခပ်ကြာကြာလေး ထိုင်နားထောင်ရင် နဂိုသံကို မှတ်မိမယ်၊ နဂိုသံကို သိနေရင် ထူးထူးခြားခြား အသံတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ ဒါ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ချက်ချင်း သိမယ်၊ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ လူတို့ တိရစ္ဆာန်တို့ လှုပ်ရှားသွားလာရင် မြေကြီးပေါ်မှာပဲ လှုပ်ရှားရမယ်၊ အဲဒီအခါ ဘာသံ ကြားရမလဲ၊ သစ်ရွက်ကို တက်နင်းမိတဲ့ အသံ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေး ချွတ်ခနဲ ကျိုးသွားတဲ့ အသံ၊ ဘယ်လောက် ခြေသံလုံတဲ့ လူဖြစ်စေ ကိုယ်ဖော့ပြီး မလာနိုင်ဘူး၊ တောထဲမှာ ရှိသမျှ အမှိုက်ကို ရှင်းပြီး မသွားနိုင်ဘူး၊ နားစွင့်နေရင် ကြားကို ကြားရမယ်၊ အဲဒီတော့ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ၊ တကယ်က ဒီနေ့ည ဒီနေရာမှာ အန္တရာယ် ရောက်လာစရာ အကြောင်း မရှိနိုင်ပါဘူး၊ စိတ်ချရအောင် သတိထားနေရတဲ့ သဘောပဲ၊ ကဲ ကိုယ် အိပ်တော့မယ်နော်၊ မေဇော် အိပ်ချင်ပြီဆိုတာနဲ့ နှိုး၊ နောက်တစ်နာရီမှာ အိပ်ချင်ရင် တစ်နာရီမှာ နှိုး၊ နာရီဝက်မှာ အိပ်ချင်ရင် နာရီဝက်နဲ့ နှိုး၊ ကိုယ့်ကို လုံးဝ အားမနာနဲ့”

မေဇော် ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းပြီးနောက် အောင်ကျော် ကျောပိုးအိတ်ပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ချက်ချင်း ပြန်ထလာပြီး “ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေနော်၊ ဟိုနား သည်နား ထမသွားနဲ့၊ တတ်နိုင်သမျှ မရွေးနဲ့၊ တစ်ခုခု ထူးခြားရင် အသာလှုပ်နဲ့၊ အသံမပြုနဲ့၊ ကြားလား” ဆိုပြီး ပြန်လှဲချလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်အတွင်း အောင်ကျော် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူ တစ်ရေးနီးလာတော့ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ၊ မေဇော် သူ့ကို မနိုး၊ သူ နံဘေးတွင် ထိုင်ကာ သစ်ပင်ကို မှီရင်း ယိုင်တိယိုင်ထိုး အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ ထထိုင်တော့မှ ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးသည်။

“ကြည့်စမ်း မေဇော်၊ အိပ်ချင်ရင် ကိုယ့်ကို နှိုးပါလို့ ပြောထားသားပဲ”

သူက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ “ကဲ သေသေချာချာ အိပ်တော့”

သူ့အနား တိုးကပ်ကာ ကျောပိုးအိတ် ခေါင်းအုံးလျက် မေဇော် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူက လေးနာရီလောက် အိပ်လိုက်ရသဖြင့် လုံးဝ ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာပြီးမှ မေဇော်နှင့် ပြန်လည် ဆုံစည်းရသည့်အဖြစ်ကို တွေးတောကာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိသည်။ ယခုတော့ မိမိနံဘေးတွင် တိုးဝှေ့ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေသော ချစ်သူနှင့်၊ မေဇော် လက်မောင်းသား အိအိကို ပွတ်သပ်ရင်း ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစိတ်တွေ ဖိတ်လှုံလာသည်။ စမ်းရေအိုင်ကလေးက ပျော်ပွဲစားပွဲကို သတိရလာသည်။ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းဂယက်တွေ လှုပ်ရှားထကြွလာပြန်သည်။

အဝေးတောတန်း တစ်နေရာမှ မျောက်တစ်အုပ် ရုတ်ရုတ်သံသံ အော်သံ ကြားရသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေး ပျက်သွားသည်။ အချစ်လှိုင်းတံပိုးတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ တောထဲမှာ ကိုယ်ချည်း ရှိသည်မဟုတ်။ သတိဝိရိယထားဖို့လိုသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိနှင့် စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုသည်။ ချစ်သူဘဝမှ ကျွမ်းကျင်သော ညကင်းသမားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ညဉ့်အမှောင်ပြယ်စ အလင်းရောင် မပီသသေးမီမှာပင် မေဇော်ကို နှိုးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နယ်မြေနှင့် ရှေ့ခရီးလမ်းကို အတန်ကြာ လှည့်ပတ်ထောက်လှမ်းခြင်း ပြုပြီးနောက် ပြန်လာသည့်အခါ မေဇော်က သူ့ဘာသာ မီးလေး တစ်ပုံဖိုကာ သတ္တုခွက်နှင့် ရေခွေးကျိုချက်၍နေပြီ။

သူက မနီးမဝေးမှ ရပ်တန့်ကာ ကြည်နူးဝမ်းသာစွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ နေအရုဏ်တက်စ၊ နင်းမှုန်ရီ မသန်းသော်လည်း အေးမြသော နံနက်ခင်း၊ တောတွင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ချစ်သူနှင့်အတူ စားသောက်ရန်အတွက် နံနက်စာ ပြင်ဆင်ပြုလုပ်နေသည့် လုံမပျို၏ ရုပ်လွှာသည် လက်ရာမြောက်လှသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် လှပလွန်းနေသည်။

မိန်းမဟူသည် နံနက်စောစော လှတတ်သော သဘောမရှိဟူ၍ ကမ္ဘာဦးလူသားမှ အစပြုလျက် လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး ယောက်ျားသားတို့ ဆိုခဲ့ကြသော်လည်း မေဇော်ကတော့ ချွင်းချက် ဖြစ်နေသည်။ အရုဏ်ဦး ရောင်နီကြောင့်လား၊ မီးဖိုအလင်းရောင်ထပ်ဟပ်၍လားမသိ၊ သူ့မျက်နှာက နင်းဆီသွေးရောင် နီမြန်းနေသည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဆံနွယ်အခွေအလိပ်ကလေးများ ကပိုကရို ဝေ့ဝေ့ကျရောက်နေဟန်က ရုတ်ခြည်းပင် စွဲမက်ချစ်ခင်စရာ ကောင်းသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်ကြည့်နေတော့မှာလား၊ ဘာတွေများ အထူးအဆန်း တွေနေလို့လဲ” မေဇော်က သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အလိုလို သိနေသည့်လား၊ မျက်လွှာပင့်မကြည့်ပဲ ပြောလိုက်သည်။

“တောထဲမှာ သူယောင်မယ်နဲ့များ တွေနေရသလား၊ ဥစ္စာစောင့်မ ကိုယ်ထင်ပြနေတာလားလို့” မေဇော်က သူ့ကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည့် မဦးမချွတ်တွေ ပြောရောမယ်၊ လာ ဒီကို ကော်ဖီ သောက်ရအောင်”

ဘီစကစ်၊ ကိတ်ခြောက်၊ ကော်ဖီမည်းတို့ဖြင့် နံနက်စာ စားကြသည်။ ပြီး စခန်းနေရာကို တတ်နိုင်သမျှ ခြေရာလက်ရာ ဖျောက်ဖျက်ကာ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

လမ်းမှာ ကြာကြာ မနား။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ နေရှိန်မြင့်လာပြီ၊ မေဇော် မျက်နှာလေး ရဲရဲနီကာ ချွေးတွေ စီး၍ နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မေဇော်၊ မောနေပြီလား၊ ဆယ်မိနစ်လောက် နားချင် နားဦးလေ၊ ကိုယ့်စခန်းရောက်ဖို့တော့ နီးလာပြီ၊ နောက် နှစ်နာရီကျော်ကျော် အလွန်ဆုံး နှစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ သွားရမယ်”

မေဇော် သစ်မြစ်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။ အောင်ကျော် မနားပဲ ရှေ့ဘက် ထောက်လှမ်းရန်

ထွက်သည်။ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် အန္တရာယ်၏ အရိပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား စတွေ့ရလေသည်။

လူခြေရာ။ တစ်ယောက်မဟုတ်။ သုံးလေးယောက်ခြေရာ။ စစ်သုံး ဘွတ်ဖိနပ်ခြေရာများ ပါသည်။
ခြေညှပ်ဖိနပ်များလည်း ပါသည်။ ခြေရာက များစွာ မကြာသေး။ မနေ့က သို့မဟုတ် တစ်နေ့က ဖြစ်နိုင်သည်။
ခြေရာလမ်းကြောင်းကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့ သွားနေသည့် လမ်းကြောင်း၊ သူ ရွေးချယ်ထားသည့်
လမ်းကြောင်းနှင့် စွေစောင်းကလေး ဖြစ်သွားသည်။ ဦးတည်သည့်နေရာက သူ့စခန်းဘက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
သို့သော် ၎င်းအတိုင်း မကွေ့မကောက် တစ်ဖြောင့်တည်း သွားမည်ဆိုလျှင်တော့ ဘယ်ကို
ဦးတည်သွားနေကြသနည်း။ မှန်းဆမရနိုင်။ လမ်းကြောင်းနောက် အတန်ကြာ လိုက်၍ လေ့လာကြည့်ရှုသည်။
ဘွတ်ဖိနပ် စီးသူ သုံးယောက်။ ညှပ်ဖိနပ်သမား နှစ်ယောက်။ ခေတ္တ ရပ်နားသည့် နေရာများမှာ သေနတ်ဒင်နှင့်
ထောက်မိသည့် အရာများလည်း တွေ့ရသည်။

နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကာ မေဇော်ကို ပြန်ခေါ်၍ ဆက်လက်ထွက်ခွာသည်။ အခြေအနေကို ပြောပြသည်။
ရှေ့ခရီးကို ပို၍ သိုသိုသိပ်သိပ်၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခြေရာတွေ လမ်းကြောင်းတွေ
ထပ်၍ တွေ့လာသည်။ ချောင်းသာဘက်က လာသည့် လမ်းကြောင်းတွေ မဟုတ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်က
လာသူတွေသာ ဖြစ်ရမည်။ တောတွင်း လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းများ။ သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ လှုပ်ရှားသည့်
အုပ်စုက သုံးလေးစု ရှိသည်။ ဘယ်သူ့အဖွဲ့အစည်းလဲ။ တစ်ဖွဲ့တည်းလား။ နှစ်ဖွဲ့သုံးဖွဲ့လား။ သူ့စခန်းကို
တွေ့သွား၍ ဒါမှမဟုတ် သူ့သတင်း ပေါက်ကြားသွား၍ သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ မွေ့နှောက် လှုပ်ရှားခြင်းလော။
ခြေရာတွေကတော့ များနေပြီ။

ခြေရာများလျှင် လူများပြီ။ မိမိတို့မှာ လက်နက်ဆို၍ ပစ္စတို တစ်လက်၊ ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်းပဲ ရှိသည်။
လူနှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က မိန်းမ။ သတိထားနိုင်လွန်းမှ တော်မည်။ တစ်နေရာမှာ ခေတ္တရပ်ကာ
မေဇော်အား ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကိုင်တွယ်ပုံ၊ ပစ်ခတ်ပုံနည်းလမ်းများ သင်ကြားပြသသည်။ ခရီးမထွက်မီ
ရန်ကုန်မှာ သေနတ် ရလာကာစက တစ်ကြိမ် ပြဖူးသည်။ ယခု သေချာအောင် ထပ်ပြပြီး ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်
စမ်းသပ်ကြည့်စေသည်။ ထိုနောက် သွားလမ်းပြန်လမ်း၊ တောတောင်သစ်ပင်၊ အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်၊
အရေးကြုံ၍ ပြေးလွှားရလျှင် သို့တည်းမဟုတ် မိမိ သေဆုံး ပျောက်ဆုံးခဲ့လျှင် ချောင်းသာဘက်အရောက်
ပြန်ရန် လမ်းကြောင်း။ အနောက်စူးစူးကိုသာ လျှောက်၊ ချောင်းသာကားလမ်းကို ပေါက်ရမည်။

နေမွန်းတည့်ခါနီး အချိန်၊ ရွှေစမ်းချောင်းရှိရာ လျှို့ဝှက်သို့ စီးမိုးမြင်နိုင်သည့် တောင်ကြားပေါ် ရောက်လာသည်။
နေရာကို မှန်းဆ၍ သိနိုင်သော်လည်း စမ်းချောင်းကို မမြင်နိုင်။ သူ စခန်းချခဲ့သည့်နေရာကို မမြင်နိုင်။
သစ်ပင်တွေက သိပ်သိပ်သည်းသည်း အုပ်မိုးနေသည်။ သည်နေရာမှာ စစ်တပ်တစ်တပ်လုံး

ခိုအောင်းနေလျှင်ပင် သိနိုင်မည်မဟုတ်။ သတိကြီးစွာထားကာ တောင်ကြောပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့စခန်းနေရာ တည့်တည့် ဦးတည်၍။

နားထဲမှာ အသံတွေ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ လူသံ၊ စကားပြောသံ။ တောထဲ တောင်ထဲ သည်လို လျှို့ဝှက်ထဲမှာ အသံက အတော် ဝေးဝေးထိ သွားတတ်သည်။ သူ့စခန်းနေရာလောက်က ထွက်ပေါ်လာသော အသံများ။ စကားလုံးတော့ မသဲကွဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် လူ ရှိနေပြီ။ အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်။ သည့်ထက် ပိုနိုင်သည်။

အသံကြားရသော်လည်း လူကို မမြင်နိုင်။ ရှေ့မှာ ကုန်းတန်းကလေးတစ်ခု ကာဆီးနေသည်။ သစ်ပင်တွေရှိသည်။ ချုံပင်နီမ့်နီမ့်တွေရှိသည်။ ကုန်းတန်းကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်ကာ ချုံပင်အကိုင်းအခက်များကြားက ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ စမ်းရေဒိုင်ကလေး။ ရေထဲမှာ လူနှစ်ယောက် ရွှေ့ကျင်နေသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်။ ခါးမှာ သေနတ်တစ်လက် ချိတ်လျက်။ လက်မှာ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်လျက်။ သူ့နောက်ဘက်မှာ ရွက်ဖျဉ်တဲ ခပ်ကြီးကြီး တစ်လုံး ရှိသည်။ တဲဘေး သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှစ်လက် ထောင်ထားသည်။ သည်ဘက်ခြမ်းမှာ တဲသေးသေး တစ်လုံး။ သူ ကျန်ခဲ့သော တဲဖြစ်သည်။ အနေအထား နည်းနည်း ပြင်၍ နေရာ ချထားသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းက တဲကြီး နံဘေးကွက်လပ်မှာ မီးဖိုရှိသည်။ မီးဖိုနံဘေးမှာ စားအိုးသောက်ခွက်များနှင့် ဟိုသည်ပျံ့ကျဲနေသော ပစ္စည်းပစ္စယများ။ ကြည့်ရသည်မှာ လူသုံးယောက်တည်းတော့ ဟုတ်ပုံမရ။ တဲထဲမှာ အနားယူနေတာ သို့မဟုတ် အိပ်နေတာ ရှိနိုင်သည်။ ဟိုဘက်ခြမ်း တဲအတွင်းပိုင်းကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ ရိက္ခာ ထွက်ရှာနေတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကင်းလှည့်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတော့ ခပ်မြန်မြန် ယူရလိမ့်မည်။ ကံကောင်းသည်ဆိုရမလား။ သူ ရွှေ့ထုပ် မြုပ်ခဲ့သော နေရာက သည်ဘက်ကမ်း တဲကလေးမှာ ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်ကမ်းက လူနှင့်ဆိုလျှင် တဲတစ်ခုလုံး ကွယ်နေနိုင်သည်။ ပြီး အနည်းဆုံး ကိုက်သုံးဆယ်လောက်တော့ ဝေးနိုင်သည်။ မေဇော်က လက်ကုတ်ပြီး အခြေအနေကို မေးသည်။ သူက မေဇော်အား အနောက်ဘက် တောင်စောင်းခုလတ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒီ ညောင်ပင်ကို ရောက်အောင်သွား၊ အသံလုံလုံသွား၊ ခပ်မြန်မြန်သွား၊ အဲဒီအပင်အောက် အလွယ်တကူ လူမမြင်မယ့်နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်စောင့်၊ ကိုယ် လိုက်လာမယ်၊ ရော့ သေနတ်ယူသွား၊ လူနဲ့တွေ့ရင် ဘာမှ အမေးအဖြေလုပ်မနေနဲ့၊ လက်နှစ်ဘက်နဲ့ တင်းတင်းကိုင်းပြီး အသေသာပစ်သတ်”

မေဇော် သေနတ်ကိုင်ကာ အောင်ကျော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
 အောင်ကျော် ကုန်းတန်းကလေးအောက်ဘက်က ကွေ့ပတ်ကာ သူတဲကလေးရှိရာသို့ ပုန်းလှိုး၍သွားသည်။
 ရေထဲက လူနှစ်ယောက်က သူတို့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လုပ်နေဆဲ။ သေနတ်နှစ်လက်နှင့်လူက
 သေနတ်ဘေးချကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှို့နေသည်။ အခြေအနေက ကောင်းသည်။ သူက
 တဲကလေးကို အကာအကွယ်ယူကာ ရွှေထုပ်မြုပ်သည့် ချုံဖုတ်အနား ချဉ်းကပ်သည်။ ထို့နောက် လက်စွဲတော်
 ဓားမြှောင်ဖြင့် မြေကို အသာအယာ တူးဆွသည်။ အထုပ်က တစ်ထွာသာသာ အနက်မှာပဲ ရှိသည်။
 မြေစိုင့်ခဲတွေ ဖယ်ရှားကာ သူက ရွှေထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရွှေထုပ်က လက်ထဲမှာ အဖိုးတန်စွာ
 အလေးချိန် စီးလျက်ရှိသည်။ ရွှေထုပ်ကို ဘယ်လက်နှင့် ဆကြည့်ပြီး ဓားမြှောင်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ
 ကျေနပ်စွာဖြင့် အသာ နောက်ပြန်ဆုတ်မည်အပြုတွင် ရုတ်တရက် အမိန့်ပေးသံ နာခံလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်”

အမိန့်ပေးသံက မမာကျော။ ခပ်တိုးတိုး ခပ်အုပ်အုပ်၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်။

အသံ လာရာဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ဝဲဘက်က ချုံတွေကြားထဲတွင် သေနတ်သမားတစ်ယောက်။
 မောင်ပြန်ရိုင်ဖယ်နှင့် သူ့ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်ထားသည်။ သူက တစ်ဘက်ကမ်းက လူစုကို
 အာရုံစိုက်နေချိန်တွင် သူ့ကို ချုံကြားထဲမှနေ၍ မြွေတစ်ကောင်လို ငြိမ်သက်စွာ ချောင်းမြောင်း
 စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော ကင်းသမား။ ချုံထဲက ထလာသည်။

“မင်း လက်ထဲက ဘာထုပ်လဲ”

“ရွှေ”

သူ့ဖြေသံကို ကြားသွားဟန်တူသည်။ စမ်းချောင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ ဘထူး၊ ခေါ်သလားဟေ့”

ကင်းသမား မဖြေ။

“အထုပ် ငါ့ဆီ ပစ်လိုက်”

အောင်ကျော် ရွှေထုပ်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့်ပင် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ပစ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကင်းသမား အားနေသည့် ဘယ်လက်ဖြင့် အမိအရ ဖမ်းယူသည်။ သည်အခိုက်မှာပင် ကျင့်သားရထားသည့် အောင်ကျော် ညာလက်က အလိုအလျောက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသည်။ ရွှေထုပ်တူးသော ဓားမြှောင်က ကင်းသမား၏ ရင်ညွန့်တည့်တည့်ကို ထိမှန်ကာ အတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ အော်သံလို ရှိုက်သံလို အွတ်ခနဲ တစ်ချက် မြည်သွားပြီး လူက တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ လက်က သေနတ် အလျင် လွတ်ကျသည်။ ထိုနောက် လူက ချုံကြားထဲ သစ်ပင်လဲသလို ပစ်ကျသွားသည်။

“ဟေ့ ဘထူး” လူနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ခေါ်သံနှင့်အတူ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရသည်။ အောင်ကျော် သေနတ်တစ်ဘက် ရွှေထုပ်တစ်ဘက် ကောက်ကိုင်ကာ ချုံပင်သစ်ပင်တွေကြားမှ ဒရောသောပါး ပြေးလာခဲ့သည်။ နောက်ဘက်က အသံကြားရာ မှန်းပြီး ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံများ ဆူညံသွားသည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ဓားနှင့် ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သလို ကျိုးပြတ်ကာ သူနံဘေး ကျလာသည်။ သူက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက် ခိုင်ဗင်ထိုးချ အကာအကွယ်ယူကာ နောက်က လိုက်လာသူများဘက်သို့ လေးငါးချက် ဆင့်၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ပြီး ရွှေထုပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ကမန်းကတန်း ထိုးထည့်ကာ ရပ်နားမနေဘဲ အကာအကွယ် ရနိုင်မည့် ကုန်းစောင်းကလေးတစ်ခုဆီသို့ တရကြမ်း ပြေးလွှားကျော်ဆင်းသည်။ ကုန်းကလေးနောက်မှ ဝပ်ကာ ရန်သူများဘက်သို့ နောက်ထပ် သုံးလေးချက် ဆက်တိုက် ပစ်ခတ်ပြီးနောက် မေဇော် စောင့်ဆိုင်းနေမည့် ညောင်ပင်ဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ဆုတ်ခွာ ပြေးလာခဲ့သည်။

“မေဇော်” ညောင်ပင်နားရောက်တော့ သူက လှမ်းခေါ်သည်။ ချုံပင်များကြားက ထွက်လာသည့် မေဇော် မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်။

“မေဇော် မကြောက်နဲ့ လာ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ရလာပြီ”

မေဇော်လက်ကို ဆွဲကာ တောင်ကြောပေါ် တစ်ဆက်တည်း တက်လာခဲ့သည်။ တောက မရှင်းလင်းလှ။ နှစ်ယောက်တွဲသွား၍ မရ။

“မေဇော် ရှေ့ကသွား၊ တောင်ထိပ်အထိ ရောက်အောင် တက်ရမယ်”

သူက ခေတ္တရပ်ကာ အောက်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်သည်။ နားစွင့်သည်။ အောက်ဘက်က အသံတွေက နေရာနှစ်ခုမှ ကြားနေရသည်။ သူတို့ လွတ်ထွက်မသွားအောင် နှစ်စုခွဲ၍ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် လိုက်ကြမည့်ပုံမျိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူစုခွဲသည်ဆိုလျှင် အင်အားနည်းသွားမည်။

သူ တောင်ပေါ် ဆက်တက်သည်။ တောင်က အမြင့်ကြီးမဟုတ်။ မေဇော်ကို မိလာသည်။
ကြောက်အားလန့်အားနှင့်သာ ပြေးနေရသော်လည်း မေဇော် မောလှပြီ။ မေဇော်လက်ကို ဆွဲကာ ဖေးမကာ
တွန်းကာဖြင့် တောင်ထိပ်ရောက်အောင် ဆက်တက်ခဲ့သည်။ တောင်ထိပ်ကြောပေါ် ရောက်ပြီ။ တစ်ဘက်
တောင်စောင်းအတိုင်း ဆက်ပြီး ဆင်းပြေးမလား။ ရန်သူက အောက်ခြေမှ နှစ်ဘက်ညှပ်ပြီး
ပိတ်လိုက်ကြမည်ဆိုလျှင် တောင်အောက်အရောက်မှာ နှစ်စုလုံးနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သွားဆုံမိနိုင်သည်။
လက်ဝဲဘက်တောင်ကြောအတိုင်း စုန်ဆင်းရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ရန်သူနှင့်
တိုက်ရလျှင်လည်း တစ်စုချင်း တိုက်ရတာ သက်သာလိမ့်မည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ သည်ဘက်အစုကို
လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင်တော့ လျှို့ဝှက် တောင်တွေကြား ပုန်းလှို့ရင်း တောင်ဘက်စူးစူးသို့
အတော်ဝေးဝေးထိ ဆက်သွားမည်။ ပြီးမှ အနောက်ဘက် ချိုးကွေ့ကာ ကားလမ်းမ ရောက်သည်အထိ မေဇော်
ပင်ပန်းခံနိုင်လျှင် ခံနိုင်သလောက် အခြေအနေ ကြည့်ပြီး အမြန်ဆုံး ချီတက်ရမည်။

တောင်ဘက်ကြောအတိုင်း သတိထားရင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ တောင်ကြောက အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း
နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ခရီး တစ်ဝက်လောက်တွင် ဧရာမ သစ်ပုတ်ပင်ကြီး တစ်ပင်။ ပင်စည်ခြေရင်းရှိ
ကျားကန်မြစ်ကြီးများက ကြီးမားကြိုခိုင်လှသည်။ အကွယ်အကာ ကောင်းသည်။ လုံခြုံသည်။
မြစ်ပျဉ်းကြီးနှစ်ခုကြားမှာ သူတို့ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ မေဇော် ပင်ပန်းလှပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ
အမှုန်အမှုက်တွေနှင့် ယားယံနေပြီး အာတွေ နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ခြောက်နေပြီ။ သူ့ရေဘူးလေးမှာ ရေတစ်စက်မှ
မရှိ။ ပြေးပွဲကြီး မစမီ ညောင်ပင်အောက်မှာ စောင့်နေစဉ်ကတည်းက ကုန်ခဲ့ပြီ။ အောင်ကျော်ထံက
ရေဘူးတောင်းယူပြီး မော့သောက်သည်။ သူ့ရေဘူးမှာလည်း ရေက လက်နှစ်လုံးလောက်သာ ရှိနေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းသောက်၊ သီးနေမယ်၊ နည်းနည်းလည်း ချန်ဦးနော်”

မေဇော် ရေ နှစ်ကျိုက် သုံးကျိုက် ဆက်တိုက် မော့သောက်ပြီး စိတ်ထိန်းကာ ဘူးဆိုဖြင့် ပြန်ပိတ်ပြီး
အောင်ကျော် လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အောင်ကျော် ရေဘူးကို လှုပ်ကြည့်သည်။ ရေက အလွန်ဆုံး
တစ်ဝုံစာလောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သူက ရေဘူးကို ခါးမှာ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်သည်။

“သူ မသောက်ဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်က ရေမဆာတတ်ဘူး၊ စမ်းချောင်းရောက်မှပဲ ရေဘူးဖြည့်ရင်း သောက်တော့မယ်”

မေဇော် သစ်မြစ်ကြီးကို မှီကာ ငြိမ်၍ နားနေသည်။ အောင်ကျော် ဆုတ်လမ်း တက်လမ်းကို ချိန်ဆနေသည်။ သူတို့ နားနေသည့်နေရာ တောင်ဘက် မလှမ်းမကမ်းမှ ရွှံ့ခနဲ လက်ခေါက်မှုတ်သံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် တောင်ကြော မြောက်ဘက်ပိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ ပြန်၍ အချက်ပေးသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ ရန်သူက တောင်အောက်က မစောင့်ဘဲ တောင်ကြောပေါ် တက်လိုက်လာချေပြီ။ နှစ်စု ညှိနှိုင်းပြီးသား။ သည်တော သည်တောင်မှာ လှုပ်ရှားနေကျ ကျွမ်းကျင်သူများနှင့် တူသည်။ မိမိတို့က နှစ်စုကြားမှာ ညှပ်မိတော့မလို ဖြစ်နေပြီ။ အနောက်ဘက်ခြမ်း မတ်သော တောင်စောင်းအတိုင်း ဆင်းပြေးရမည်လား။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ်က ရှေ့ရောက်နေသည်မို့ အလွယ်တကူ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်မည်။ ယခုက မေဇော်နှင့်။ သည်အပင် အကွယ်က စောင့်မည်။ တောင်ဘက်အစုနှင့် အလျင်တွေ့ရလျှင် ကိုယ်က လက်ဦးအောင်တိုက်မည်။ နောက်တစ်စု ရောက်မလာခင် မြန်မြန်လာကြပါစေဟုပဲ မျှော်လင့်ရင်း ပစ်ခတ်ရမည့် အနေအထားကို စဉ်းစားသည်။

သစ်ပုတ်ပင်ကြီးရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်ပင်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ပင်။ အောက်ခြေတစ်ဝိုက်မှာလည်း ချုံပင်တွေ စုရုံးပေါက်နေသည်။ အကွယ်အကာရသည်။ သစ်ပုတ်ပင်လိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား သတိထားစရာ ဖြစ်မနေ။ မေဇော်ကို လက်တို့ကာ အသာ ဝပ်တွားပြီး နေရာရွှေ့လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်နောက်ရောက်ပြီး တောင်ဘက်ခြမ်း ချုံပင်များကြားက ချောင်းမြောင်းကြည့်သည်။ ခဏမှာပင် အသံများကြားရသည်။

လူတစ်ယောက်။ ချုံပင်များကြားက ထွက်လာတာ မြင်ရသည်။ လက်မှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်က အသင့်အနေအထားဖြင့်။ ရှေ့နားက သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ပြေးကပ်သည်။ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးကို သတိထားမိသွားသည်။ နောက်ဘက်ကို လက်ပြသည်။ နောက်လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ပထမလူက သစ်ပုတ်ပင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ နှစ်ဘက်ညှပ် ဝိုင်းရန် လက်ဟန်ခြေဟန် ပြသည်။

တစ်ယောက်က သူတို့ ပုန်းနေသည့် အပင်ရှေ့နား လေးငါးကိုက်အကွာလောက် ရောက်လာသည်။ သည်ဘက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ အလွယ်တကူ ပစ်ချ၍ ရနေပြီ။ သို့သော် နောက်တစ်ယောက်က ဟိုဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှေ့ဘက်ခပ်ကျကျမှာ ရှိနေသည်။ သစ်ပင်တွေက ကြားမှာ ခံနေသည်။ သည်လူကိုပါ အပြတ်မရှင်းနိုင်လျှင် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်နေရမည်။ သည်အတွင်း နောက်တစ်စု ရောက်လာလျှင် မလွယ်။

အောင်ကျော် မေဇော်လက်က ပစ္စတိုကို လှမ်းယူပြီး သူ့ဆီက ရိုင်ဖယ် မေဇော်ထံ အသံမကြားအောင် ပေးထားလိုက်သည်။ ပစ္စတိုကို ဘယ်လက်နှင့် ကိုင်ထားပြီး ခါးက ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ယူသည်။ သစ်ပင်ကြီးနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ အသင့်ပြင်သည်။ ချုံပင် အကိုင်းအခက်အချို့ လှုပ်ရှားကာ အသံနည်းနည်း ထွက်သွားပြီး ရှေ့နားက ပုဂ္ဂိုလ် သည်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ အားနှင့် ပစ်ထည့်လိုက်သော

မားက နံရိုးနှစ်ချောင်းကြား စိုက်ဝင်သွားသည်။ အော်သံက ဗလုံးဗထွေး။

အော်သံကြားသဖြင့် ဟိုဘက်လူ နောက်ကိုလှည့်လာပြီး ချက်ချင်း သတိရကာ နီးရာ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက် ပြေးဝင်သည်။ သို့သော် စိတ်သွားသလောက် လူက မမြန်၊ တစ်စက္ကန့်သာသာမျှ အကွယ်အကာ ကင်းမဲ့သွားသည်။ အောင်ကျော်လက်မှ ပစ္စတိုသေနတ်က အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲကာ ပုန်းရှောင်သူ၏ လကျာ်နံပါးသို့ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့် ဆောင့်ဝင်ရောက်ပြီး လူက တစ်ဘက်သို့ ပစ်ကျသွားသည်။

အောင်ကျော် အနီးရှိ လူထံမှ သူ့စားမြောင်ကို ပြန်နှုတ်ယူပြီးနောက် မေဇော်ကို ဆွဲကာ တောင်ဘက်စောင်းအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ဘက်လျှို့ဝှက်မှာ ချုံပင်သစ်ကိုင်များ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြား ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးဝှေ့သွားရသည်။ လျှို့ဝှက်က ထွက်ပြီး ကွက်လပ်ကလေး တစ်ခုကို ကွေပတ်ကာ အပင် အကွယ်အကာရှိသော တောင်ကုန်းကလေးတစ်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သည်။ ကုန်းကလေး အထက်မှာ ခဏ နားပြီး နောက်ဘက်က အသံဗလံကို နားစွင့်သည်။ မြောက်ဘက်အစုတွင် ဘယ်နှစ်ယောက် ပါမည်လဲ။ သေသေချာချာ မပြောနိုင်။ တစ်ယောက်တည်းလား၊ သို့မဟုတ် နှစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် နောက်ထပ် လူရှိဦးမည်ဆိုလျှင် အလွန်ဆုံး သုံးယောက်ရှိနိုင်သည်။ ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်ဘက်အစု ကျဆုံးနေတာတွေ့လျှင် သူတို့နောက် လိုက်သည့်အခါ နည်းနည်းတော့ သတိထားကြလိမ့်မည်။ သတိထားလျှင် နှေးကွေးနေမှာနှင့်ဆိုလျှင် သူမသာကိုယ်မသာပဲ ရှိမည်။ မေဇော်ကို တတ်နိုင်သမျှ မညှာမတာ ခေါ်ယူသွားရလိမ့်မည်။

တက်လိုက် ဆင်းလိုက် ကွေလိုက် ပတ်လိုက် တိုးဝှေ့လိုက်နှင့် သူတို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီခွဲ၊ နောက်က လိုက်လာသံ မကြားရသေး။ အောင်ကျော် သစ်ကိုင်ထူသည့် သစ်ပင်မြင့်မြင့်တစ်ခုပေါ် တက်ကာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုသည်။ ထူးခြားသော လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်ပြီဟု ဆိုရမည်လား။

ပြန်ဆင်းလာသည်။ မေဇော်က အခြေအနေ မေးသည်။ မေဇော် ပင်ပန်းလှပြီ။ အန္တရာယ် ရှိသည်ဆိုစေ၊ တစ်နေရာမှာ ပုန်းအောင်း၍ပဲဖြစ်ဖြစ် နားချင်နေပြီ။ ပြီးတော့ ရေ။ ရေငတ်လွန်းလှပြီ။ အာတွေ ခြောက်နေ နှုတ်ခမ်းတွေ စေးထန်းနေသည်။ စကားပင် ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်။ ဘူးထဲမှာ ရေက တစ်စက်မျှပင် မရှိတော့။ သောက်ရေအိုးအဟောင်းလို ခြောက်သွေ့၍ နေပြီ။ လမ်းမှာ လျှို့ဝှက်တစ်ခုထဲ ဖြတ်လာစဉ်က အိုင်သေးသေးတစ်ခုမြင်၍ ရေခပ်ရန် သတိရခဲ့သော်လည်း နောက်က အန္တရာယ်ကို ကြောက်သဖြင့် မရပ်မနားပဲ တအားပြေးခဲ့ရသည်။ သို့သော် ယခု ရောက်ရှိနေသည့်နေရာနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရေရနိုင်သည့် နေရာတစ်ခု

ရှိတာကို သူ အမှတ်ရသည်။ မေဇော်ကို ဖေးမကာ တောင်စောင်းနှစ်ခုကြား မိုးတွင်းအခါ တောင်ကျရေ ဒလဟောကျ၍ နွေအခါ ခြောက်သွေ့တတ်သော စမ်းဟောင်းကလေးရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

စမ်းရိုးကလေးအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း တက်လာပြီး တစ်နေရာ၌ ကျောက်တုံးကြီးကြီးတစ်ခုအနားတွင် ရေအိုင်ကလေးတစ်ခု တွေ့ရသည်။ အိုင်ထဲမှာ သစ်ရွက်ကြွေများ ရှိသော်လည်း အတော်ပင် ကြည်လင်သည်။ အောင်ကျော်က ရေနောက်မသွားအောင် ရေဘူးကို အသာနှစ်၍ ရေဖြည့်သည်။ ပြီး မေဇော်ကို ဘူးမှ မော့သောက်စေသည်။ သူက လက်ခုပ်နှင့်ပဲ ခပ်ကာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် သောက်သည်။

ရေအိုင်ကလေးအနီး ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲများကြား သဲမြေမှာ တိရိစ္ဆာန်ခြေရာအချို့ တွေ့ရသည်။ သည်နေရာက တောသတ္တဝါကလေးများ ရေသောက်ရာ နေရာ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ သည်လိုနေရာမျိုးမှာ သားကောင်ကို စောင့်တတ်သော မုဆိုးတို့၏ အလေ့အထကို သတိရပြီး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သစ်ကိုင်းခြောက် ကျိုးသည့် အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီးနောက်တွင် သေနတ်မောင်းတင်သံက တစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နှစ်ယောက်လုံး လက်မြှောက်ထား၊ ဖြည်းဖြည်း ထရပ်”

ရှေ့ဘက် ချုံစပ်ကြားမှာ လူတစ်ယောက် ဝမ်းလျားမှောက်ရင်း အမိန့်ပေးနေသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝ တစ်ခုက သူနှင့် တန်းတန်းမတ်မတ်။

အမိန့်အတိုင်း နာခံလိုက်ရသည်။

“ခါးက သေနတ်ဖြုတ်ပြီး အောက်ဘက် အသာချလိုက်၊ မဖြစ်နိုင်တာ မကြံစည်နဲ့”

သူ ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်ရသည်။

နောက်ဘက်က ခြေသံများ ကြားရပြီး လူနှစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ လက်မှာရော ခါးမှာပါ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်။

“ကံကောင်းချင်တော့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကို လာတွေတာပဲ၊ ကဲ ကဲ လာ၊ ဒီဘက်ကို လာကြ”

နောက်ထွက်လာသူ တစ်ယောက်က ဆိုပြီး သစ်ပင်ဝါးပင် ကင်းရှင်းသည့် ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မင်း ပြန်လာတယ် ကြားလို့ တို့လိုက်လာတာ၊ ဒီနယ်မှာ တို့ မသိဘဲ ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူးကွ” စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ကပင် ဆိုသည်။ သူက သည်အဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံရသည်။ “မင်းက လူလည်ကျပြီး ချောင်းသာမရောက်ခင် သရက်ပင်စုက လမ်းခွဲဆင်းသွားလို့ တို့နဲ့ နည်းနည်း လွဲသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ဒီမှာ ပြန်တွေ့ပြီဆိုတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ”

သည်အစုက ချောင်းသာ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လှုပ်ရှားသူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်က မြို့နည်းနည်း ဆန်ချင်သည်။ သူပုန်လား ဓားပြလား။

“ကဲဟေ့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြစမ်းကွာ” ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးသည်။ “ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး မေးစရာရှိတာတွေ မေးရမယ်၊ သတ္တိကတော့ အာဂသတ္တိပဲ၊ အလျင်တစ်ခေါက် တောထဲကို တစ်ယောက်တည်း လာတယ်၊ အခု မိန်းမပါ ခေါ်လာတယ်၊ ဘယ်လို သဘော ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်လဲ” သူက တစ်ယောက်တည်း မေးသလို ပြောနေသည်။

တပည့်နှစ်ယောက်က အောင်ကျော်တို့ ကိုယ်ပေါ်က ကျောပိုးအိတ်၊ ရေဘူး၊ ဓား စသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများ အားလုံး ထုတ်ချခိုင်းသည်။ ပြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖွတ်ထားသော လက်နက် ရှိမရှိ ရှာသည်။

“ရှင်းပါပြီ၊ စစ်လို့ရပြီ ဆရာ” ရှာဖွေသူ တစ်ဦးက ဆိုသည်။

ပြီးနောက် အောင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်အနီး သေနတ် အသင့်ကိုင်၍ ရပ်နေလိုက်သည်။ သည်အချိန်တွင် နောက်တစ်ယောက်က ကျောပိုးအိတ်များကို ဖွင့်ကာ အတွင်းက ပစ္စည်းများကို ကြည့်နေသည်။

“ကဲ မောင်ရင်၊ အရေးကြီးတာ အလျင်မေးမယ်၊ မင်းတို့ အခု ရန်သူနဲ့ တွေ့ပြီး ပြေးလာတာ မဟုတ်လား၊ တို့ ခပ်စောစောက သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ရန်သူ့အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ ဘယ်နားမှာလဲ၊ မင်းတို့နဲ့ ဘယ်လို တွေ့ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်းကွာ”

အောင်ကျော် ဘာပြောရမလဲ စဉ်းစားနေသည်။ အာရုံကလည်း ကျောပိုးအိတ်ထဲ ရှာဖွေနေသူထံမှာ။

“ကဲ ပြောကွာ၊ မင်းတို့ကို လိုက်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

အောင်ကျော် အဖြေမပေးရသေးမီပင်

“ဟာ ဆရာ၊ ဒီမှ အထုပ် တစ်ထုပ်၊ တော်တော် လေးတယ်၊ ရွှေလား မသိဘူး” ဆိုပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲရှာနေသူက ရွှေထုပ်ကို မြှောက်ပြသည်။ အိတ်ကလေးကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးစကို ဖြေနေသည်။ ကြိုးက ခပ်တင်းတင်း ချည်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက် ဖြေ၍ မရ။ အားလုံးက သည်အိတ်ပေါ်မှာ အာရုံရောက်နေသည်။ သို့သော် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သတိရှိသည်။

“ကျော်မြ၊ မင်း ဒီကောင်ကို သေသေချာချာ ချိန်ထား၊ မလှုပ်စေနဲ့” စောစောကတည်းက ချိန်ထားသူအား ထပ်၍ သတိပေးလိုက်ပြီးနောက် ရွှေထုပ်ကို သူကိုယ်တိုင် ဖြေသည်။ အိတ်ထဲကို ကြည့်သည်။ လက်နှင့် နှိုက်ကြည့်သည်။ ရွှေမှုန်ရွှေစများ။ အိတ်ကို လက်နှင့် ဆကြည့်သည်။ “မနည်းဘူး၊ တစ်ပိသာ ကျော်တယ်၊ နှစ်ပိသာနီးပါး ရှိမယ်” ထိုနောက် အောင်ကျော်ဘက်ကို လှည့်ပြီး “ကြည့်ရတာ ကိုယ့်လူက တောထဲမှာ ဒီအထုပ် ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာ ထင်တယ်၊ ဆောရီးကွာ၊ နှမြောစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ ဒါက နမူနာလောက်ပဲ ရှိမှာပါ၊ အရေးကြီးတာက ဒါတွေ ဘယ်နေရာက ရသလဲ၊ တို့ကို လိုက်ပြပါ၊ များများရရင် တို့ချည်း မယူပါဘူး၊ မင်းတို့ကိုလည်း ဝေစုပေးမှာပေါ့ကွာ”

အောင်ကျော် ငြိမ်နေသည်။ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ အခြေအနေကို သုံးသပ်နေသည်။ ယခု အနေအထားမှာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်သေး။ လှုပ်ရှားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျည်ဆန်နှင့် ရင်ဆိုင်ရဖို့များသည်။ သို့သော် ရွှေသိုက်နေရာ မသိရသေးမီတော့ သူ့ကို အသေလုပ်ဦးမည်မဟုတ်ဟု ယူဆနိုင်သည်။ မေဇော်ကိစ္စ၊ မေဇော်ကို မည်သို့ လုပ်ကြမည်မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာတော့ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲပြီး အခွင့်အရေး စောင့်ဖို့သာ ရှိသည်။ လစ်သည့်အချိန်ကျလျှင် အသေအကြေ အပြတ်အသတ် တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ထကွာ” ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် မပြနိုင်ဘူး”

“ဒီလို မပြောနဲ့လေ၊ နည်းနည်း စဉ်းစားပါဦး”

“စဉ်းစားပြီး ပြောတာပဲဗျ”

“မင်း စဉ်းစားပုံက ဘယ်လိုလဲကွ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိမှပေါ့၊ မင်းက တို့လက်ခုပ်ထဲက ရေမို့ တို့ သတ်ချင်ရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို အချိန်မရွေး သတ်ပစ်နိုင်တယ်”

ခေါင်းဆောင်က လေအေးအေးနှင့် ခြိမ်းခြောက်နေပြန်တယ်။

“ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့က သတ်ရင် သေရမယ့်လူတွေ၊ ဒါပေမယ့် နေရာ ပြုပြီးရင်လည်း ချက်ချင်း သတ်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ သေမှာချင်း အတူတူ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ပြမနေနိုင်ဘူး”

“သိပ်လဲ သတ္တိကောင်းမနေပါနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ မင်းကောင်မလေး မသနားဘူးလား”

မေဇော် မျက်နှာ သူလှမ်းကြည့်သည်။ မေဇော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံက အထင်အရှား။

“သနားပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မပြရင်လည်း သတ်မှာပဲ၊ ပြပြီးရင်လည်း သတ်မှာပဲ၊ ကဲ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်ပြမယ်၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်၊ ဒီနေရာက သူ့ဘာသာသူ ပြန်ပါစေ”

“ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ ကိုယ့်လူ၊ သူရှိနေမှ မင်းကို ပြောလို့ဆိုလို့ဆွေးနွေးလို့ လွယ်ကူတော့မပေါ့၊ မင်း ရွှေတွင်းနေရာ ပြုပြီးပြီဆိုရင် သူ့ကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေးဖို့ ကတိပေးတယ်ကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မလိုအပ်ပဲ မသတ်ပါဘူးကွာ၊ အထူးသဖြင့် ခုလို ချောချောလှလှလေးကို ပိုတောင် ဂရုစိုက်သေးတယ်၊ မသတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုလည်း မသတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံးကို လွှတ်ပေးမယ်၊ ငါ ကတိပေးတယ်၊ နေရာသာ လိုက်ပြ”

“ခင်ဗျား စကားကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ယုံရမလဲ အောင်ကျော်က မေးသည်။ “ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့ လက်ကလွှတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ရွှေရှိတဲ့နေရာ ကျွန်တော် ပြပေးနိုင်မယ့်နည်းလမ်း စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ အဲဒီလို နည်းလမ်းမျိုး ရှာလို့ရရင် အလုပ်ဖြစ်မယ်”

သည်တွင် ကျော်မြက ဝင်ပြောသည်။ “ဒီကောင် သက်သက် အချိန်ဆွဲနေတာ ဆရာ၊ သူ့ကောင်မလေးကို နမူနာ ပြလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ငါ့တပည့် စိတ်မရှည်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်ကွာ၊ ဒီကောင်က တို့ တကယ် မလုပ်ဘူး ထင်နေသလား မသိဘူး၊ ကဲ ထွန်းအောင် လုပ်ပြလိုက်စမ်းကွာ”

ထွန်းအောင် သေနတ်မောင်းကို ပြောင်းခနဲ ဆွဲတင်ပြီး မေဇော် နားသယ်စပ်နား ထိုးချိန်လိုက်သည်။ သေနတ်ပြောင်းက ခေါင်းကိုပင် ထိုးမိတော့မလို့၊ အောင်ကျော်ပင် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ အရမ်း မလုပ်ပါနဲ့ကွာ” ခေါင်းဆောင်က ရယ်သလို လှောင်သလို ပြောသည်။ “မတော်တဆ ကျည်ထွက်သွားလို့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စ ပြတ်သွားပါဦးမယ်၊ ကိုယ့်လူက ခေါင်းမာမယ့်ပုံကွ၊ ဒါလေး ပြပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွေးနွေးယူရမှာ။ ကဲ ကောင်မလေးကို ကြိုးနဲ့ တုပ် သစ်ပင်မှာ ချည်ကွာ၊ အလွယ်တကူ မသေအောင် ခြေထောက် တစ်ချောင်းချင်း လက်တည့်စမ်းပြီး ပစ်ရမှာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလို အသေဆိုးနဲ့ သေရမှာကိုတော့ ဘယ်ယောက်ျားကမှ ကြည့်ရက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟဲ ဟဲ တို့က လွဲရင်ပေါ့ကွာ”

ထွန်းအောင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်က ကိုင်ထားရင်းပင် မေဇော်ကို ချည်ရန်အတွက် အနီးရှိ ချုံမှ နွယ်ကြိုးတစ်ပင် သွားဆွဲနေသည်။ မေဇော် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်။ မျက်နှာက သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံးများက အောင်ကျော်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသည်။

“နေကြပါဦးဗျာ” အောင်ကျော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြမယ်”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ပြီးလိုက်သည်။ သို့သော် ကြာကြာ မပြီးရ၊ သေနတ်သံ တစ်ချက် ခိုင်းခနဲ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်ကာ ပြီးနေသော မျက်နှာကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်သည်။ မြင်ကွင်းက အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ၊ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ပွင့်ထွက်သွားသည်ဟု ထင်ရပြီး ဖြူညစ်ညစ် ပျော့စိစိ အရာများ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြန့်ကျဲသွားသည်။ ပထမသေနတ်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း ကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော ကျည်တစ်ချက်က ကျော်မြကို ထိမှန်သည်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီး ကျော်မြ လဲကျသွားသည်။ အောင်ကျော် ချက်ချင်း သတိဝင်ကာ မေဇော်ကိုပါ ဆွဲပြီး နောက်ဘက် လျှို့ဝှက် ခုန်ဆင်းသည်။ သူ့ခေါင်းနားကပ်ပြီး ကျည်ဆန်အချို့ ဝဲပျံသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သည့်နောက်တွင် သည်ဘက်ကပါ ပြန်လှန်ပစ်ခတ်သည့် သေနတ်သံများဖြင့် တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။ သူတို့ အထက်နားတွင် ထွန်းအောင် ကုန်းစောင်းကလေးကို အကာအကွယ်ယူကာ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် စောစောက ဒဏ်ရာ ရထားသော ကျော်မြထံမှလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ပစ်ခတ်သံ ကြားရသည်။

တစ်ဘက်မှာ အော်သံတစ်ချက် ကြားရပြီး သေနတ်သံ ကျဲသွားသည်။ စောစောက နှစ်သံ။ နှစ်ယောက်၊ ယခု တစ်သံပဲ ကြားရသည်။ ၎င်း အသံလည်း တိတ်သွားသည်။ ဆုတ်ခွာပြေးသလား မသိ။ ထွန်းအောင် နေရာရွှေ့သည်။ ဆုတ်ခွာသူနောက် လိုက်ဖို့ပြင်သည်လား ရန်သူ ကင်းရှင်းပြီဟု ယူဆသလား မသိ၊ နေရာမှ ကုန်းထသည်။ သည်တွင် အကွက်ကောင်းကို စောင့်ပြီး ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်က ညှပ်ရိုးအထက်

လည်တိုင်စပ်ကို ထိမှန်ကာ ထွန်းအောင် နောက်ဘက်သို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။ သေနတ်က သူ့ဘေးမှာ။ အောင်ကျော် အသာ ဝပ်တက်ကာ ထွန်းအောင် သေနတ်ကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

သည်အခိုက် ကျော်မြဘက်မှ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရသည်။ နောက်ဘက်ရှိ ချုံပင်နွယ်ပင်တွေအကြား ဝရုန်းသုန်းကား တိုးဝှေ့ပြေးသွားသံ။ အောင်ကျော် ကုန်းစောင်းကလေးထိပ်နား ရောက်သည်အထိ ဝပ်တွားတက်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက် အကာအကွယ်ယူရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်သည်။ ရှေ့နားကွက်လပ်တွင် သူတို့ကို ဖမ်းသည့်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ လဲကျသေဆုံးနေသည်။ သူ့ခေါင်းက ပုံပျက်ပန်းပျက်။ အနီးအနားမှာ ကျောပိုးအိတ်၊ ရေဘူး စသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများ။ ရွှေထုပ်ကို ကြည့်သည်။ မမြင်၊ မတွေ့။ ခေါင်းဆောင်ကို သေနတ်မှန်တော့ သူ့လက်က ရွှေထုပ် လွတ်ကျသည်။ သူ့အနီးပဲ ရှိရမည်။ ယခု မရှိ။ ဧကန္တ ပစ်ခတ်နေသည့်ကြားက ကျော်မြ ရွှေထုပ်ကို မရအရ ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားဟန်ရှိသည်။ နောက်ဆုတ်ပြီး ကျော်မြ ပြေးသည့်ဘက်ကို ပတ်လိုက်မည် စိတ်ကူးဆဲမှာ သေနတ်သံ နှစ်ချက် ဆင့်၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က သူ ကွယ်နေသည့် သစ်ပင်ကို ထိမှန်ပြီး အစအနများ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ နောက် ကျည်တစ်တောင့်က သူ့ရှေ့ မြေကြီးထဲ စိုက်ဝင်သွားသည်။ အောင်ကျော် ဘေးသို့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် လိုမ့်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်လျှို့ဝှက် အသာပြန်လျှောဆင်းသည်။ ရန်သူက ရှေ့ဘက် သစ်ပင်ချုံပင်များကြားက ပုန်းကွယ်၍ ပစ်ခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရာကိုတော့ သေသေချာချာ သတိမထားမိလိုက်။

သူက လျှို့ဝှက်မှ ချုံပင် အကိုင်းတစ်ကိုင်းချိုးဖဲ့ယူပြီး မေဇော်ကို ပေးသည်။ ပြီး လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို ပြောသည်။ မေဇော်နှင့် သူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လေးငါးကိုက်အကွာလောက် ခွဲလျက် ကုန်းစောင်းလေး နောက်ဘက် တစ်နေရာစီမှ အထက်သို့ တဖြည်းဖြည်း တွားတက်သည်။ သူက ကုန်းစောင်းအထက် ခေါင်းပြုမိခါနီး အနေအထားလောက် အရောက်တွင် မေဇော်ထံ လှမ်း၍ အချက်ပြလိုက်သည်။ မေဇော်က ရှေ့ဘက်ကုန်းစောင်းအထက်နားရှိ ချုံပင်တစ်ပင်ကို တုတ်ချောင်းနှင့် လှမ်းထိုးသည်။ ချုံပင် လှုပ်ရှားသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေနတ်သံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ချုံဖုတ်တစ်ခုလုံး ဖွာလန်ကြသွားသည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တွေကြားက ပစ်ခတ်နေသော ရန်သူကို အောင်ကျော် ပီပီသသ မြင်လိုက်ရသည့် အခိုက်မှာပင် သူ့လက်က သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆက်တိုက် ညှစ်ဆွဲလိုက်သည်။ ကျည်ဆန် အပြုံလိုက် သေနတ်ပြောင်းထဲမှ ဆောင့်ကန်ထွက်သွားပြီး ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သည်။

ရှင်းသွားပြီ။ အောင်ကျော် ဘေးဘက်ကို အကဲခတ်ရင်း နေရာမှ ဖြည်းဖြည်း ထသည်။ ပြီး မေဇော်ဆီကို လျှောက်သွားသည်။ မေဇော် ကြည့်ရသည်မှာ ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်နေပုံပင်။

“မေဇော် သိပ်ကြောက်နေလားဟင်၊ ပြီးသွားပါပြီကွာ”

မေဇော် သူ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မော့ကြည့်သည်။ သူက မေဇော် ပါးကလေး တစ်ဘက်ကို အသာနမ်းလိုက်ကာ “မေဇော် ခဏလေး ထိုင်နေနော်၊ ကိုယ့် အခု ပြန်လာမယ်” ဆိုပြီး ထရန် ပြင်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်၊ မေဇော်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မလို့လား” မေဇော် သူ့လက်ကို ဆွဲထားသည်။

“ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ပါဘူး မေဇော်၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့ ပြန်ရဦးမယ်လေ၊ ဒီ အနီးအနား အကဲခတ်ကြည့်ရုံတင်ပါ၊ ချက်ချင်း ပြန်လာမယ်”

မေဇော် လက်ချောင်းကလေးများကို ဖြုတ်ချကာ သူ ထလိုက်သည်။ မေဇော် ဆွဲထားနိုင်သည့် အင်အား ရှိပုံမပေါ်။ သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။

ကျော်မြ ထွက်ပြေးသွားသည့် နေရာဘက်သို့ သူ လိုက်ကြည့်သည်။ ချုံပင်တွေကြားထဲ တိုးဝင်သွားသည့် လမ်းကြောင်းကြီးက အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ သွေးစက်များ၊ တစ်နေရာမှာ လဲကျသေးသည့်ဟန် သစ်ရွက်ခြောက်များ ကြေမွပေကျလျက်။ သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ရမ်းသန်းပြီး ပြေးသွားပုံရသည်။ အောင်ကျော် လမ်းကြောင်းအတိုင်း အပြေးအလွှားလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မျက်စိက အရေးကြီးသော အရာကို လှမ်းမြင်သည်။ ရွှေထုပ်။ သူက အထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ရှေ့ဘက်နား ဆယ်ကိုက်ကိုးကိုက်အကွာလောက်မှာ ကျော်မြ၊ ချုံထဲ ခေါင်းထိုးကာ ကားရုးကြီး အသက်ပျောက်နေသည်။

အောင်ကျော် ခပ်သုတ်သုတ် နောက်ကြောင်း ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့ကို မြင်တော့ မေဇော် နေရာမှထကာ ပြေးဖက်သည်။

“ကဲ အားလုံး ပြီးသွားပြီ၊ ဒီတောထဲက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထွက်ပြီး ကားလမ်း အရောက်သွားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

အောင်ကျော် ရွှေထုပ်တစ်ဖက် သေနတ်တစ်ဖက်နှင့် မေဇော်ကို ပြန်လှန် ဖက်ထားရင်းက ဆိုလိုက်သည်။ မေဇော် အောင်ကျော် ရင်ခွင်မှ ခွာပြီး ကျောပိုးအိတ်တွေ ချထားသည့်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ လူက ဆတ်ခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ပြီး မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ကုန်းစောင်းကလေးတွင် လဲကျနေသည့် ထွန်းအောင် မသေသေး။ မသေမရှင် မသိတသိ အနေအထားမှာ ပစ္စတိုသေနတ်ကို သူတို့ဘက် တည့်တည့်ချိန်ပြီး မောင်းဆွဲတင်နေသည်။ မောင်းကို ဆွဲ၍ မရတရ။ အောင်ကျော် မေဇော်ကို ဘေးသို့ တအား

ထွန်းပစ်ခဲ့ပြီး ထွန်းအောင်ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ နားနားကပ်၍ သေနတ်သံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲသွားပြီး ထွန်းအောင်လက်က အန္တရာယ်သေနတ် လွတ်ကျသွားသည်ကို သူသိလိုက်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပိကျလာသည့် အရှိန်ကြောင့်လား သို့တည်းမဟုတ် သေနတ်မောင်း ညှစ်ရာမှာ ရှိသမျှ အားကလေး အကုန်ပါသွားသလား မသိ၊ ထွန်းအောင် မလှုပ်ရှား၊ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသည်။

အောင်ကျော် ညာဘက်လက်မောင်းမှာ သွေးတွေနှင့်၊ အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်ပြီး လက်နှင့် ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ ကျည်ဆန်က လက်မောင်းအတွင်းသားကို ရှပ်၍ ဖဲ့စားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှပ်မှန်သွားတာပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

သူက မေဇော် သိအောင် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ပြီး နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မေဇော်” သူ လန့်အော်သည်။

မေဇော် လဲကျနေသည်။ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူ ပြေး၍ ပွေသည်။ ထူသည်၊ လှုပ်နှိုးသည်၊ ခေါ်သည်။

“မေဇော်၊ မေဇော်”

မေဇော် ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးများ ယိုစီးထွက်လာသည်။ သူ့လက်မောင်းကို ရှပ်မှန်သွားသော ကျည်ဆန်က မေဇော် ကျောရိုးအလည်တည့်တည့်လောက်ကို ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ မေဇော်ကို မြေမှာ အသာအယာချသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ မေဇော် မသေသေး။ အသက်ရှူနေသေးသည်။ မျက်စိ အပွင့်သား။

“မေဇော်၊ မေဇော်”

နားနားကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်သည်။

“အောင်ကျော်”

မေဇော် သတိရလာပြီ။ သူ့ကို ခေါ်သည်။

“မှောင်သွားတယ်”

မပီမသ ဝိုးတဝါး ဆိုသည်။

အောင်ကျော် ဘေးဘီ ကြည့်သည်။ ဘယ်မှာ မှောင်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့် မှောင်တာလဲ။ “မေဇော် မေဇော်” သူ နားနားကပ်ခေါ်သည်။ လှုပ်၍ ခေါ်သည်။ မျက်နှာလေးကို ထူမ၍ ခေါ်သည်။ မျက်လုံးများက အကြောင်သား၊ အပွင့်သား။ ဘာမှ မမြင်ရတော့သော မျက်လုံးများ။ မေဇော်ကို အသာပြန်ချသည်။ အသက်ရှူနေသေးသလား၊ ရင်ဘတ်လှုပ်နေသေးသလား၊ စောင့်ကြည့်သည်။ အကြာကြီး စောင့်ကြည့်သည်။ ဟင့်အင်း၊ မရှိတော့။ သွားပြီ။ မေဇော် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ယူကာ ခေါင်းအောက်က ခုပေးထားလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ပင် သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးသည်ရော သည်လောကကြီးဆိုတာသည်ပါ ဘာတစ်ခု အဓိပ္ပါယ်မရှိ ဖြစ်သွားသည်။ သည်ကိစ္စတွေ အားလုံး ဘာအဓိပ္ပါယ် ရှိသလဲ။ ဘာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရလေသလဲ။

မေဇော် နံဘေးတွင် ထိုင်ကာ အိပ်နေသေးဟန်ရှိသော မေဇော်လက်ချောင်းကလေးများကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်နေမိသည်။ မနိုးတော့။ အသက် ကင်းမဲ့ခဲ့ပြီဖြစ်သော လက်ချောင်းကလေးများ။

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်မွန်းနစ်၍လာသည်။ အခံရခက်လှသော ဝေဒနာ၊ မခံတတ်သော ဝေဒနာ။ ရင်ကွဲပက်လက် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အသံမထွက်။ မငိုဘူး၍လား၊ မငိုတတ်၍လား။ မျက်ရည်က စီးကျမလာ၊ ဆို့နှင့်ခြင်းသာ ပြင်းထန်၍လာသည်။ သူ မခံနိုင်။ ခေါင်းကို တအားယမ်းခါကာ နေရာမှ ထသည်။ မေဇော်က လဲလျောင်းလျက်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က မသန့်ရှင်း။ လူဆိုးသူခိုးတွေ သည်အနားမှာ ပိုးပက်လက် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသည်။ သူက သူတို့ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံးကို ကျောပိုးအိတ်နှစ်လုံးမှာ ထည့်ပြီး ကိုယ်ပေါ်၌ သိုင်းလွယ်သည်။ ပြီး မေဇော်ကို ပွေ့ချီကာ သည်နေရာနှင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

သစ်ပင်ရိပ်ကလေး၊ မြေပြင်က ညီညီညာညာ ပျံ့ပျံ့ပျူပျူ၊ ချုံပင်ပေါင်းပင် မရှိ။ မြက်ပင်နုကလေးများ ပေါက်ရောက်နေသည်။ မေဇော်အတွက် သည်နေရာကို သူ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

တစ်သက်လုံး ကိုင်စွဲလာခဲ့သော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်သည်။ မေဇော်အတွက် မကျဉ်းလွန်း မကျယ်လွန်းသော မြေနယ်နိမိတ်ကို သတ်မှတ်သည်။ ပြီးလျှင် မေဇော် အစဉ်တာဝရ နေထိုင်ရမည့် နေရာကို တူးဆွဖော်ထုတ်ခြင်း

ပြုလေသည်။ ညောင်းသည်ညာသည် မသိ၊ အချိန်ကာလ မည်မျှ ကုန်ဆုံးသွားသည် မသိ၊ ညီညာ သပ်ရပ်သော မြေတိုက်ခန်းကလေးတစ်ခု ရရှိအောင် မရပ်မနား တူးဖော်သည်။ အောက်ခြေကြမ်းပြင်၌ အဝတ်တစ်ချို့ ဖြန့်ခင်းသည်။ ပြီးလျှင် မေဇော်အား မြေတိုက်ကလေးထဲသို့ အသာပွေ့ချီ၍ ချသည်။ နံရံမှ ပဲ့ကျသော မြေစိုင်အစအနလေးများကို ကိုယ်ပေါ်က ဖယ်ရှားသည်။ ငြိမ်သက်နေသော မေဇော်မျက်နှာလေးကို ကြာရှည်ကြာမြော ကြည့်၍နေပြီးနောက် သားရေအိတ်အထုပ်ကို ဖြေကာ အထဲက ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ လက်နှင့် နှိုက်ယူပြီး မေဇော်အိမ်ကလေးထဲ အနှံ့အပြား ကျဲချသည်။

“မင်းအတွက် ဝေစုပဲ မေဇော်”

ညနေစောင်း၏ အဝါရောင် နေခြည်အောက်၌ မေဇော်တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရွှေမှုန်ရွှေစတို့ဖြင့် တဖိတ်ဖိတ်လက်လျက်ရှိသည်။ သည်နေရာကလေးသည် မြန်မာပြည်တွင် သဘာဝ ရွှေရိုင်းအများဆုံး စုဝေးရာ နေရာလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

မေဇော် ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျန်ရှိသည့် ဝတ်စုံအပိုများ အားလုံး ခြုံလွှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မလုပ်ရက် မကိုင်ရက်စွာဖြင့်ပင် အိမ်ဂေဟာလေးကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဆို့ပေးလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ် ဆို့နှင့်လာသည်။ ခေါင်းထဲမှာ အုံ့ခဲ၍ လာသည်။ သူက စိတ်ဝေဒနာကို ရုပ်ခန္ဓာအားဖြင့် ငြင်းဆန်ဖယ်ထုတ်သည့်နှယ် ခေါင်းကို တအားယမ်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ယမ်းပစ်သည်။

နေရာမှ ထကာ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်သည်။ မေဇော်အား လက်ဝှေ့ယမ်းလျက် နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုနောက်၌ ရွှေနှီကြောကို အစဉ်ထာဝရ ကျောခိုင်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။

မြတ်လေး ။ ။ နိဝင်ဘာ၊ ၁၉၈၇

နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ

ပင်လယ်ရေက ကြည်လင်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဤပင်လယ်ကွေ့ထဲတွင် လှိုင်းလေနည်းသည်။ ရေပေါ်ရေအောက် လှုပ်ရှားမှု နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ ကြည်လင်သည်။ နေရောင်တောက်ပသော ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ရေငုပ်မျက်မှန် တပ်ထားသူ တစ်ယောက်အတွက်မူ ကျောက်စွန်းပင်လယ်ကွေ့ထဲရှိ ရေအောက်ကမ္ဘာသည် ကြည်လင်သည်ဆိုသည့် စကားနှင့် မလုံလောက်။ အပြင်သဘာဝတွင် မြင်တွေ့ရသမျှထက် လင်းလက် တောက်ပနေသည်။ အသွေးအရောင် ကြွနေသည်။ ရေကမ္ဘာကို ရေသူရေသားမျက်စိနှင့် မြင်နေရသည်ဟု ဆိုရမည်။

သူ့မျက်မှန်က နိုင်ငံတကာ ရေငုပ်သမားသုံး မျက်မှန်မျိုး မဟုတ်ပါ။ ဒေသခံ ဗောင်းငုတ်သမားများ သုံးသည့် လက်လုပ်မျက်မှန် အသေးကလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးသည်က ရေလုံဖို့၊ မျက်စိနှင့် ရေ မထိဖို့သာ ဖြစ်သည်။ မျက်ကြည်လွှာနှင့် ရေအကြား မှန်တစ်ချပ် ခံပေးထားနိုင်လျှင် ရေအောက်ကမ္ဘာကို အမြင်သစ်နှင့် မြင်ရမည်။

သူ့ဘေးနားက ငါးသေးသေးမွှားမွှားလေးတွေ လူးလာလှုပ်ခတ် ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်။ တစ်ထွာလောက် လက်တစ်ဝါးလောက်ရှိသည့် ငါးတွေလည်း တစ်ကောင်တစ်လေ ပါသည်။ ငါးသည်မ၏ လင်ပန်းထဲတွင် ရှိနေလျှင် ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိမည့် အကောင်မျိုး၊ ညှိုးငယ်စုတ်ပြတ်နေမည့် အကောင်မျိုး၊ သူ့နယ်မြေ သူ့ဒေသ၌ ဝံ့ဝံ့စားစား လှပနေကြသည်။ ရွှေရောင် ငွေရောင် ကတ္တီပါရောင်၊ ရောင်မျိုးစုံသည်။ ဝါတစ်ပိုင်း ရွှေတစ်ပိုင်းလည်း ရှိသည်။ အစက်အပြောက်နှင့်လည်း ရှိသည်။ မြင်းကျားလို ကန့်လန့်စင်းစင်းတွေလည်း ရှိသည်။ အမြီးဖွားဖွား ဆူးတောင် ယပ်တောင်များ ဖြည်းညှင်းစွာ လှုပ်ယမ်းကာ စိတ်အေးလက်အေး သွားလာနေကြသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ သုတ်ခနဲ ပြေးသည်။ ပြီး ငြိမ်သက်စွာ လှုပ်ယမ်းကာနှင့်။ ရေထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှုပ်ရှားနေသည့် မြင်နေကျ ငါးကြီးများနှင့် မတူသော သတ္တဝါတစ်ခုကို စိုးကြောက်ကြပုံမရ။

ကျောက်ဆောင်ကြား တစ်နေရာတွင် ကဏန်းတစ်ကောင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ လောဘကြီးသော ကဏန်း။ ကျောက်ဆောင်နံဘေးတွင် ကပ်ငြိနေသော ရေညှိရေမှော်များကို ဘယ်ရော ညာပါ ဖဲ့ကာ ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်နေသည်။ လက်တွေကလည်း အများသား။ လူကြီးအလစ်မှာ မုန့်တွေ အများကြီးတွေ၍ ပလုတ်ပလောင်း ခိုးစားနေသော ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူလှသည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကဏန်းနှစ်ကောင်က ပို၍ ထူးခြားသည်။ တစ်ကောင်က အခြားတစ်ကောင်ကို ရန်ရှာနေသည်လား။ အတင်း ဆွဲခေါ်နေသည်လား။ ပွေဖက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်လား။ လက်တွေ ရှုပ်နေသည်။ တစ်ကောင်က အဆက်အဆံ

မလုပ်လိုဟန်၊ ရုန်းထွက်နေသည့်ဟန်။ သို့သော် ခဏနေတော့ ရှောင်ခွာ ရုန်းထွက်ဟန်ပြုသည့် ကဏန်းကောင် ပြန်လှည့်လာသည်။ နှောင့်ယှက်သည့်အကောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။ လက်ဝှေ့သမားနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေခြင်းမျိုး။ အဲသည်လိုလည်း မဟုတ်သေး။ ကုန်းပေါ်မှာ ကဏန်းသွားသည့်အခါ မှောက်ခုံ၊ သို့မဟုတ် လေးဘက်ထောက် (ကဏန်းမှာ လက် ၁၀ ချောင်းဆိုတော့ ၁၀ ဘက်ထောက်၊ အဲ လက်မနှစ်ချောင်းတော့ ထောင်ထားတတ်သည်) ယခုပုံစံက မြင်းနှစ်ကောင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပတတ်ရပ်ပြီး ရင်ချင်းအပ်သည့် ပုံမျိုး။ ကဏန်းအနေနှင့် ကုန်းပေါ်မှာ မတတ်နိုင်၊ ရေထဲမှာဆိုလျှင်သာ နေနိုင်မည့် ပုံစံမျိုး။ ကဏန်း ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းက အကြေးခွံလို အချပ်လွှာတွေ အာ၍ လာသည်။ ဟ၍ လာသည်။ မြင်ကွင်းက ရင်မောဖွယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ ကဏန်းတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်၏ တာဝန်ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်ကြခြင်းပေတည်း။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သတ္တဗေဒ လေ့ကားတွင် ကဏန်းကို အောက်ဆုံးထစ်လောက်မှာ ထားကြသည်။ သို့သော် မျိုးပွားသည့် ဝတ္တရား ထမ်းဆောင်ပုံ၌ကား ကဏန်းသည် ဝတ်ကျေတန်းကျေ မဟုတ်။ ခံစားချက် ပါသည်။ အဆင့်အတန်း မြင့်လှသည်။

ရေငုပ်သမား မောဟိုက်စွာ ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။ နေမြင့်လာပြီ။ ရှေ့ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အကွာက ကျောက်ဆောင်စုဆီ သွားရဦးမည်။ ထိုနေရာ၌ သူ့အသိ သို့မဟုတ် သူ စိတ်ဝင်စားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရှိသည်။ ကျောက်ဆောင် အောက်ပိုင်း ကျောက်လိုက်ဂူခေါင်းထဲမှာ နေသည့် ဘဝဲတစ်ကောင်၊ ထို့နောက် ကျောက်ဆောင်တန်းအနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျက်စားတတ်သည့် ငါးတစ်ကောင်။ ငါးက ငါးကြီးဟု ဆိုရမည်။ အရှည်အလျားက သူ့အရပ်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ အလေးချိန်ကတော့ သူထက် အများကြီး စီးလိမ့်မည်။ ခေါင်းကြီးကြီး ပါးစပ်ပြိုပြို၊ အရေပြား ပြောက်ပြောက်ကျားကျား။ သည်ဒေသတွင် ငါးတောက်တူဟု ခေါ်ကြသည်။ လူတွေ ကြောက်သောငါး ဖြစ်သည်။ ငါးတွေကြောက်သော ငါးလည်း ဖြစ်သည်။ လူရော ငါးပါ ဘာမဆို စားသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။

စင်စစ် ရေငုပ်သမားအနေနှင့် သူ့အသိဟု ဆိုခဲ့သော သတ္တဝါနှစ်ဦးနှင့် သိပ် ရင်းနှီးလှသည်တော့ မဟုတ်။ ဘဝဲနှင့်လည်း လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်ဖူးသေး။ ငါးတောက်တူနှင့်လည်း ထိတွေ့ပွတ်သပ်ဖူးခြင်း မရှိသေး။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အန္တရာယ် မပြုနိုင်လောက်သော အကွာအဝေးမှ အပြန်အလှန် စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ဖူးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူက သည်သတ္တဝါ နှစ်ဦးနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရင်းနှီးမှုရအောင် ကြိုးစားကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူတို့ကလည်း တစ်စိမ်းတစ်စုံနှင့် အလွယ်တကူ အကျွမ်းဝင်တတ်သူများ ဟုတ်ပုံမရ။ အထူးသဖြင့် ငါးတောက်တူအား ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ကြည့်ခွင့် ရဖို့ဆိုသည်မှာ ကုန်းပေါ်မှာလောက်သာ ဖြစ်နိုင်လေမည်လားဟု သူ တွေးမိသည်။ ပြီး တွေ့ကြဆိုကြရတာလည်း ကြာသေးသည်မဟုတ်။ ဘဝဲနှင့် သူ စတွေ့သည်မှာ တစ်လခန့်ရှိပြီ။ ငါးတောက်တူနှင့် တွေ့ရသည်မှာတော့

ယနေ့တွေလျှင် ငါးရက်မြောက်။ ယနေ့ထိ သူနှင့် နီးစပ်လိုဟန် မပြကြသော်လည်း ရန်ပြုဖို့ကား မည်သူမျှ မကြိုးစားကြသေး။

တကယ်တော့လည်း သူက အန္တရာယ်ကို ကြောက်သူမဟုတ်။ သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး အန္တရာယ်နှင့် ဆော့ကစားခဲ့သည်။ အန္တရာယ်ကို သူ၏ စိတ်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ကျန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖက်လို သဘောထားခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့တစ်သက်လုံး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့် အန္တရာယ်သည် ရေထဲက အန္တရာယ်မဟုတ်။ ရေထဲသို့ သူရောက်လာသည်မှာ သုံးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သုံးနှစ်ဆိုသည်မှာ သူ့သက်တမ်းနှင့် နှိုင်းစာသော် တိုတောင်းလွန်းလှပါသည်။ ယင်းမတိုင်မီ ယင်းထက် ဆယ်ဆမကသော ကာလအတွင်း၌ကား သူသည် လူသူမနီးသော တောတောင်ကန္တာရထဲတွင် စွန့်စားခဲ့သူ၊ အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဗသိန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ တောထဲတွင် ဘုရင်တစ်ဆူလို မင်းမူခဲ့သဖြင့် ကျားဗသိန်းဟု တစ်ချို့က ခေါ်ကြသည်။ ဗသိန်းကာ ရခိုင်ရိုးမအပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံ အနောက်ပိုင်းဒေသ တောတောင်များကို အမှီပြု လှုပ်ရှားခဲ့သည့် မြေအောက်လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တောကျွမ်းသည်။ စစ်ရေးစစ်ရာ ကျွမ်းသည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စနစ်တကျ အလုပ်လုပ်တတ်သည်။ သားကောင်ကို ကျားချောင်းသလို သေသေချာချာ ချောင်းပြီး ပိုင်လောက်သည့်အခါမှ ခုန်အုပ် ဖမ်းဆီးတတ်သည်။ အပြတ် ချေမှုန်းတတ်သည်။ စစ်ဆင်မှု၊ စစ်ရေး စီမံခန့်ခွဲမှုတွင်သာ တော်သည်မဟုတ်။ တစ်ဦးချင်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရာ၌လည်း ထူးချွန်သည်။ အရပ် ငါးပေ ရှစ်လက်မခန့် ရှိ၍ ဗမာထဲတွင် အရပ်အမောင်း ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ကာယ ရှိသည်။ ငယ်စဉ်က အားကစား လိုက်စားခဲ့သည်။ နောက်နှစ်သုံးဆယ်ပတ်လုံး တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် လက်တွေ့ဘဝ အလေ့အကျင့်ရှိသည်။ ထို့ပြင် အချိန်ရတိုင်း ဗလာ အသတ်အပုတ်၊ လက်နက်နှင့် အသတ်အပုတ် နည်းပညာ မျိုးစုံကို လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျားဗသိန်း နာမည်ကြီးသည်။ ရောက်ရာနယ်မြေဒေသတွင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြသည်။

သို့သော် ကျားဗသိန်းဘဝမှာ အစဉ်တာဝရ အောင်မြင်မှု ရနေသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ လူတစ်ကိုယ် အစွမ်းပြရုံနှင့် မပြီးသည့်အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ရုံးနိမ့်ပြေးလွှားရခြင်းများလည်း အလီလီ အလာလာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ စဉ်းစားတွေးတောစရာများ ရှိလာခဲ့သည်။ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ ကာလဒေသပယောဂများ။ ဤသို့ဖြင့် ကျားဗသိန်းသည် မိမိ၏ စွန့်စားတိုက်ခိုက်မှု မှန်သမျှ အချည်းနှီး အလဟဿဖြစ်တော့ကြောင်း သိလာသည့်ကာလ၊ တစ်ဘက်ကလည်း အခွင့်အရေးပေး ဖိတ်ခေါ်လာသည့်ကာလ၌ တောတောင်ကို

စွန့်ခွာကာ မြို့ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်လာရှိခဲ့ပေသည်။

လွတ်လပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက် ယခင်က လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့သည့် မြို့ရွာများသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လည်ပတ်သွားလာခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်တလွှားရှိ ထင်ရှားသော နေရာဌာနများသို့ ရောက်သည်။ ရခိုင်မြောက်ဖျားမှ တောင်ဖျားအထိ မြို့ရွာနယ်ပယ်များကိုကား အနှံ့အပြား သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ ကျောက်ချွန်းပင်လယ်ကွေ့ရှိ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှာ လေးငါးရက်ခန့် နေပြီးသည့်အခါ သည်နေရာကို အလွန်သဘောကျသွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ချက် မပြောင်းမချင်း သည်နေရာမှာပင် အခြေချနေထိုင်တော့မည်ဟုဆိုသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ အုန်းခြံကြီးတစ်ခု ဝယ်ယူသည်။ ခြံလုပ်ငန်းလုပ်မည့် လုပ်သားမိသားစုနှစ်စုကို ခြံလယ်ဘက်တွင် နေစေ၍ ပင်လယ်ကမ်းအနီး မျက်နှာစာဘက်တွင် မိမိအတွက် ဘန်ဂလိုအိမ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ကာ ဘက်စုံအားကိုးရသည့် တပည့်လက်ဟောင်းတစ်ဦးနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ကျားဗသိန်းတွင် အိမ်ထောင်မရှိ။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမပေါင်းများစွာနှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် မည်သူနှင့်မျှ အိမ်ထောင်မကျခဲ့။ အလွန်ဆုံး တွေ့ကြုံဆုံဆည်းခဲ့ခြင်းမျှလောက်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့သွေး သူ့သားနှင့် လူသားပေါင်း တစ်ကျိပ်ခန့်မျှ ပေါက်ဖွားစေခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို အနှောင်အဖွဲ့အဖြစ်မခံခဲ့။ အစဉ်ရွှေ့ပြောင်းလှုပ်ရှားနေရသော ဘဝနှင့် ကြီးမားသော တန်ခိုးအာဏာက အဲသည်အနေအထားကို ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ကျောက်ချွန်းပင်လယ်ကွေ့တွင် အခြေတကျ နေသောအခါ အိမ်ထောင်မကျလိုက်ရသော အမျိုးသမီးတစ်ချို့ ရောက်လာကြသည်။ အဖေဖု ခေါ်ဝေါ်သူများ ရောက်လာကြသည်။ ကျားဗသိန်း မည်သူ့ကိုမျှ ပိုက်ထွေးပိုက်ခြင်း မပြုပါ။ ငြင်းဆန်ငြူစုခြင်းလည်း မပြုပါ။ လက်တစ်ကမ်းအကွာအထိ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သလောက် ထောက်ပံ့ပေးကမ်းခဲ့သည်။ လိုအပ်နေသူများကို လိုအပ်နေသလောက် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ပြီး ဝေးလှမ်းသော နေရာများ၌ပင် အကြည်ညိုမပျက် နေတတ်ကြအောင် စီမံနိုင်ခဲ့သည်။

သူ့မှာ ချွတ်ယွင်းချက်လို့ဆိုရမည့်အရာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အရက်သောက်တတ်ခြင်း။ တောထဲတောင်ထဲတွင် နေစဉ်က စွဲစွဲမြဲမြဲ မသောက်ခဲ့ဖူးပါ။ သောက်ဖို့ အခွင့်အရေးလည်း သိပ်မရပါ။ ထိန်းသိမ်းဖို့ ဝတ္တရားကလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နှစ်နေ၍ တစ်ခါ နှစ်ခါ မသောက်ဖြစ်ပါ။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ တစ်ခါတစ်လေသာ သောက်ရသော်လည်း အရက်ကို သူ ကြိုက်သလိုရှိသည်။ အရသာ တွေတတ်သည်။ မြို့ပေါ် ရောက်သောအခါ ဧည့်ခံပွဲအကြီးအသေး မှန်သမျှ နေအိမ်မှာ ဖိတ်ကျွေးသည့်ထမင်းစားပွဲမှန်သမျှ အရက်မပါသောပွဲ တစ်ပွဲမှ မရှိသည်ကို အံ့သြစွာ သူ တွေ့ရသည်။ အရက်သောက်သည့်အတတ်ကို ကျားဗသိန်း အလွန် လျင်မြန်စွာ တတ်မြောက်လာသည်။ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်လုပ်သည့်ကြားက

အရက်ကိုလည်း မှန်မှန် သောက်ဖြစ်လာသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျောက်ချွန်းပင်လယ်ကွေ့မှာ သူနေလာခဲ့တာ သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ။ ရောက်စကမူ ကျားဗသိန်းသည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း မိမိအိမ်မှနေ၍ ပင်လယ်ကွေ့ ဝဲဘက်အစွန်းရှိ ကျောက်တောင်ခြေရင်းအထိ အသွားအပြန် ပြေးလေ့ရှိသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ရေကူးချင်ကူးသည်။ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ကွေ့အတွင်းရှိ ကမ်းနီးကမ်းဝေး ကျောက်ဆောင်စွန်းများအကြား ဓားတစ်ချောင်း၊ မှိန်းသေနတ်တစ်လက်နှင့်သွားကာ စူးစမ်းလေ့လာပြီး အပြန်တွင် မိမိစားရန် စိတ်ကြိုက် ငါးတစ်ကောင် ပစ်ခတ်ဖမ်းယူလာတတ်သည်။ သူ့မှိန်းသေနတ်က နိုင်ငံခြားကလာသည့် သေနတ်မဟုတ်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင် ပုံစံထုတ်ပြီး ယခင် သေနတ် အမျိုးမျိုး လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးကို လုပ်ခိုင်းခဲ့သော သေနတ်ဖြစ်သည်။ ခိုင်မာတောင့်တင်းပြီး ချွန်မြဲသော မှိန်းဆူး သုံးချောင်းပါသည်။ အားကောင်းသည်။ ထိရောက်သည်။ ကုန်းပေါ်မှာဆိုလျှင် လူသတ်နိုင်သော လက်နက်ဖြစ်သည်။

ဘဝ

ဘဝက ကျောက်ဆွယ်ကျောက်စွန်းတစ်ခု၏ အောက်ဘက်လိုက်ခေါင်းလိုနေရာတစ်ခုမှာ နေသည်။ မကြာခဏ မြင်နေရသည့် ရေကမ္ဘာပြင်ပက ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။ တွေ့ရာနေရာကို တွယ်ကပ်ထားနိုင်သော စုပ်ခွက်များပါသည့် ရှည်လျားသော လက်တံတစ်ချောင်းက ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်လိုသည့်ဟန် ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထားသည်။ နောက်ထပ် လက်တံတစ်ချောင်းကလည်း ၎င်း၏ အောက်ဘက်ပိုင်းမှာ မသိမသာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ကျန်လက်တံများကတော့ ကျောက်ဆောင် အကြိုအကြားမှာ အခိုင်အမာ ကုတ်တွယ်ထားမည်မှာ သေချာသည်။ လက်တံက ရှည်လျားသွယ်တန်းသည်။ လက်ကောက်ဝတ်နီးပါး တုတ်ပြီး အလျားငါးတောင်ခန့် ရှိနိုင်သည်။ သို့သော် တစ်ခုလုံး ကြွက်သားချည်းဖြစ်သည်။ သူ့အင်အားကို မှန်းဆ၍ မရ။ အထူးသဖြင့် ရေအောက်မှာ ပို၍ မှန်းဆလို့ မရ။ ကျားဗသိန်း သည်လက်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ချင်သည်။ နှုတ်ဆက်ချင်သည့်သဘော၊ လေးစားသည့်သဘော၊ ကမ္ဘာတစ်လွှားက အလွန်ကြီးမားသော ရေဘဝကြီးများအကြောင်း သူကြားဖူးသည်။ လက်တစ်ချောင်း တစ်ချောင်း ၁၅ တောင် အတောင် ၂၀ ရှည်လျားသည့် အကောင်မျိုး။ တော်ရုံတန်ရုံ အိမ်ခပ်သေးသေးကို ထိက ခွစီးပြီး တစ်အိမ်လုံး ရပ်ပတ်ချုပ်နှောင်ထားနိုင်လောက်သည့် အကောင်မျိုး။ သို့သော် ဒါက ကမ္ဘာမှာ။ စာထဲမှာ။ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးသမျှမှာတော့ သည်ကျောက်ဆောင်က ဘဝသည် အကြီးဆုံး။ သည်ပင်လယ်တစ်ဝိုက်မှာ သူ ဘဝတွေ တွေ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ ဘယ်ကောင်မျှ သူ့လောက် မကြီး။ သူ့တစ်ဝက်လောက် ရှိသည့် အကောင်ပင် မတွေ့ရ။ သေးသေးမွှားမွှား ကောင်လေးတွေသာ ဖြစ်သည်။ သည်ကောင်မျိုးတွေကို ဤဒေသရှိ တံငါများက ဘဝဟုပင် မခေါ်ကြ။ တစ်ချို့လူများ ခေါ်သလို ရေသရဲဟုလည်း မခေါ်။ သူတို့က သည်အကောင်ကို ကြောက်စရာလို့ မထင်၊ စားစရာဟုသာ သဘောထားကြသည်။ ခေါ်သည့်နာမည်ကလည်း ကြည့်၊ ရေမျောက်တဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သည်ရေမျောက် ခေါ်ခေါ်၊ ရေသရဲ ခေါ်ခေါ်

ဘဝအသေးစားလေးတွေကို ဖမ်းယူစားသောက်ခဲ့ဖူးလှပြီ။ သည်အကောင်ကြီးကိုလည်း သူမိန်းနှင့် ပစ်ခတ်ပြီး ဖမ်းယူလျှင် ရနိုင်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် နည်းနည်းတော့ ခက်နိုင်သည်။ အန္တရာယ်လည်း ရှိနိုင်သည်ဟု သူ မြင်သည်။ ပြီး စား၍ကောင်းမည်လည်း မဟုတ်။ နောက်ပြီး ဂူအောင်းသည့် ကေသရာဇာခြင်သော်တစ်ကောင်လို သူလည်း ရေလေကမ္ဘာမှာတော့ သူနည်းနှင့်သူ ဘုရင်တစ်ဆူ။ သူ့သတ္တိ၊ သူ့စွမ်းအားနှင့် လေးစားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ဟု မြင်သည်။ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အချည်းနှီး ရန်သူမဖြစ်သင့်။ အပြန်အလှန် လေးစားမှုသဘောနှင့် ဆက်ဆံချင်သည်။ ရင်းနှီးမှု ရချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျားဗသိန်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် လာရောက်တွေ့ဆုံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့တိုင်း လိုက်ခေါင်းရှေ့မှာ ရေ အနည်းဆုံး သုံးခါဝပ်သည်။ ဘဝနှင့် သုံးခါ မျက်လုံးခြင်း ဆိုင်ကြသည်။ သည်နေရာမှာ ရေက နည်းနည်း နက်သည်။ ပြီး ကျောက်ဆွယ်ကျောက်စွန်းတွေ ရှိနေပုံကလည်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှား၍ သိပ်မကောင်းသည့် အနေအထားမျိုး။ ဘဝ၏ လက်တံကို ကိုင်တွယ် နှုတ်ဆက်လိုသော်လည်း သူက ချက်ချင်း ပြန်မဖြတ်လျှင် ခက်မည်။ ခါးမှာ ဓားအိမ်နှင့်တကွ တဲချိတ်ထားသော ဓားမြှောင်ကတော့ အလွန်ထက်သည်။

သို့သော် ဘဝလက်တစ်ချောင်းကို အလွယ်တကူ တိခန့်နေအောင် ဖြတ်နိုင် မဖြတ်နိုင် စမ်းသပ် မကြည့်ရသေး။ ပြီး သည်လို စမ်းသပ်ရသည့် အဆင့်မျိုးလည်း မရောက်ချင်။ နောက်တစ်နေ့ကျရင်တော့ ယခုထက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ဘဝကို ငါးတစ်ကောင်လောက် မှိန်းဆူးထိပ်မှာ တပ်ပြီး ကျွေးကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ သူ ဘယ်သို့ တုံ့ပြန်မည် မသိ။

ကျောက်ဆောင်တစ်ဖက်စွန်းဘက်သို့ သူ ကူးခပ်လာခဲ့သည်။ သည်အနားတွင် ငါးပေါသည်။ ငါးကလေးများ လူးလာလှုပ်ခတ်။ ရုတ်တရက် ငါးငယ်တစ်အုပ် သူ့ဘေးက ဖြတ်ပြေးသည်။ ကြောက်အားလန့်အား ပြေးလာကြသည့်ပုံမျိုး။ နောက်မှ ငါးကြီးနှစ်ကောင်၊ နောက်တစ်ကောင်။ စောစောက ငါးအုပ်နောက်လိုက်၍ ပွဲတော်တည်နေကြသည့် အကောင်များ။ တစ်ကောင်က သူ့ရှေ့ နှစ်ကိုက်သာသာလောက်တွင် ရပ်နေသည်။ အစာဝသွား၍လား။ အရောင်က နီရွှေရွှေ၊ ဖွေးဖွေးလက်လက်၊ တစ်တောင်သာသာခန့်ရှိမည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပေါများလှသည့် ကျောက်ငါးတစ်ကောင်။ ကင်ပြီး ချဉ်ငန်စပ်နှင့် တိုစားလျှင် အလွန်ကောင်းသည်။ ကျောရိုးနားကပ်နေသည့် အသားမြှောင်းကို သည်အတိုင်း အစိမ်းလုံးပြီး လက်တစ်ဆစ်လောက် အတုံးသေးသေးတွေ တုံးကာ သံပုရာသီးများများ ညှစ်ပြီး မြည်းလျှင်လည်း အရသာ ရှိသည်။ ပစ်လိုက်လျှင် လွဲစရာမရှိသည့် အကွာအဝေးမှာ။

ရုတ်တရက် မျက်စိထောင့်က မလှမ်းမကမ်းတွင် လှုပ်ရှားနေသည့် အရာတစ်ခုကို သွားမြင်သည်။ ကြီးမားသော

ထုထည်နှင့် ပြောက်ပြောက်ကျားကျား ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု။ ခုတလော သူနှင့် တွေ့နေသည့်
ငါးတောက်တူဖြစ်သည်။ ဘဝနှင့်လောက် နီးနီးကပ်ကပ် ကြာကြာရှည်ရှည် မတွေ့ဖူးသေး။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်၏
လှုပ်ရှားပုံကို လေ့လာရဦးမည်။

သူက ရေ လှုပ်ရှားမှုမရှိအောင် ကျောက်ဆောင်နံဘေးကို ကိုင်တွယ်ကာ ရေပေါ်သို့ အသာတက်သည်။
အသက်ဝအောင် ရှူသည်။ ပြီး နဂိုနေရာသို့ ညင်သာစွာ ငုပ်လျှိုးလာခဲ့သည်။ စောစောက ကျောက်ငါး
နေရာမရွေ့။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ငါးတောက်တူ။ ကျောက်ငါးကို မြင်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေပုံမျိုး။ တရွေ့ရွေ့နှင့်
မသိမသာ ရှေ့တိုးလာနေသည်။ သားကောင်ကို အသာချောင်းပြီး ခုန်အုပ်မည့်ဟန် ပြင်နေသော
ကျားတစ်ကောင်လို။ သူလည်း ကျားပဲဟု ကျားဗသိန်း တွေးမိပြီး သဘောကျသွားသည်။

ကျောက်ငါးက အိပ်ပျော်နေသလား။ ကျောခိုင်း၍ မမြင်လေသလား။ ဘေးမှာ ရန်ပိုင်းနေသည်ကို
နည်းနည်းလေးမျှ ရိပ်မိဟန်မရှိ။ ငါးငါးချင်း စားပွဲကို အနီးကပ် မြင်ရတော့မည်။ သူက လိုလိုမည်မည်
မှိန်းသေနတ်ကို အသင့်ပြင်သည်။ ငါးတောက်တူ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို သတိပြုမိဟန် ရှိသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ဘက်
ခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။ အမြီး ယမ်းသွားသည်။ ပြီး ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

သည်အချိန်မှာ ကျောက်ငါး လှုပ်ရှားသည်။ အန္တရာယ်ကို သိသွားဟန်ဖြင့် သည်နေရာက ဖျတ်ခနဲ
ပြေးထွက်မည် ပြုသည်။ ကျင့်သားရနေသည့် သူ့လက်က ချိန်ပြီး မောင်းဖြတ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်ငါး
မှိန်းဆူးထိပ်တွင် တန်းလန်း။ တစ်ခဏမျှ လှုပ်ရှားပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ လက်နက်က သူ့ထက်
အားပြင်းလွန်းနေသည်။ မှိန်းဆူးက ပါးဟက်တစ်ခုလုံး အပြင်ထိ ဖောက်ထွက်သွားသည်။ ငါးတောက်တူ
သည်မြင်ကွင်းမျိုး မြင်ဖူးဟန် မတူ။ သူ့သဘော မည်သို့ရှိသည် မသိ။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ရေချို တစ်ပုံး နှစ်ပုံး သဲစင်ရုံလောက် လောင်းသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ယူ၍
အိမ်ရှေ့ဝရန်တာက ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။ တပည့်ကျော်က ရေနံဆီသုံး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ
ရေခဲဗန်းကလေးတစ်ခု ထုတ်ယူလာပေးသည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ မော့စီစကီလက်နှစ်လုံးသာသာ ငှဲ့လိုက်ပြီး
ရေခဲသုံးတုံး ထည့်သည်။ တစ်ချက်နှစ်ချက် လှုပ်၍ အရာမပွင်းမီမှာပင် သူ တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည်။ ပြီး နည်းနည်း
လှုပ်၍ နောက်တစ်ငုံ။ ထိုနောက် ဖန်ခွက်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်ကိုင်ကာ ပင်လယ်ပြင်ဆီ ငေးမျှော်နေသည်။

ခဏကြာတော့ တပည့်ကျော် ရောက်လာပြန်သည်။ ငါးကင်သီတံ နှစ်ချောင်း။ လက်တစ်ဆစ်ခန့်
ငါးအသားတုံးကလေးများကို အပေါ်ယံတင်းရုံ ခြောက်ရုံလောက် ကင်ထားသည်။

တစ်ဖဲ့တစ်လေက နည်းနည်းပင် စိုနေသေးသည်။ ပြီး ရှောက်ရည်ပန်းကန်လေးတစ်လုံး၊ ဆားခွက်ကလေး

တစ်ခွက်။ တပည့်ကျော်ကို ကြည့်၍ ပြီးပြသည်။ တပည့်ကျော်က ပြန်ပြီးပြသည်။ ဘာစကားမှ မပြောကြ။
ဝိစကီ နောက်တစ်ဝိုက် ငုံ့လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ချကာ သီတံမှ ငါးကင်တစ်ဖွဲ ဖြုတ်ယူသည်။ ဆားတစ်ပွင့် နှစ်ပွင့် တို့၊
ရှောက်ရည်နှင့် တို့ပြီး စားလိုက်သည်။ ချဉ်ချဉ်ငန်ငန် အရသာနှင့် ငါးကင်၏ ချိုသော အရသာကို ခံစားရသည်။
အာရုံ၌ လှည့်ထွက်သွားသော ငါးတောက်တူကို မြင်ယောင်မိသည်။ မရည်ရွယ်ပဲ သူ့အစာကို လုစားမိသလို
ဖြစ်သွားသည်။ အားနာသလို၊ ရှက်ရွံ့သလို၊ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မကောင်း။

ခုတလော သူ ခံစားတတ်နေသည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်တတ်နေသည်။ သူ့ နှလုံးသား ပျော့ညံ့သလို
ဖြစ်နေသည်။ မူလက ကျားဗဟိန်းသည် ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်သလို စိတ်နှလုံး မာကျောသူ ဖြစ်သည်။ ခံစားမှုကို
ပွားများတတ်သူမဟုတ်။ အလေးဂရုပြုတတ်သူ မဟုတ်။ သူက သင်္ချာသမား၊ ယုတ္တိဗေဒသမား။
အကျိုးအကြောင်းနှင့် ဝေဖန်ဆင်ခြင်မှုကို အားပြုသူ။ လူရေးလူမှုကို သင်္ချာတွက်သလို အကွက်ချ၍
လုပ်တတ်သူ။ အရေးနိမ့်၍ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်း မရှိသလို အောင်မြင်မှုမှာ ယစ်မူးနစ်မျောတတ်သူလည်း
မဟုတ်။

သူ့မှာ ခိုင်မာပြတ်သားသော ယုံကြည်ချက် ရှိခဲ့သည်။ သည်ယုံကြည်ချက်အတွက် ချီတက်သည့် ခရီးလမ်းမှာ
သူ တွေ့ဝေခြင်း မရှိခဲ့။ ဘာပဲလုပ်လုပ် လိပ်ပြာသန့်သန့်နှင့် လုပ်ခဲ့ချည်သည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ
စိတ်အနှောက်အယှက် မရှိ။ နောင်တရခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း မရှိ။ သူ့ နှလုံးသားတွင် ပွန်းတီးပဲ့ရခြင်းဟူ၍ မရှိခဲ့။

သို့သော် အကြောင်းတစ်ခု ရှိလာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အခက်အခဲတွေ
ရှိနေသည်။ မြို့ရွာနေ လူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ငွေကြေး ပြဿနာ။ ပေးရကမ်းရ ထောက်ပံ့ရသည့် စရိတ်တွေ
ရှိသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ သွေးရင်းသားရင်းတွေ၊ ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် အရက်ကောင်းကောင်း
ကြိုက်တတ်သွားခြင်းကလည်း အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်မည်။ မြို့ရွာမှာ ငွေရှာသည်ဆိုတာက လုပ်နေကျ
မဟုတ်သော လူတစ်ယောက်အတွက် သိပ်လွယ်ကူသည်တော့ မဟုတ်။ အုန်းခြံဝင်ငွေကလည်း ပုံသေဝင်ငွေ
သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ သည်ခြံထဲက ဝင်ငွေ တစ်ဆ နှစ်ဆ တိုး၍ ရလာဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ပြီး တကယ်မှာလည်း
သူက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုသည်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ရှိသည်မဟုတ်။ အုန်းခြံအလုပ်ကိုပင် ယုံကြည်ရသော
လုပ်သားများနှင့် ကုန်သည်မိတ်ဆွေများထံ အပ်နှံထားကာ သူတို့ လုပ်ကိုင်ရောင်းချပေးသမျှ
ရယူနေခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ခု ရှိသည်။ ကြီးကြီးမားမား ငွေရပေါက်ရလမ်း တစ်တစ်ခု။ ရတနာသိုက်ဟု ဆိုနိုင်သည်။
ကြိုက်သည့်အချိန် တူးဖော်၍ ရသည်။ သို့သော် ခရီးတော့ နည်းနည်း သွားရမည်။ အနှောင့်အယှက်
အနည်းအကျဉ်း ရှိချင်ရှိနိုင်သည်။ မရှိချင်လည်း မရှိနိုင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျားဗဟိန်းဆိုသည်က အခက်အခဲကို

တွေးကြောက်တတ်သူ မဟုတ်။ သည်အခက်အခဲကို ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်မလဲဆိုသည်ကိုသာ စဉ်းစားတွက်ချက်တတ်သာ လူမျိုး။ သို့သော် မပြတ်သားချင်စရာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။ သည်ငွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ စိတ်မဖြောင့်၊ လိပ်ပြာမသန့်။

ရတနာသိုက်က တကယ့် ရတနာသိုက်ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်။ ရခိုင်ရိုးမ အလယ်ပိုင်း အမ်းတောင်ကြားလမ်းအနီး အကြီးအကျယ် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ထိုးနှက်ခြင်း ခံရသည့်အချိန်၊ လူစုခွဲပြီး ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရသည့် အချိန်တွင် ဗသိန်းနှင့် လက်ထောက်နှစ်ဦး တပ်ဖွဲ့ ရန်ပုံငွေများကို တောတွင်းတစ်နေရာ၌ မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်။ ငွေသားမပါ။ ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာချည်းဖြစ်၍ ဆယ့်ငါးသိန်းဖိုးခန့်ရှိသည်ဟု အကြမ်းဖျင်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများကို ကျည်ဆန်သေတ္တာ တစ်ခုတွင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့၍ တစ်ခါတစ်ရံ သယ်ယူပြောင်းရွှေ့ကြသည့်တိုင် လက်အောက်ငယ်သားများ အနေနှင့် အဖိုးတန်ရတနာများ ဖြစ်မှန်း မသိခဲ့။ ရန်ပုံငွေကို တရားဝင် သိရှိသူမှာ ဗသိန်း အပါအဝင် ငါးဦးသာ ရှိသည်။

၎င်းအနက် နှစ်ဦးမှာ မြှုပ်နှံခဲ့ရသည့်အချိန်၌ စခန်းတွင် မရှိ။ ဗသိန်းနှင့် လက်ထောက်နှစ်ဦး ငယ်သားများ အလစ်တွင် အသာလျှို့ကာ ရတနာသေတ္တာကို ဝှက်ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဗသိန်း အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲပဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ရတနာမြှုပ်ရာတွင် ပါသော လက်ထောက်တစ်ဦး ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသည်။ နောက် နှစ်နှစ်ပတ်လုံး ရခိုင်ရိုးမ မြောက်ပိုင်းတွင် လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေရသည်။ ရတနာနေရာကို ပြန်လည် ချဉ်းကပ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း လုံးဝ မရ။ အသက်ရှင် ရပ်တည်နေနိုင်ရေးကို အဓိက ဦးစားပေး နေရသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် အခွင့်အရေး ပေးလာသောအခါ ကျားဗသိန်းနှင့် အဖွဲ့ မြို့ပြသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ ရန်ပုံငွေကိစ္စကို သိသူနှစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည်။ သူကိုယ်တိုင်နှင့် သူနှင့်အတူ ရတနာ မြှုပ်ရာတွင် ပါခဲ့သူ မောင်သိုက်။

မြို့ရောက်ပြီးနောက် ရရှိသည့် အကူအပံ့များ၊ မိဘအမွေအနှစ်များဖြင့် ကျောက်ချွန်းပင်လယ်ကွေ့ရှိ အုန်းခြံကို ဝယ်သည်။ အိမ်ဆောက်သည်။ မောင်သိုက်လည်း မြို့ရောက်ပြီး များမကြာမီ အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မကြာမကြာ ဆုံတွေ့ကြသည်။ မောင်သိုက်က ကျောက်ချွန်းအုန်းခြံနှင့် ၁၀ မိုင်ခန့်သာ ဝေးသည့် မြို့ကလေးပေါ်မှာ။

ကျားဗသိန်းက မောင်သိုက်အား ရန်ပုံငွေကိစ္စကို ဖြည်းဖြည်း စီစဉ်ရမည့်အကြောင်း၊ လတ်တလောတွင် မိမိတို့ အနေဖြင့် တောထဲသို့ သွားရောက်ဖို့ ခက်သေးကြောင်း၊ အချိန်တန်သည့်အခါ ရတနာများကို မိမိတို့နှစ်ဦး

ဖော်ယူ ထိန်းသိမ်းပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ငန်းများဖြင့် တိုးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ကာ မိမိတို့ လူများအား စနစ်တကျ ကူညီထောက်မသွားမည့်အကြောင်း ပြောဆိုထားခဲ့သည်။

တောထဲက ထွက်လာခဲ့တာ နှစ်နှစ်နီးပါးခန့် ကြာသည့်အချိန်။

မောင်သိုက် မချောင်လည်ပါ။ အခြားသူများလည်း သိပ် အဆင်မပြေကြပါ။ ပြီး မိမိမှာလည်း လိုအပ်နေပြီ။ သည်အချိန်သည် မြေအောက်က ရတနာကို ဖော်ရမည့်အချိန်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ မြေကို တူးဆွလျှင် ရတနာတွေနှင့်အတူ ပြဿနာတွေပါ ပေါ်လာလေမည်လားဟု အယူသည်းသူတို့၏ အတွေးမျိုး မတွေးစဖူး တွေးမိကာ စိတ်ထင့်သွားသေးသည်။ သို့သော် လုပ်တောမည်ဆိုသည်နှင့် ၎င်းလုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကိုသာ ကျကျနန ချမှတ်ဖို့ ပြင်ဆင်တတ်သည့် အလေ့အကျင့်ကြောင့် ကြာကြာ တွေးပူ မနေခဲ့ပါ။ တစ်ထစ်ချင်း စနစ်တကျ သေသပ် ပိရိအောင် စီစဉ်သည်။ လူမြင်သူမြင် သွားရမည့် ယုတ္တိတန်သော ဟန်ပြခရီး၊ ထို့နောက် လုံးဝ ခြေရာဖျောက်ရမည့် အစိတ်အပိုင်း၊ မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ကြုံနိုင်သည့် အခက်အခဲမျိုးစုံ၊ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် နည်းပရိယာယ်များ၊ သည်ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ အချက်အလက်များ တိတိကျကျ ကြိုတင်ရရှိထားရန် ထောက်လှမ်းမှုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရသည်။

ပြီး လက်နက်။ ကျားဗသိန်း လက်နက်မပါပဲ လှုပ်ရှားလေ့မရှိပါ။ အန္တရာယ်ဆိုသည်က ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ပဲလည်း ပေါ်လာနိုင်သည် မဟုတ်လော။ သို့အတွက် လက်နက်ရဖို့ လုပ်ရသည်။ ဒါလည်း ခက်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဗသိန်း အမြော်အမြင်ကြီးပါသည်။ အမြဲအနံ့ ဝါသနာ ပါခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

မြို့ပေါ်တက်ဖို့ စိတ်မကူးသေးသည့် အချိန်ကပင် မိမိ လှုပ်ရှားရာနယ်မြေဒေသများအတွင်း နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးသုံး၍ လုပ်ကိုင်ရသည့် အခါမျိုးတွင် အရေးကြီးလျှင် အဆင်သင့် ရှိစေရန်ဟူ၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သောအားဖြင့် နေရာ သုံးလေးခု၌ လက်နက်ခဲယမ်း အနည်းငယ်စီ မြှုပ်နှံ သိုမှီးထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေရာဖျောက် ခရီးစဉ် အစပိုင်းသည် အနီးဆုံး လက်နက်သိုက်ရှိရာသို့၊ ထိုနောက်မှ ရတနာများရှိရာ ဆင်နာမောင်း တောင်စခန်း။

စနစ်ကျပါသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း လှုပ်ရှားကြပြီ ဆိုသောအခါ မည်မျှ စနစ်ကျသည်ဆိုစေ၊ ပိရိသေသပ်သည်ဆိုစေ၊ သတိပြုသူများအတွက်ကား အစအန ပေါ်ခဲ့သည်။ ပြဿနာ ဖော်သူက ကျော်ထူး။

ကျော်ထူးကို သူ နဂိုကတည်းက သိပ်မကြိုက်ပါ။ ကျော်ထူးသည် အလုပ်ကို လိုတာထက် နည်းနည်း ပိုလုပ်ချင်သည့်သူ၊ အခွင့်သာတိုင်း လက်မထောင်ချင်သူဟု သူ မြင်သည်။ သို့သော် မိမိလက်အောက်ငယ်သား

တစ်ဦးကို ရှင်းလင်းပစ်ခြင်းအတွက် သူ စိတ်မကောင်း။ အခြေအနေကတော့ ကိုယ် မရှင်းလျင်လည်း သူက ရှင်းမည့် အခြေအနေ။ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရသည့် အနေအထား။

သို့သော် ရုံးပြင်ကနားမှာ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်သည့် အနေအထားမျိုး မဟုတ်။ ပြဿနာဖြစ်ရသည့် အကြောင်းက မကောင်း။ လုံးဝ မကောင်း။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပါသည်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ငွေကြေး ကိစ္စနှင့် လူသတ်သည်ပဲကိုးဟု လက်ညှိုးထိုးကြလိမ့်မည်။ သည်ကို ကိစ္စမျိုးနှင့် ရုံးပြင်ကနား ရောက်ဖို့ဆိုသည်ကို သူ လုံးဝ စဉ်းစားလို့မရ။ ပြီး ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ဖို့ ဆိုပြန်လျှင်လည်း တပည့်တပန်းနှင့် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မဟုတ်ပဲ တစ်ကိုယ်တည်း ငွေထုပ်ပိုက်၍ ဓားပြတစ်ယောက်လို တိမ်းရှောင်ရမည့် အဖြစ်။ သိက္ခာကျလွန်းလှသည်။ သူ မစဉ်းစားချင်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာက ပေါ်နှင့်ခဲ့လေသည်။

ရတနာသေတ္တာတွင်း နှုတ်ခမ်းဘေး ရောက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “လုံးဝ မလုပ်နဲ့” ဟူသော အမိန့်သံကို နာခံလိုက်ရသည်။ အမိန့်ပေးသူက ကျော်ထူး။ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်၊ အဖော် တစ်ယောက်ပါသည်။ ဘညွန့်။ သူတို့ အဖွဲ့ထဲကပင် ဖြစ်သည်။

ကျော်ထူးက ဗသိန်းအဖွဲ့မှာ တတိယတန်းခေါင်းဆောင်အဆင့်လောက် ရှိသည်။ ဗသိန်းနှင့် မောင်သိုက်တို့ အားလုံး မြို့ပေါ်ရောက်လာကြကတည်းက သူ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သည်လူနှစ်ယောက် အခြေအနေ ထူးခြားပြီဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆင်နာမောင်းတောင်က စခန်းဟောင်းနေရာကို သွားတော့မည်ဟု သေချာပေါက် တွက်ကာ သည်နေရာမှ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ပုံငွေကိစ္စကို သိခွင့်ရခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ပြေးလွှားနေရချိန် အဖွဲ့အစည်း၏ ရှေ့ရေရော မိမိတို့၏ အသက်ဘေးပါ မသေမချာ မရေမရာ အချိန်တွင် သည်ကိစ္စအတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့နှင့် အကယ်၍ ငါသေခဲ့သော် ငါ့မိသားစုအတွက် မမေ့ပါနှင့်ဟူ၍ မိမိ၏ အယုံကြည်ရဆုံး တပည့်ရင်းဖြစ်သူ ကျော်ထူးအား တီးတိုးမှာကြားခဲ့လေသည်။ ကျော်ထူး သည်ကိစ္စကို သိထားသော်လည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါ။ ကျားဗသိန်းနှင့်လည်း သွား၍ မဆွေးနွေးရဲပါ။ မိမိအား လက်ခံဆွေးနွေးမည်ဟုလည်း မထင်ရဲပါ။ သူ့ကို ပြောသွားသော ဆရာကလည်း နေရာ အတိအကျ မပြောနိုင်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြုပ်စဉ်က ပါဝင်ခဲ့သူ မဟုတ်။ ဆင်နာမောင်းတောင်ကြောမှာ မြုပ်ခဲ့သည်ဟုသာ သိခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ကျားဗသိန်းတို့ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည် ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျော်ထူး ဆင်နာမောင်းတောင် စခန်းဟောင်းနေရာသို့ ကြိုတင်လာရောက်ကာ အပိုင် စောင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ထူးနှင့် သူ့လူ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ချိန်ထားသည်။ ကာဘိုင်တွေ ဘာတွေ ရတတ်သည်ဆိုတော့

ကျော်ထူးလည်း အလကားကောင် မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ သို့သော် ကျော်ထူး မိုက်သည်။ ညံ့လည်း ညံ့သည်။ ဆရာဆရာ ကျားဗသိန်းကို ယှဉ်နိုင်မည်ဟု ထင်ခြင်းမှာ မိုက်မဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျော်ထူး သူ့ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ပြီး ဆိုကတည်းက အသေလုပ်တော့မည်ဆိုတာ ကျားဗသိန်း သိသည်။

သို့သော် ကျော်ထူး ညံ့ပါသည်။ သတ်ရမည့်သူကို ချက်ချင်း မသတ်ဘဲ တရားဟောနေခြင်းမှာ ဗသိန်း၏ စစ်သဘောတရားအရ မှားယွင်းသည်။ ကျော်ထူး နားမလည်ပါ။ သေခါနီး ဆရာကြီးကို အကျိုးအကြောင်းတွေ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြနေရုံမက သူဝင်လှသည့်ကိစ္စကို အထင်အမြင် သေးမှာ စိုးသည်ထင်၊ ဝါဒ သဘောတရားတွေ စကားလုံးကြီးတွေနှင့် ကျားဗသိန်းကို အပုတ်ချ ဟိန်းဟောက်နေလိုက်သေးသည်။ ကျားဗသိန်းနှင့် မောင်သိုက် အခြေခံ တိုက်ကွက်တွေ မမေ့သေးပါ။ သို့သော် တိုက်ပုံဝတ်ဝတ်၊ ဂျာကင်ဝတ်ဝတ် နောက်ဘက်ခါးကြားမှာ သေနတ်တစ်လက် အမြဲ ဖွတ်ပြီး ထိုးထားတတ်သော သူတို့ ဆရာကြီး၏ အလေ့အထကို ကျော်ထူး မေ့နေသည်။ ဆရာ အရှိန်ကြောင့် ပျာနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျားဆရာကို ကျောလိုက်ရသဖြင့် ဘဝင်မြင့်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ “ဟေ့ကောင် ကျော်ထူး၊ ငါ့ကို တရားဟောမနေနဲ့၊ မင်းလိုချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား ရော ယူသွား” ဆိုပြီး ဗသိန်း ကျည်ဆန်သေတ္တာကို ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ လိမ့်ကျသွားတော့မလို ဖြစ်နေသော သေတ္တာကို အာရုံရောက်သွားခိုက် ကျော်ထူး ရင်ဘတ်ကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

ကြောင်တောင် ငေးကြည့်နေသော ဘညွန့်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သေနတ်နှစ်လက်မှ ကျည်ဆန်များ အဆက်မပြတ် တိုးဝင်သွားကြသည်။ လှုပ်ရှားနေသော ကျော်ထူး၏ ဦးခေါင်းကို ကျည်တစ်တောင့် အနီးကပ် ပစ်သွင်းသည်။ ဆင်နာမောင်းတောင်ကြောမှာပင် ကျော်ထူးတို့ နှစ်ယောက်ကို မြုပ်နှံသည်။ ပြီးလျှင် ကျားဗသိန်းနှင့် မောင်သိုက် နေရာရွှေ့ကာ တိုင်ပင်နှီးနှောကြသည်။

ကျော်ထူးတို့ ထွက်လာသည့်ကိစ္စကို အနည်းနှင့် အများ သိသူတွေ ရှိနိုင်သည်။ အနည်းဆုံး သူတို့ မိသားစု တစ်စွန်းတစ်စ သိနိုင်သည်။ သူတို့ ပျောက်ပြီဆိုလျှင် မေးကြမြန်းကြနှင့် သတင်း အစအန ထွက်နိုင်သည်။ ထိုအခါ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းတွေ ရှိလာမည်။ သည်အတွက် ပြင်ဆင်ထားရမည်။ သူတို့ စည်းဝါးရိုက်ကြသည်။ ရတနာများကို နှစ်စုခွဲထုတ်ပြီး ကျည်ဆန်သေတ္တာခွံကို မြေမြုပ်ခဲ့သည်။ အပြန်ခရီးတွင် ပို၍ သတိထားသည်။ လူနှင့် တွေ့နိုင်သည့်နေရာမှန်သမျှ အပင်ပန်းခံ၍ ကွင်းရှောင်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းမှာ နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက်မရှိ။ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်သည်။ ကျားဗသိန်းနှင့် မောင်သိုက် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဟန်မပျက် ဆက်နေသည်။ ရတနာများကို တစ်ယောက်တစ်စု သိမ်းဆည်းသည်။

သိုသိုသိပ်သိပ် နေထိုင်ရင်း ဝေငှထောက်ပံ့ရေး အစီအစဉ်ကို အခြေအနေအေးသွားသည့် အချိန်အထိ အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ကျားဗသိန်းထံသို့ စုံစမ်းရေးသမားနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ကျော်ထူးနှင့် ဘညွန့် မြေပေါ်မှ ပျောက်သွားသည့်ကိစ္စအတွက် လာရောက်မေးမြန်းခြင်း။ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဘာလုပ်ကြသလဲ၊ ဘာဖြစ်မည်ထင်သလဲ၊ ကျားဗသိန်း မသိပါ။ ကျော်ထူးတို့က အများကြီး အဆင့်နိမ့်သည်။ သူတို့နှင့် နောက်ပိုင်း မတွေ့ပါ။ ပျောက်နေကြသည်ဆိုသော သတင်းကိုမူ မိမိလည်း ကြားသည်။ သို့သော် ဘာလုပ်ကြသလဲ မိမိ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေပါသည်ဟု ဖြေကြားခဲ့သည်။

စုံစမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြန်သွားကြသည်။ ပတ်သက်သည့် လူကြီးတစ်ဦးအဖြစ် သာမန် စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းလား၊ မိမိအား လာရောက် အကဲခတ်ခြင်းလား မသိနိုင်။ သိအောင် စုံစမ်းလျှင် ကောင်းမည်လား။ ကျားဗသိန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့လူနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်သလဲ စုံစမ်းခြင်းမှာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စရာ မရှိ။ သဘာဝကျသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လို စုံစမ်းမည်ဆိုသောကိစ္စ စီစဉ်ဖို့သာ ရှိသည်။

သို့သော် ခက်နေသည်။ ကျားဗသိန်း ခေါင်းထဲတွင် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်သည်။ အကြိတ်အနယ် ဝေဖန်ငြင်းခုံသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မကျ။ လူက မလုပ်။ လှုပ်ရှားရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ ဆုံးဖြတ်ခြင်းနှင့် လှုပ်ရှားခြင်းတွင် သေနတ်မောင်းဖြတ်ခြင်းနှင့် ကျည်ဆန်ထွက်ခြင်းလို လျင်မြန်သည်ဆိုသော ကျားဗသိန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ယန္တရားမှာ အတားအဆီး အပိတ်အဆို့တွေ ရှိနေပြီ။

ပြဿနာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားခြင်းမှာ သူ့ပင်ကိုယ် သဘာဝမဟုတ်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူက တစ်ဖက်သတ် ပြည်ဖုံးကား ချဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီ။ ဘာကိုမှ စုံစမ်းခြင်း မပြုတော့။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း ညွှန်ကြားစေခိုင်းခြင်း မပြုတော့။ ရန်သူနှင့် တွေ့သော ခရုကောင်လို တံခါး အလုံပိတ်ပြီး အခွံထဲမှာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ပင်လယ်နှင့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းများမှတစ်ပါး ဘယ်ကိုမှ မသွား။ ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်သည်။ အရက်ကိုကား ခါတိုင်းထက် တိုး၍ သောက်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သည်ကြားထဲတွင် ကျော်ထူး မိန်းမကတစ်ဆင့် ပျံလွင့်လာတေသာ တီးတိုးစကားသည် သူတို့နားသို့ ရောက်လာသည်။ အဖွဲ့ရန်ပုံငွေများကို ဗသိန်းတို့ ဆရာတပည့် ဘုန်းသွားသည်။ ဝေစုခွဲဖို့ ကြိုးစားသော ကျော်ထူးတို့ကို တောထဲမှာ ဖြောင်ပစ်ခဲ့သည်။ ဟူ၍။ သည်လောက် ပျံလာမှတော့ သည်စကားကို ဥပဒေအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ကြားပြီး ဖြစ်မည်ပေါ့။ အခိုင်အမာ မပြနိုင်သဖြင့်သာ လွှတ်ထားခြင်း၊ သို့မဟုတ် စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်။

မိုးရွာ၍ တောင်ကမ်းပါးယံ ပြိုကျရာတွင် ကျော်ထူးတို့ အလောင်း ပေါ်လာသည်။ သစ်တောဘက်က လူတွေ တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အရိုးစုနှင့် အဝတ်အစားများ၊ ပြီး သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်မှ ကျည်ဆန် ရှစ်တောင့်၊ ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေသွားတစ်ချောင်းနှင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲက မီးခြစ်တစ်လုံးကို ကြည့်ပြီး ကျော်ထူးတို့ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကျားဗသိန်း အမေးခံရပြန်သည်။ အဖြေက ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ မသိသည့် အကြောင်း။

အန္တရာယ် အခြေအနေတွင် ကိုယ့်ဘက်က ကာကွယ်ဖို့ကိစ္စကို ဘာမှ ပြင်ဆင် လှုပ်ရှားခြင်း မပြု၊ စိတ်ပါလက်ပါ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းလည်း မပြုဘဲ သည်အတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သူ့ဆရာကိုကြည့်ပြီး မောင်သိုက် အံ့သြနေသည်။ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားလေသလဲ။ ပို၍ အရေးကြီးလာလျှင် ရှောင်ကြ တိမ်းကြဖို့ဆိုသည့်ကိစ္စကို ဗသိန်း စိတ်မဝင်စား။ သည်နေရာက ခွာဖို့ သူ လုံးဝ စိတ်ကူးဟန်မတူ။ သူ့ဆရာကို ကြည့်၍ မောင်သိုက် စိုးရိမ်ချင်သည်။ အားငယ်ချင်လာသည်။

သို့သော် မသေချာ မခိုင်မာ၍ဘဲလား မသိ။ မည်သူမျှ ရှာလား ဖွေလား ဖမ်းလား ဆီးလား မလုပ်ကြပါ။ ကျားဗသိန်း ကျောက်ချွန်းပင်လယ်ကွေ့မှာပင် တစ်ဖဝါး မခွာ နေထိုင်သည်။ လာသူကို လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ မိမိက မည်သူထံမှ သွားရောက်ခြင်း မရှိ။ မည်သူနှင့်မျှ အဆက်အသွယ်လည်း မလုပ်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အရက်ကောင်းကောင်းလေးများ ရှာဖွေ ဝယ်ခြင်းပေးပို့နေကျ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှစ်ဦးနှင့်တော့ အဆက်အသွယ် မပြတ် ရှိရသည်။

သို့သော် အကောင်းမှချည်း သောက်သည်တော့ မဟုတ်။ အရောင် မပါသည့် အရက်များလည်း သူ သောက်တတ်နေပြီ။ အနီးပါးနားမှ ချက်လုပ်သည့် ရပ်ဖြစ်ရွာဖြစ် သန့်သန့်ကလေးများလည်း သူ မြည်းစမ်းပြီး ကြိုက်တတ်လာသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နှစ်နီးပါး ကြာသွားသည်။ ကျားဗသိန်း လူတွေနှင့် စိမ်းသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ရေလေမမှ သတ္တဝါတွေနှင့်ကား ပို၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့ပေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ နေရောင်ခြည် လင်းလက်တောက်ပနေသည်။ ကျားဗသိန်း ကုလားထိုင်မှာထိုင်လျက် ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ညက လူရင်း တပည့်တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် ရောက်လာပြီး သတင်းတစ်ခု ပြောသည်။ မောင်သိုက်ကို ရန်ကုန်မှာ ရွှေချောင်းတွေနှင့် ဖမ်းမိသည်ဆိုသော သတင်း။

အမှုအေးပြီထင်ပြီး မောင်သိုက် ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိကို တိုင်ပင်ခြင်း မပြုခဲ့။

အိမ်ရှေ့ သဲသောင်ပြင်တွင် လူနှစ်ယောက် ဟိုကြည့်လိုက် သည်ကြည့်လိုက် ခရုခွံ ကောက်လိုက်နှင့်

လမ်းလျှောက်လာနေသည်။ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီနှင့်။ တံငါသည်နှင့် မတူ။ ခရီးသွားနှင့်လည်း မတူ။ သည်နေရာနှင့် မဆိုင်သောလူများဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့မှ ကျော်၍ ပင်လယ်ကွေ့ တစ်ဘက်စွန်း ကျောက်တောင်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်။

ကျားပသိန်း ပင်လယ်ပြင် ဝတ်စုံလဲသည်။ ဘောင်းဘီတို၊ ရေငုပ်မျက်မှန်၊ မိုန်းသေနတ်နှင့် ခါးက ဓားမြှောင်။ ဖန်ခွက်တွင် ရမ် လက်သုံးလုံးခန့် ထည့်ပြီး နှစ်ကျိုက် ဆက်တိုက်မော့သည်။ ရေစပ် ရောက်သည့်အချိန်တွင် ကမ်းကွေ့ လကျာဘက်အစွန်းမှ ကားသံကြားရသည်။ ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် လင့်ရိုဟကားတစ်စီး၊ နှစ်စီးလုံး အပြာရောင်။ အုန်းပင်တွေကြားမှ မောင်းလာနေကြသည်။ သူ့အိမ်သို့ လာကြတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျားပသိန်း ဆက်ကြည့်မနေပဲ သွားနေကျ ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ ကူးခတ်လာခဲ့သည်။

ဘဝက တစ်နေရာဆို တစ်နေရာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေသည်။ ကျားပသိန်းကို မျက်လုံးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေသည်။ လက်တံတွေ အားလုံး ကျောက်ဆောင်ကြားမှာ ဝှက်ထားသည်။ ခင်ဗျားက နေ့တိုင်း လာတာပဲကိုးဟု ပြောချင်သလားမသိ။ ကျားပသိန်း သူ့ကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် “ခင်ဗျား ကြိုက်မလား မသိဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ငါးတစ်ကောင် သွားရှာလိုက်ဦးမယ်” ဟု စိတ်ထဲက ပြောခဲ့ပြီး ကျောက်ဆောင်တန်းတစ်ဝိုက်မှာ ငါးလိုက်ရှာသည်။

သိပ်မကြာပါ။ ရေထဲက နေခြည်မှာ အရောင်အဝါ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်နှင့် ငါးနီမတစ်ကောင် တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ပေသာသာခန့်ရှိမည်။ လမ်းသလားနေသော ငါးနီမ မိုန်းဆူးထိပ်မှာ ဖျပ်ဖျပ် ခါသွားသည်။ ငါးတန်းလန်းနှင့် မိုန်းဆူးကို ကိုင်ကာ ရေပေါ် ရောက်သည့်အခိုက် ခြံဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ဘေးကွက်လပ်မှာ ကားပြာနှစ်စီး ရပ်ထားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

ကျားပသိန်း ဘဝဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ဘဝက မူလအနေအထားအတိုင်း။ သူက မိုန်းသေနတ်ကို သိုင်းလွယ်ကာ မိုန်းဆူးထိပ်မှာ ကန့်လန့်ခံနေသည့် ငါးနီမကို ဘဝဆီသို့ အသာထိုးပေးသည်။ မိုန်းဆူးက အရည် တစ်တောင်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသည်။ ဘဝ လှုပ်ရှားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး သူ့ဆီမှ မည်းပြာပြာ အရည်များ ရုတ်တရက် ပန်းထွက်လာသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ရေက နောက်ကျိုမှုန်မှိုင်းသွားသည်။ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်လိုက်ခြင်း။ ဘဝတို့၏ သဘာဝလက်နက်တစ်ခု။ ပသိန်း ခေါင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလန့်တကြား သွားသတိရသည်။ စစ်မြေပြင်သုံး မီးခိုးမှိုင်း။ မီးခိုး ကန့်လန့်ကာနောက်မှ အတင်းတိုးဝင် တိုက်ခိုက်လာမည့် ရန်သူ။ ကျောက်ဆောင် အစွန်းကိုကိုင်ပြီး ရေပေါ်သို့ အလျင်အမြန် တွယ်တက်သည်။ ရေပေါ်သို့ ဦးခေါင်းရောက်သည့်အချိန်တွင် လက်ဝဲခြေထောက်၌ တစ်စုံတစ်ခု တွယ်ကပ်ကာ မိမိအား ဆွဲချနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကျောက်ဆောင်စွန်းကို တင်းတင်းကိုင်ရင်း ရေပေါ်၌ အသက်ဝအောင် ရှူနေရသည်။ လက်တစ်ဘက်မှာ ငါးတန်းလန်းနှင့် မိုန်းဆူးကို ကိုင်လျက်သား။ ထိုအခိုက် ခြေသလုံး အသားမြုပ်အောင် ကိုက်ခဲတာ ခံလိုက်ရသည်။ ခြေထောက်ကို သူ အတင်းယမ်းခါကာ အောက်သို့ ကမန်းကတန်း ငုပ်လှိုင်းသည်။

ခပ်မှုန်မှုန် ရေ၌ ဘဝ၏ ဦးခေါင်းကို မြင်ရသည်။ မျက်စိတစ်လုံးကို တည့်တည့်ကြီး မိုန်းဆူးနှင့် ထိုးထည့်သည်။ ဘဝ မျက်စိ မှိတ်သွားသည်။ သို့သော် ဆူးက ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သိပ် မဝင်။ ကျောက်ဆောင်နံရံသို့ ဖိတွန်းကာ တအား ထိုးထည့်သည်။ ဘဝလက်တံများက သူ့ကိုယ်အနံ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ သူ ဘာမှ မလုပ်နိုင်။ မိုန်းဆူးကိုသာ လက်နှစ်ဘက်နှင့် တင်းတင်း ကိုင်၍ ဖိထိုးထားသည်။ ဘဝ လက်တွေ ပြေလျော့ကျလာသည်။ လက်ဝဲခြေထောက်မှ လက်တံတစ်ချောင်းသာ ကပ်နေသေးသည်။

လူက မောလှပြီ။ အသက်ရှူ ကျပ်နေပြီ။ မိုန်းဆူးကို လွှတ်လိုက်ပြီး ခြေထောက်မှ လက်တံကို ဆွဲခွာဖို့ ငဲ့လိုက်စဉ် ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာသော ငါးတောက်တူကို မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများက ကြောက်မက်ဖွယ်။ ဟနေသော ပါးစပ်ထဲတွင် ချွန်ထက်သော သွားများကို မြင်နေရသည်။ လွယ်ထားသော မိုန်းသေနတ်ကို ကပျာကယာ ဖြုတ်ယူသည်။ ပစ်ဖို့ အချိန်မရ။ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ကိုင်ကာ ငါးပါးစပ်ထဲ ကန့်လန့်ထိုး ခံထားလိုက်သည်။ ငါးက အရှိန်နှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နောက်ဘက် လန်ထွက်သွားသည်။ ငါးက ပါးစပ်မှာ မိုန်းသေနတ် ကန့်လန့်ကိုက်လျက် ကျောက်ဆောင်နံဘေး ရောက်သွားသည်။ ကျားဗသိန်း ခါးက ဓားမြှောင်ကို ဖြုတ်သည်။ ငါးကို မိရာနေရာ လှမ်းထိုးသည်။ ငါးလှည့်ပြီး ကိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ အတင်းဝင်ဖက်ပြီး ငါးဝမ်းဗိုက်ကို ဓားနှင့် တအား ဖိထိုးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေနေပြီ။ ငါး တအား ရုန်းကန်သည်။ ကျားဗသိန်း အရှိန်နှင့် လွင့်သွားပြီး ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်မိသည်။ သူ့မျက်စိ ဘာမှ မမြင်တော့။

အချိန်တန်၍ ပြန်မရောက်သောအခါ စောင့်ဆိုင်းသူတို့ စိုးရိမ်လာကြသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ ဟိုဘက်ထိပ် သည်ဘက်ထိပ် အစောင့်ချသည်။ ဖြန့်ရှာသည်။ မတွေ့ကြ။ သုံးနာရီခန့် ကြာသောအခါ ကျားဗသိန်း သွားခဲ့သည့် ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ လှေနှစ်စင်းနှင့် လာကြသည်။ ဟိုဟို သည်သည် ကြည့်ကြသည်။ ကျောက်ဆောင်စွန်းတစ်ခု၏ အောက်ဘက်ကြည်လင်သော ရေထဲတွင် မိုန်းဆူးတန်းလန်းရှိသော ဘဝတစ်ကောင်နှင့်အတူ ပွေဖက်လျက် လှိုင်းအဆုတ်အတက်တွင် လှုပ်ရှားမျောပါနေသော ကျားဗသိန်းအလောင်းကို တွေ့ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်မူ ငါးတွေ ကိုက်ထားသဖြင့် အပွဲအရွဲ့တွေ ဗရပု ဖြစ်နေသော ပိသာချိန် တစ်ရာကျော်ခန့်ရှိမည့် ငါးတောက်တူကြီးတစ်ကောင်ကို ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ မေးတင်၍နေတာ တွေ့ကြရလေသည်။

(မဟေသီ ။ ။ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၆)